

**2005-2006 VÁLOGATOTT VERSEI
TISZAVIRÁG
SELECTED POEMS OF 2005-2006**

TISZAVIRÁG

**Gyermekkorban szomorkodtam
Tiszavirágzásokor**

**A kis lények alig éltek,
Máris vízbe hulltak.**

**Kérész élet semmivé lett,
Tiszavirágzásokor.**

**Minden percem, szép emlékem
Mögöttem maradtak.**

**Felnőtt vagyok mégis sírok
Egy-egy búcsúzáskor.**

**Unokáim, angyalkáim,
Kérészekként itt jártatok...
Hív az élet, búcsút mondok.**

**2005. március 11.
Delhi, Ontario**

MI LESZ VELÜNK?

**Egy távoli országból jöttünk,
Magyar templomot építettünk,
De a múltunk és az aranykor
Már csak emlék, mit befed a por.**

**Még magyarul üzen Bibliánk,
Az igehirdetés, az imánk;
Még magyarul száll fel énekünk,
De holnap vajon mi lesz velünk?**

**Üresebbek lesznek a padok,
Nem maradnak a fiatalok;
Ifjaink más nyelvet beszélnek,
Ők már egy más világban élnek.**

**Uram, Teremtőm! Mi lesz velünk?
Emlék lesz csak a magyar létünk?
Bár egyre mondjuk: Megmaradunk!
Mi is, mint más nép, beolvadunk.**

**2005. április 3.
Delhi, Ontario**

VÍZ VAGYOK

**Az élet patakjában víz vagyok,
Senki kezében meg nem maradok,
Csak akkor, hogyha néha megfagyok,
Ám akkor is hamar kiolvadok.**

**Mélyre vájt mederben bukdácsolok,
Vagy néha zökkenő nélkül futok...
Visszatükrözöm a nappali fényt,
Éjszaka pedig hozom a reményt.**

**Nem térek ki életem medréből,
Nem merítnek ki az ősi földből,
Mert állandóan rohanó víz vagyok,
Senki kezében meg nem maradok.**

**2005. április 15.
Delhi, Ontario**

EGY LEÁNYNAK

Viruló rózsák közt láttalak
az élet virágos kertjében,
és ott, hol rózsaszirmok nyíltak
báj, harmat csillogott szemedben.

A szél halk melódiát dúdolt
egy bársonyos hideg délután,
de boldogságod csak álom volt,
s elillant egy fájó perc után.

Viruló rózsák közt te rózsza!
Ma másképpen harmatos szemed,
egy álom véget ért azóta,
most már fájó múltad könnyezed.

Leánykám! Drága kistestvérem!
Féltőn kitárom feléd karom:
Mély fájdalmadat én is érzem,
azért küldöm hozzád e dalom.

Indulj el újból a hit útján
azokkal, kik téged szeretnek,
s az éjszaka sötétje után,
lesz még neked sok szép reggeled.

2005. június 20.
Dehi, Ontario

AZ IDŐ SZEKERE

**Felhők fölött jöttél hozzám
Repültünk táltos paripán
A rohanó idő után.**

**Megragadtuk gyors szekerét!
Leszedtük sebes kerekét,
Hogy ne legyen többé sötét.**

**Megállt az én kakukkóráám,
Csend honolt a szobám falán;
Vagy csak álmodtam ezt csupán?**

**Nem tudom... az idő szaladt,
Új nap jött és új nap virradt,
S múltunkból semmi se maradt.**

**Visszafelé nem mehetünk,
Jövők felé visz életünk,
Múltunkra csak emlékezünk.**

**2005. június 21.
Delhi, Ontario**

KOPORSÓ KÉSZÍTÉS

**A szél ordítva süvített.
Apám koporsót készített.
Fürgén gyalulta a deszkát,
S néha egy-egy percre megállt,
Elővett egy meggyfa szipkát,
S csavart egy új cigarettát.**

**Téli orkán dühöngött kint,
Túlharsogva fájdalmat s kint.
A gyaluforgács sikongott,
Amint gurulva lehullott.
Onnan anyám összeszedte,
S gyújtósnak a tűzre tette.**

**Egész éjjel ment a munka.
Vártak már a koporsóra.
Fénylőn ragyogott éjfélre,
A lakk megszáradt reggelre;
Egy lovas szekérre tették,
Lakójával eltemették.**

**2005. június 22.
Delhi, Ontario**

TEGNAP KEZDŐDÖTT

**Tegnap kezdődött meg a nyár,
a táj virágba borult már,
de lelkem még tavaszban jár.**

**Szeretem a rügyfakadást,
a tavaszi fû sarjadást,
ismétlődő fészekrakást.**

**Kedvencem a rózsabimbó,
lágyszellőtől ingó-ringó,
olyan mint egy szép leányzó.**

**Élőtte van még az élet,
várhat jót és várhat szépet,
árasztja a reménységet.**

**Tegnap kezdődött meg a nyár,
rózsa szirmok hullanak már,
rózsám elmész, de kár, de kár.**

**2005. június 22.
Delhi, Ontario**

HA IGAZ SZÍVBŐL SZERETSZ

**Ha igaz szívből szeretsz valakit,
ott látod őt az ébredő hajnalban,
ott van az aranyló napsugárban,
reád mosolyog ő az alkonyatban.**

**Ha igaz szívből szeretsz valakit,
veled van ő a mosolyban, könnyekben,
holdvilágban, ezüst gyertyafényben,
ő a világosságod a sötétben.**

**Ha igaz szívből szeretsz valakit
hangját hallod gerlék búgó hangjában,
életre hívó vidám nótákban,
de vigasztal is a szomorúságban.**

**Ha igaz szívből szeretsz valakit,
veled marad az elkésett álmokban,
a lélek emelő hozsannákban,
szerelme elkísér a bujdosásban.**

**Ha igaz szívből szeretsz valakit,
érzed jelenét közelben, távolban;
jelen van ő minden gondolatban,
s csak őt szereted itt és a halálban.**

**2005. június 24.
Delhi, Ontario**

FÖRMEDVÉNY
(Válasz Ferenc levelére)

**Te halandó lélek! Jól figyelj ide ránk!
Törvényünket nem fogja ismételni szánk.
Amit mondunk megmásíthatatlan és szent,
Mennyből kaptuk, halld meg tehát a földön lent.**

**Ha templomunk küszöbét egyszer átléped,
Véget ér szabadságod, egyéniséged;
A szolgálatunkat ha nem is igényled,
Mi mondjuk meg ki temethet el téged.**

**Harminc ezüst pénzért gyámságot vállalunk,
Mindent megcsinálhatsz, amit mi akarunk.
A mi igánk könnyű, a papunknak dolgozunk,
Mi kanadai reformátusok vagyunk.**

**2005. június 30.
Delhi, Ontario**

KILENCET ÜTÖTT

**Kilencet ütött az óra,
Térjünk rózsám nyugovóra.
Ha lehunyod gyémánt szemed
Hajtsd vállamra kócos fejed.
Hallgassuk a tücsök dalát,
Hegedüljön jó éjszakát.**

**Kinn az éjben holdfény ragyog,
Istenem de boldog vagyok.
Mellettem az én kedvesem,
Két karommal átölelem.
Elsuttogom neki csendben:
Jaj de jó, hogy tiéd lettem.**

**Fáradtságos munka után
Velem pihen az én rózsám.
Szeretben telik élted,
Reggel, este átölelem;
Velem van, kit mindig vágytam,
Együtt élünk boldogságban.**

**2005. június 30.
Delhi, Ontario**

MIKOR

**Mikor éltém befejeztem
Elhamvasszák majd a testem.
Ne féltsétek az én lelkem.
Otthont talál fent a mennyben.**

**Az én lelkem halhatatlan,
Istenemtől kölcsön kaptam,
Kölcsön kaptam, visszaadtam,
Mindörökké nem tarthattam.**

**Meglátjátok ismerősök,
Hozzátok majd visszajövök.
Távozásom nem lesz örök,
Visszajövök, visszajövök.**

**Dalosmadár lesz belőlem,
Fent leszek a fellegekben.
Dalaimat újból zengem,
Talán megismertek engem.**

**2005. július 2.
Delhi, Ontario**

A KÖLTŐNEK

A költőnek parancsolni nem lehet,
hogy vezényszóra írjon másnak verseket.
Hamisan csengnek mindazok a rímek,
amelyek csak szavak, s nincsen bennük lélek.

Nem költemény az, minek nincsen lelke,
Olyan, mint egy gazda elhanyagolt telke.
Nem terem ott semmi, csak dudva és gyom,
Ezt a fajta versírást másokra hagyom.

Verseim tudom nem lesznek híresek,
de lelkem van bennük, és ezekben élek.
S ha valaki megérzi, hogy szeretem,
Akkor verseimmel már célomhoz értem.

Soraim nem váltják meg a világot;
Néha talán hoznak egy kis boldogságot.
S ha nincs is bennük megváltó üzenet,
Van lelkesedés, buzdítás és szeretet.

2005. július 4.
Delhi, Ontario

ÚJ BIZTATÁS

Még hideg tél volt
Amikor egy ifjú oldalán álltál,
S fagyos virágok közt járva
Tavasról álmodtál.

Ájtatos csendben
hallgattad meg a biztató szavamat,
de az álmod nem lett örök,
csak egy emlék maradt.

Álmod elillant,
de mi továbbra is melletted vagyunk,
ne félj az új viharoktól:
melletted maradunk.

2005. július 5
Delhi, Ontario

MARHAPÁSZTOR ÁLMA
(Humor)

**Az én szerelmem csak egy nagy cifra tükör,
Hogyha belenézek rám bámul egy ökör.
Nincs is abban senki, csak én vagyok benne,
Nem ér fabatkát sem egy ember szerelme.**

**Még a vadlibák is párosával járnak,
Egész életükben egymás mellett hálnak,
De én csak egyedül, bagolyként virrasztok,
Lópokrócom alatt rólad álmodozok.**

**Gyere hozzám Marcsa, jó dógod lesz itten,
Marhákra vigyázunk, ha kell mind a ketten.
És ha igen nagy lesz a falusi gulya,
Jön majd a segítség, lesz nekünk sok pulya.**

**2005. július 9.
Delhi, Ontario**

NEM TUDJA AZT

**Nem tudja azt, csak azt Isten:
hány lány volt, kit megszerettem,
de ajkukat nem csókoltam,
érzelmeim eltitkoltam.**

**Tudok csók nélkül szeretni,
szerelmes verseket írni.
És ha vágyom a meleget,
nem csókolom meg a tüzet.**

**Nem tépem le én a rózsát
ha kívánom hûs illatát,
meghagyom én kint a kertben,
oda teremtette Isten.**

**Isten adta szép virágom!
Te lettél az ideálom;
Ihlet tüzét hozod nekem,
Ilyen az én szeretetem.**

**2005. július 11.
Delhi, Ontario**

REGGEL HÁROM

**Reggel három van csak,
alszik a zöld határ,
nem csicsereg még most
sehol sem a madár.**

**Én vagyok csak ébren,
nem tudok aludni,
kikelek az ágyból
rímeket faragni.**

**Akárhogy faragom
te vagy minden versben,
Édes kis leánykám!
Áldjon meg az Isten!**

**2005. július 11.
Delhi, Ontario**

ÉBREN VAGYOK

**E forró nyári reggelen
Nincs álmom a szememen,
Nem tudom, hogy mi tart ébren?
A kávé vagy a szerelem?**

**Az a gyanúm a sok kávé,
Amit naponta fogyasztok;
Nem tudok más semmi okot,
Mert szerelmes én nem vagyok.**

**Igaz gyakran jár eszembe
Egy kedves, bájos leányka,
Nem hinném, hogy ő okozná,
Hogy ébren vagyok éjszaka.**

**Nemsokára abbahagyom
A kávé ivást örökre,
S tudom akkor jön majd álmom,
Még nappal is a szememre.**

**2005. július 11.
Delhi, Ontario**

BOLONDSÁG

**Száraz tónak mély vizében
fürdik vagy száz gyerek,
van közöttük lapos fejű,
de legtöbb azért kerek.**

**Hógolyókkal pingpongoznak,
nem is veszik észre,
hogyan a vonat, sebesvonal
ráfutott a jégre.**

**Szerencsére nem volt veszély,
nem halt meg ott senki,
mert ebédre mindenkinek
haza kellett menni.**

**Gyermektelen apák, anyák
máskor vigyázzatok,
hogyan jön a sebesvonal
ébren aludjatok.**

**Ne engedd, hogy korcsolyával
fiad fára másszon,
száraz tónak mély vizében
bálnára vadásszon.**

**2005. július 11.
Delhi, Ontario**

ERIE TÓNÁL

Az Erie tó csendes partján
Egy barna lány barangol,
Lépte kecses ritmusától
A természet zakatol.

Teste karcsú imbolygását
A hullámok is átveszik,
S a víz csendes csobogását
Énekelve ünneplik.

Állj meg kislány most egy percre,
Itt a nedves homokban,
Vésd bele a sóhajodat,
Ne maradjon íratlan.

Írd be ide a homokba,
Örömed és bánatod,
S nem tudja meg soha senki,
Elmossák a hullámok.

2005. július 11.
Delhi, Ontario

CSÖRGEDEZŐ CSERMELY

**Sűrű lombok árnyékában
Csörgedező csermely,
Vidám nótát danolászva
Fut nappal és éjjel.**

**Csobogással csókolgatja
A kanyargós partját,
Nem járt erre a sok vízcsepp
Mégis tudja útját.**

**A természet rendje szerint
Fut megállás nélkül,
De a csermely, vagy a patak
Soha meg nem vénül.**

**Mi is futunk a medrünkben,
S közben lelassulunk,
És egyszer csak megöregszünk:
Megáll rohanásunk.**

**Arra kérem a jó Istent
Adjon dalt még nékem,
S én, mint csörgedező csermely
A folyót elérem.**

**2005. július 12.
Delhi, Ontario**

HAJNAL

**Egy aranytengelyen forgó
Forró nyári hajnal volt,
Bíborpalástot vonszolt
Az aludni készülő hold.**

**A házak és fák mögött
Felragyogott a kelet,
S tőle jött egy üzenet:
Isten az Úr minden felett.**

**Óh! Te csodás nyári hajnal!
Áldást hozó napsugár!
Az én dalom hozzád száll,
Velem dicsér a sok madár.**

**2005. július 12
Delhi, Ontario**

HOGYHA ÉN

Hogyha én egy madár lennék
madár fészket építenék,
nem lenne rajt ajtó, ablak,
mert elég az a madárnak.

De mivel én ember vagyok
madárházban nem lakhatok,
falakat kell építenem,
ajtó, ablak is kell nekem.

A házamra kell egy tető,
mert elver a jegeseső.
asztal, szék is kell énnekem,
s az asztalra eledelem.

Az ágyról is kell még szólnom,
mert a földön nem alhatom.
S kell, hogy egy hû párom legyen,
kivel megosztom életem.

Egy madárnak sincs két háza,
amit másnak bérbe adna;
én egy házban boldog vagyok,
mert kettőben nem lakhatok.

2005. július 12
Delhi, Ontario

KÉPZELETBEN

**Olyan békés ma a tó,
andalító
dalt hoz az esti szellő.**

**Nézlek az esthomályban
és szobánkban
meg sem moccan az idő.**

**Tóparti együttlétünk,
s szép emlékünk
álom albumát fűzöm.**

**És azt, hogy veled voltam,
kezed fogtam,
emlékeim közt őrzöm.**

**2005. július 13.
Delhi, Ontario**

VÉTEK

Gondolatom leláncolom,
Mint egy harapós kutyát,
Szájkosarat teszek rája,
Hogy ne lássad fogát.

Ne félj nem fog megharapni!
De néha nagyon ugat,
Szomorkodik egymagában,
Társa után kutat.

Tettek nélkül gondolatom
Egy ártalmatlan eszme,
Írás nélkül, szavak nélkül
Talán el is veszne.

Az a bajom, hogy leírom,
Elmondom, hogy mit érzek
Őszinteség az én bűnöm,
Ez aztán a vétek!

2005. július 13.
Delhi, Ontario

VELED LENNI

**Veled lenni oly szép, oly jó;
te vagy nékem a biztató szó.
Ha árnyék borul néha rám,
vagy napfényben úszik kis szobám,
mindig csak téged várlak én,
mert élet vagy nékem és remény.**

**Ha úgy fogsz szeretni engem,
mint ahogy idáig szerettem,
és ha addig, ameddig én,
akkor nagyon boldog leszek én.
Veled lenni oly szép, oly jó,
maradj nékem a biztató szó.**

**2005. július 15.
Delhi, Ontario**

MIT ÉR?
(F.H-nak)

**Mit ér gazdagságod
ha nincs boldogságod
s békességed otthon?**

**Panaszos kenyérrel,
keserű étellel
könny van csak arcodon.**

**Mit ér a sok ruha,
ha nem mégy sehova,
s otthon ér az este?**

**Ha élted csak ennyi,
Jobbat kell keresni,
Ne várj itt örökre!**

**Szebb lehetne sorsod
de meg kell tanulnod
újból elindulni.**

**Tanulj meg küzdeni,
a jövőben bízni,
s új álmokat látni.**

**2005. július 21
Delhi, Ontario**

TALÁLKOZTUNK

Egy ebédnél találkoztunk
kanadai magyarok között,
ott, hol annyi ismerősünk volt,
de nem volt név az arcok mögött.

Ám egy név megmaradt bennem,
jöttél felém, mint egy délibáb,
kezet fogtunk és beszélgettünk,
majd szótlánul elmentél tovább.

Talán egy esztendő telt el,
amikor újból megláttalak,
a sorsunk útja összefutott,
akkor, mikor már nem vártalak.

Azóta barátok vagyunk,
ismertebb lett arcod és neved,
és ha nem is mondom, jól tudod:
e barátod testvérként szeret.

2005. július 21.
Delhi, Ontario

EGY URNÁBAN

Egyszer por és hamu leszek,
egy urnában lesz otthonom;
mikor elmegyek majd innen,
nem lesz felettem sírhalom.

Sok hazám volt már e földön,
de nem volt egyik sem örök,
végső otthont nem nyújtottak,
nem fogadtak be a rögök.

Amerre csak űzött sorsom
bízva arrafelé mentem,
magyarokkal kéz a kézben
mindig szebb hazát kerestem.

Ám lassan véget ér utam,
egy új hazából hív a dal,
Istenemmel együtt lenni
ez lesz nékem a diadal.

Bizony por és hamu leszek,
egy urnában lesz otthonom;
mikor elmegyek majd innen,
nem lesz felettem sírhalom.

2005. július 21
Delhi, Ontario

A RÉGI HÁZ

**Hosszú, széles verandánk volt,
elől kocsmá, mellette bolt,
hátról volt a kultúrterem,
esős időben menhelyem.**

**Nagy termünkben színdarabok,
vidám bálók, multságok,
udvarunkon kuglipálya,
a falunkban nem volt párja.**

**Ekkor jött be a fasizmus,
aztán meg a kommunizmus;
minden elvettek mitőlünk,
kivéve az egy hold földünk.**

**Nincs már ott ház, lebontották,
gerendáit mind elhordták,
nem szól több dal udvarunkon,
de emlékét ápolgatom.**

**2005. július 22.
Delhi, Ontario**

FORRÓ NYÁRI NAP

**Forró nyári nap perzselte,
rózsáink álmos levelét,
ropogósra szárította
udvarunknak gyepszőnyegét.**

**Nem kell mostan füvet vágni
Heteken át nem volt eső,
a júliusi nagy melegben
alig járt itt néha felhő.**

**Végre aztán tegnap éjjel
villámlott és dörgött az ég,
jött a vihar, jött a zápor,
s vele együtt jött egy kis jég.**

**Az ébredő sötét hajnal
egy szemfedő a fű felett,
de a holtnak vélt fű alatt
folytatódik még az élet.**

**Mert a gyökér nem pusztult el,
bár fájdalmában mind sajog,
biztatóan azt üzenik:
a fű újra sarjadni fog.**

**2005. július 25.
Delhi, Ontario**

AZ ERIE TÓNÁL

**Sirály lebeg fenn a légben,
Szemléli birodalmát,
Szinte úgy úszik az égen,
Hogy nem is mozgatja szárnyát.**

**Nyári nótát füttyül a szél,
Felborzolja a tó vizét,
S mi hallgatjuk, hogy mit mesél,
Csodálva nézzük erejét.**

**Nézzük a sok hullámhegyet,
Ahogy nyakig vízben állunk,
Az néha eltemet minket,
Amikor úszni próbálunk.**

**Könnyen emelgeti testünk,
A víz játécai vagyunk;
Nevetve, vidáman fürdünk,
Mert a tó ma az otthonunk.**

**Majd leülünk kint a parton,
Nappal piríttatjuk bőrünk,
És e kedves nyári napon
Emlékinkkel hazatérünk.**

**2005. július 29.
California Beach
Featherstone Point, ON**

HAJNALI ÁLOM

**Hajnali napfény ragyog
arany felhők fölött,
csillogó patak bugyog
a lombos fák között.**

**Gondolatban bejárom
az erdő hűvösét,
és áhítattal várom
egy leányzó jöttét.**

**Még felém jön a múltból
táncolva, nevetve;
meglátogat a sírból,
bár elment örökre.**

**Hozzám jön, reá nézek,
kezét megfogom,
nagy forróságot érzek,
reszket minden tagom.**

**Mielőtt megölelem
már jön az ébredés,
és hiába keresem,
álom csak az egész.**

**2005. augusztus 4.
Delhi, Ontario**

SÁRI VERSE

Gyökér égető kánikula
alussza álmát udvarunkon,
regeltől estig csókolgatja
a leveleket a lombokon.

Eső nélküli felhők úsznak
a szürke augusztusi égen,
a madarak is elhallgatnak,
ily forróság nem volt már régen.

A hûvös lakásból kinézek,
bámulom a bággyadt világot,
nem nagy örömmel, de kimegyek
megöntözöm a kerti virágot.

2005. augusztus 4.
Delhi, Ontario

KÖVÉR SZEDREK

**Kövér szedrek lapultak a Tisza partján.
De szedés közben észre se vettük talán,
Hogy vörösre csípte lábunkat a csalán.**

**Azóta kitágult az idő és a tér,
de a sok régi emlék mégis visszatér,
mint fa odujába az álmos denevér.**

**2005 augusztus 4.
Delhi, Ontario**

HIBA KERESŐK

Befejezzük munkánkat,
és most megjelennek ők:
a hiba keresők.

*“Ez a kép mindig itt volt,
ki merte odatenni?
Le kell őt váltani!*

*Miért fehér most a fal?
Mindig kék volt a színe;
Itt nem megy jól semmise!*

*Mért beszéltek angolul?
Mi magyarok vagyunk,
Másat nem ért agyunk.*

*Megint magas a számla,
azért lesz bezárva
Delhi Magyar Háza.*

*Nem érdekel a jó hír!
Csak a banki könyv számít;”
S szavuk sokat elámít.*

Lásd meg már testvérünk, hogy
mi dolgozunk, és ők:
csak hiba keresők.

2005. augusztus 5.
Delhi, Ontario

SZÜLETÉSNAPODRA

**Ne évekkel mérd az életet!
Fontosabb benne a szeretet.
Sok boldog és röpke pillanat
Életedhez éveket adhat.**

**Ha van melletted egy hû barát,
És körülötted ott a család,
Ők adják meg életed ízét,
S festik reményed ezer színét.**

**Nézz azokra, akik szeretnek,
Akik ma melletted lehetnek,
Oszd meg velük csókod, mosolyod,
Így lesz boldog születésnapod.**

**2005. augusztus 7.
Delhi, Ontario**

CARPE DIEM

**Szedd életed virágait
Amíg tudod,
Használd ki a pillanatot;
Ne várd, ne várd a holnapot!**

**Egyszer a szép virágok is
Elhervadnak,
Rózsás arcok megsápadnak,
Fürge testek meglankadnak.**

**Mielőtt még könnyed csillog
Két szememben,
S nem lesz vágy már a szívedben,
Fürödj meg a szerelemben.**

**Egyszer talán elhalkul a
Szerelmes szó,
Állott vízzé válik a tó,
Öleld meg hát MOST, ami jó.**

**2005. augusztus 8.
Delhi, Ontario**

EGY FŰZFAPOÉTA VERSE
(Humor)

**A papír fából készül, nagyon jól tudom.
Szeretetem a fák iránt megmutatom:
A versírást kíméletből most feladom.**

**Ne szenvedjenek a fák verseim miatt,
Nem táplálom tovább a szemétkosarat;
Nem erőltetem meg tovább az agyamat.**

**Hopp! Rájöttem az írást nem kell feladnom,
Verseim szövegfeldolgozón írhatom,
Természetbarátként segítek a fákon.**

**2005. augusztus 8.
Delhi, Ontario**

VÉGE LESZ A NYÁRNAK

Nemsokára vége lesz a nyárnak,
És a fecskék messze délre szállnak;
Kis falunknak holnap búcsút intnek.
De tavasszal újból visszajönnek.

Az én rövid életem mint egy szép nyár,
Tova repült, s nem jön vissza az már...
Nem tudom, hogy lesz-e kikeletem?
Őszi felhők szállnak már felettem.

És ha egyszer te is elhagysz engem,
Nem lesz, nem lesz több tavaszom nekem.
Amíg itt vagy, te vagy a reményem,
Tavaszom vagy, te vagy kikeletem.

2005. augusztus 9.
Delhi, Ontario

SZÉP A VILÁG

**Esőcseppnek gyöngyharmata
áztatja a világot,
szivárvánnyal beborítja
a hervadó virágot.**

**Arany napfény sugarával
gyémántokat csillogtat,
és a kertünk madárdallal
a szabadba csalogat.**

**Kimegyek, kint zöld a pázsit,
táncot jár a természet;
leszedem a kert gyümölcsit,
mert közelg az enyészet.**

**Istenem, de szép e világ!
Csodás, amit alkottál;
Téged dicsér minden virág,
azért, amit ránk hagytál.**

**2005. augusztus 10.
Delhi, Ontario**

VOLTÁL-E MÁR?

**Jó barátom, lánykám, kedves!
Voltál-e már te szerelmes?
Bársony sötét éjszakában,
A csillogó virradatban,
Láttad-e szerelmed arcát?
Érezted-e lány mosolyát?**

**Remegett-e egész tested,
Amint vártad, amint lested,
Hogy közeledben lehessen,
És egy percre rád tekintsen?
S ha jött feléd halkán, csendben
Láz égett-e a szívedben?**

**Hallottál-e harangzúgást,
Vagy vadgalamb turbékolást,
Amikor ő hozzád beszélt,
Vagy az álmairól mesélt?
Megszépült-e benned minden?
Volt-e tiéd ily szerelem?**

**A szerelmet érezni kell,
Nem pótolható semmivel.
Hiába van pénzed, erőd,
De ha nincs egy hû szeretőd,
Az élet csak ábrándozás,
Egy örökös várakozás.**

**2005. augusztus13.
Delhi, Ontario**

MUNKÁM KÖZBEN

Én? Én? Aki mindenkit biztatok,
ráébredtem mily egyedül vagyok,
és munkám közben néha zokogok.

Egyre csak hullnak fájó könnyeim,
folyóvá dagadnak érzelmeim;
úgy sírok, mintha nem lenne senkim.

Pedig életem nem reménytelen,
van aki még hûen szeret engem,
de én ábrándjaimat kergetem.

Örökké álmvilágban élek,
hívnak, vonzanak a messzeségek,
az elérhetetlen reménységek.

Mögöttem megállt a zajló élet,
éveim nagy része a múlté lett:
s zokogok, mert nem lesz több kikelet.

2005. augusztus 13.
Delhi, Ontario

HULLÓ CSILLAG

**Hulló csillag sötét égen,
ennyi csak a rövid életem:
egy villanás,
és semmi más.**

**Forró nyári éjszakákon
a létem csak rövid álom,
nincs ébredés,
jaj de kevés.**

**Hideg, deres téli napon
életemről gondolkodom:
nincs tavaszunk,
elpusztulunk.**

**Egy lépés a végtelenbe,
az utamnak már is vége,
ez az élet:
semmivé lett.**

**2005. augusztus 15.
Fort Erie, Ontario
Soby's bolt parkolójában**

TEGNAP ESTE
(Magyar Erzsé emlékére)

**Tegnap este ablakomon kinéztem,
Kerestem a csillagodat az égen.
A sok csillag szép fényesen ragyogott,
Nem találtam sehol a te csillagod.**

**Kimentem a temetőbe ma reggel,
A sírodra száz szál rózsát vittem el;
Könnyeimmal öntöztem a sírodat,
Mert nem hallom többé a te hangodat.**

**Édes rózsám! Messze mentél éntőlem,
Nem lesz többé boldog ember belőlem.
Isten tudja mily nagy az én bánatom:
Kedvesemtől örökre elbúcsúzom.**

**2005. augusztus 16.
Delhi, Ontario**

1956. OKTÓBER

**Mennyi könny és mennyi bánat
éri most az én hazámat;
tankok láncá letapossa,
rabság száll a magyar honra.**

**Ifjú hősök fegyvert fogva
törnek rá az oroszokra;
szabadságért harcra kelnek,
nyugatiak nem segítnek.**

**Egyedül kell vívjuk harcunk,
fájó könnyel telik arcunk,
nem bírunk a túlerővel,
hazát tipró ellenséggel.**

**Bízom én az Úr Istenben:
lesz még ünnep októberben.
Szabad lesz majd egyszer hazánk,
szabad himnuszt zenghet a szánk.**

**2005. augusztus 16.
Delhi, Ontario**

ÓDON, KOPOTT INGAÓRA

**Ódon, kopott ingaóra,
Hármat ütött virradóra.
Ó! Te öreg bútordarab!
A sarokban unod magad?**

**Mutatód már fáradtan jár,
Szerkezeted néha megáll,
De azért még itt vagy köztünk,
Kongásodra felébredünk.**

**Arcod fénye már kifakult,
Barázdákat tett rád a múlt,
Évek után sem pihensz még,
Egész léted örök hűség.**

**Köszönöm, hogy ma is kongtad,
Hogy én tovább ne aludjak.
Csatára hívsz engem újból,
Példát adsz a szolgálatból.**

**Néha, néha megfáradok,
De azért még veled tartok;
Én is mint te, csak úgy megyek,
Ha ápolnak gondos kezek.**

**2005. augusztus 18.
Delhi, Ontario**

EZT A KISLÁNYT

**Ezt a kislányt igaz szívből szeretem,
Mégis, mégis nem lehet a kedvesem,
Mert magamat másnak adtam örökre,
Jóban, rosszban nem válok el én tőle.**

**Barna kislány ha sírni látsz engemet,
Azért lesz, mert bú járja át szívemet;
Szeretnék megcsókolni; nem szabad,
Akkor sem, ha az én szívem megszakad.**

**Kisleánykám őrizd meg a titkomat,
Ne tegyék ki más nyelvére magunkat.
Ne tudják meg soha azt az emberek,
Hogy én téged milyen nagyon szeretlek.**

**2005. augusztus 22.
Delhi, Ontario**

BOCSÁSD MEG

**Bocsásd meg ha rád gondolok,
S gondolatban veled vagyok;
Ha terólad álmodozom,
És nevedet elsuttogom.**

**Hidd el könnyebb lenne nekem,
Ha elmúlna a szerelmem.
Nem boldogság ez az érzés,
Nekem ez már csak szenvedés.**

**Titkolnom kell, amit érzek,
Nagyon fáj és belül vérzek.
Mégis áldom Istenemet,
Hogy adta a szerelmemet.**

**Szép vagy, jó vagy kedves lányka,
Életemnek te szép álma!
Nekem az lenne a véték,
Ha téged nem szeretnélek.**

**2005. augusztus 22.
Delhi, Ontario**

TUDAT ALATT JÁTSZÓDIK LE

Tudat alatt játszódik le minden álmunk,
álmainkban mesés országokban járunk,
De amikor álmainkból felébredünk,
a realitásba megint visszalépünk.

Álmunk után, ahol kezdődik az élet,
létezik egy ország, ami a költészet.
Gondolatban felmegyünk a fellegekbe,
vagy még azon is túl, ki a világűrbe.

Gondolatban jönnek csókos ölelések,
merész álmok, és jönnek a nagy szerelmek.
Amíg ezek gondolatok és semmi más,
ez is álomvilág és nem realitás.

Ám a költő, mikor leírja álmait,
vagy versbe foglalja szerelmes vágyait,
akkor az álom már valóságnak látszik,
ami a szívekkel játékokat játszik.

Álmaink után mindig jön egy ébredés,
legtöbbször jön egy azonnali feledés,
de a leírt vers üzenete az már más:
az olvasónak az teljes realitás.

Szerelmem megverseltem, írtam sok dalt,
nem vált valósággá, gondolatban meghalt.
Elszállt, mert gondolat volt, nem volt más semmi,
Szép volt, és elmúlt, ennek így kellett lenni.

2005. augusztus 22.
Delhi, Ontario

TŰZHÁNYÓK

**Tűzhányók kitörését
messziről meglátni,
figyelő szemek elől,
nem lehet elzárni.**

**A szerelemnek lángja
nem mindig látható
de ha egyszer meggyullad
nehezen oltható.**

**Érzelmeknek krátere
kívül csendben pihent,
de nagy tüzével tombolt
szívem mélyén, ott bent.**

**Halványodik már a tűz
kisebb lesz a lángja,
alszik már a tűzhányóm,
nem maradt csak szikra.**

**Tapló nélkül a szikrám
nem kap többé lángra,
kialudt tűzhányómnak
nem marad csak hamva.**

**2005. augusztus 22.
Delhi, Ontario**

MIT NEM KÉRTEM

**Tudod mi az, mit nem kértem?
Éppen azt adta az Isten:
Sok munkát.**

**Kértem legyen békességem,
S kaptam tőle egy szerelem,
Áldását.**

**Világosságot is kértem,
Hogy sötétség életemben
Ne legyen.**

**Gazdagságot nem kértem én,
Azért vagyok ilyen szegény
Nincstelen.**

**Nem kérek tőle egyebet,
Csak mindennapra kenyeret,
Hazámnak.**

**Azt az egyet én még kérem
Tartson meg engem az Isten
Magyarnak.**

**2005. augusztus 22.
Delhi, Ontario**

AMIÓTA NEM LÁTTALAK

**Amióta nem láttalak
elapadt a csermely s patak,
kiszáradtak folyó vizek.**

**Ha a tóban állott a víz,
poshadttá lesz ottan az íz,
megkeserednek a rímek.**

**Barátságunk sok szép szava
elhalkult, mint madár dala,
mikor a nap nyugodni tér.**

**Bárhogy vágyom napsugárra,
belépek az éjszakába,
hol sétám veled véget ér.**

**2005. augusztus 23.
Delhi, Ontario**

SZÜRKE VEREBEK

**Mikor sűrű-sötét felleg
s gyászos szemfedő takarta
hazánk tündöklő rónáit,
elindult egy madársereg
messze távoli hazába,
s magával vitte nótáit.**

**Ősi dallal az ajkukon
vándor madárként repültek
a messzi tengereken át,
s túl menve az óceánon
addig mentek, énekeltek
míg találtak egy új hazát**

**De ahogy elmúlnak az évek,
az állandó rohanásban
felejtették az ősi dalt,
Alig szól már ma az ének,
és a nótás világunkban
gyász követi a diadalt.**

**Szárnyaló magyar dalotok,
mit egykor eldaloltatok
a múlt letünt emléke lett.
Dal helyett ma csak csipogtok,
mert szürke verebek vagytok,
nem énekeltek éneket,**

**2005. augusztus 24
Delhi, Ontario**

ARANYHINTÓN

Aranyhintón száguld az éjszakám álma,
Utasnak esténként felülök bakjára.
A föld nem létező tájait bejárom,
Ismerős itt minden; ez az én világom.

Köröttem az éj még dús illatát szórja,
S talán álmaimnak szétfoszlását várja...
Tûnő álmom ez éjjel semmit sem üzent,
Céltalanul elrohant, most nem is pihent.

Csodálatos szépek nekem a reggelek,
Mikor álmaimból az életbe lépek,
De ma reggel csak az ürességet érzem,
Mert hiányoztál az álmaimból nékem.

2005. augusztus 25.
Delhi, Ontario

NEM SZERETSZ MERT

Nem szeretsz mert sovány vagyok,
bánatomban majd meghalok,
ajaj jaj.
Ne félj rózsám majd meghízok,
mint egy hordó úgy gurulok
tehozzád.

Nem szeretsz mert kövér vagyok,
bánatomban majd meghalok,
ajaj, jaj.
Ne félj rózsám sovány leszek,
egy hónapig nem is eszek
semmit se.

Most már szeret az én rózsám,
feleségül eljött hozzám,
csuhajla.
Ő most kövér én meg sovány,
de majd kilenc hónap után
másképp lesz.

2005. augusztus 26
Delhi, Ontario

LEKVÁR FŐZÉS

Mint egy görnyedt öregember,
Szilvafának minden ága
Terhe alatt hajlik máma.

Gyümölcsfának bő termését
Szedegetem, tisztítgatom,
Kormos üstbe rakosgatom.

Lekváfőzés lesz a héten,
Szorgalmasan dolgoztatunk,
Hogy legyen még több lekvárunk.

Főző munkánk szépen halad,
Több a lekvár, mint volt tavaly,
Hát itt, kérem, épp ez a baj.

Tele van már vagy száz üveg;
Bár a lekvárt meg nem eszem,
Főzöm most is, s nem szeretem.

2005. augusztus 25
Delhi, Ontario

ÚTBAN HAZAFELÉ

Én zarándoknak születtem,
Még hosszú út van előttem.
Hegyeken és pusztákon át
Taposom egy ösvény porát.

Nem vár sehol tele pohár,
Kenyerem is megszáradt már;
Nincs sehol egy pihenőhely,
Hûs illatú virágkehely.

Megfáradtan megyek tovább,
Lemarad sok vándor barát...
Én csak megyek, nem pihenek,
Mögöttem az évtizedek...

Megyek, megyek, nem állok meg,
Hívnak a távoli hegyek...
Megyek, megyek, mindig megyek,
S egyszer talán otthon leszek.

2005. augusztus 26.
Delhi, Ontario

ELMÚLT

Elmúlt ez a forró nyár is,
Hullanak a levelek.
Fejünk felett vándorolnak
Esőt hozó fellegek.

Sárga levél búcsút mond már
Éltétadó fájának,
Én is csendben búcsút mondok
Az én kedves babámnak.

Nem reméltem tőle semmit,
Se csókot, se ölelést,
Csupán egyet kértem tőle:
Egy parányi megértést.

Kár, hogy elszállt ez a nyár is,
Emlék lesz csak belőle.
De lehet, hogy jön még tavasz,
Jön még nyár is jövőre.

2005. augusztus 27.
Delhi, Ontario

BÚSAN SZÓL A KISFALUMNAK

**Búsan szól a kisfalumnak nagy harangja,
Elment tőlem az én rózsám, azt siratja.
A bimbózó szerelmünk ki sem nyílt még,
Rózsanyílás előtt már elhívta az ég.**

**Őt látom még most is, ha rózsák közt járok,
Ő róla üzennek a nyíló virágok.
Hogyha hallok a madárhad zengő dalát,
Visszacsalja volt kedvesem csengő szavát.**

**Ne sírj, ne sírj kis falumnak nagy harangja,
Elmúlik az élet, nem jön többé vissza...
Már csak gondolatban járok kedvesemmel,
Mert akit szeretünk, azt nem felejtjük el.**

**2005. augusztus 29.
Delhi, Ontario**

HA ÉN HOZZÁD VALÓ LENNÉK

**Ha én hozzád való lennék
nem verseket írnék,
hanem téged átölelve
ezer csókot adnék.**

**Ha te lennél az én mátkám
aranygyűrűt vennék,
s mint madár a zöld erdőben
mindig énekelnék.**

**Amikor te rám mosolyogsz,
boldog az én szívem;
eltűnnek a bús fellegek,
kisüt a nap nekem.**

**Nem vagyok én hozzád való,
nem vagy mátkám nekem,
de azért csak mosolyogj rám,
s légy barátom nekem.**

**2005 augusztus 29.
Delhi, Ontario**

DINNYÉT VETTEM

**Dinnyét vettem, zamatosat,
magnélkült, vérpirosat
itt egy helyi boltban.**

**Kopogtattam, kongott mélyen,
mint a hordó a pincében,
mert jó bor van abban.**

**Vizsgáltam a dinnye alját,
megnéztem a sárgaságát;
hogy megérett, tudtam.**

**Az indája is leszáradt,
csak egy kis darabja maradt,
nem volt élet abban.**

**Hazavittem, lehűtöttem,
ma ebédre abból ettem,
először a szélét.**

**A közepe legfinomabb,
az a legvégére marad,
most is őrzöm ízét.**

**2005. augusztus 29.
Delhi, Ontario**

BÖZSI ÁNGYOM
(Humor)

**Dombon van a Bözsi ángyom háza,
Egy Mercedes áll az udvarába',
Józsi küldte Kanadából ingyen,
Másnak ilyen a faluban nincsen.**

**Bözsi ángyom piros fejkendőben
Cipót fagyaszt az új mélyhűtőben.
Nem süt ő már friss kenyeret régen,
Minek süssön? Van pék az alvégen.**

**Bözsi ángyom gyalog megy a pékhez,
Zsemlét is hoz a mai ebédhez.
Pék áruval unokáit várja,
Kiflit is vesz, csak egy kicsit drága.**

**Leggazdagabb ő most a falunkban,
Mert a fia kint van Kanadában.
Küld ő dollárt, hetente vagy százat,
Abból vette az ángyom a házat.**

**Dombon van a Bözsi ángyom háza,
Egy Mercedes áll az udvarába,
Hajtási nincs, azért áll ott mindig,
De azért szép, néha benne alszik.**

**2005. augusztus 30.
Delhi, Ontario**

EMBER!

**Te építesz hegyre, völgybe,
Sivatagba, őserdőbe;
Buzgó agyad csodát alkot,
Jövőnket kezekben tartod.**

**Átrepülsz a fellegeken,
Úrrá lettél tengereken,
Tudásod nő gombamódra;
Rakétát küldsz a bolygókra.**

**A világnak sok szépet adsz,
Betegségeket gyógyítasz.
Meghosszabbítottad éltünk,
Kényelmesebb lett a létünk.**

**Mégsem örök alkotásod,
Korlátozott munkásságod,
Mert az Isten nagyobb tőled,
Hamu és por lesz belőled.**

**2005. szeptember 1.
Delhi, Ontario**

BODRI KUTYÁM

**Találtam négy kereket,
csináltam egy szekeret
kutyámnak.**

**Bodri kutyám befogtam,
vízért azon hajtottam
naponta.**

**Egy bajom volt ővele,
nem lassult le sohase
(a) kanyarban.**

**A kancsó víz kiesett,
s ő húzta a szekeret,
üresen.**

**A kapunál elértem,
és a hámot leszedtem
hátáról.**

**Nem lett Bodri igás ló,
de pajtásnak igen jó
kutya volt.**

**2005 szeptember 1.
Delhi, Ontario**

AZ ÖTVENES ÉVEK

Az ötvenes évek kezdetén
mindig rettegésben éltünk,
féltünk, hogy az éjnek idején
kommunisták jönnek értünk.

Éjjel becsuktuk az ajtókat,
néha ruhában aludtunk,
s figyelve a kinti hangokat,
menekülni készek voltunk.

A bekerített udvarunkat
Bodri kutyánk jól megvédte,
őreá bíztuk álmainkat,
ő volt házunk hû cselédje.

Egy téli éjszaka közepén,
nagy dörömbölést hallottunk,
tragédiát és veszélyt sejtván
a spájz ablakhoz futottunk.

Már majdnem kimásztunk a kertbe,
mikor kutyámra gondolva,
az a kérdés jött az eszembe:
miért nem ugat most a kutya?

A függöny mögül kukucsáltam:
ki lehet ki ily zajt csapott?
Kint sehol senkit én nem láttam,
csak a kutyám vakarózott.

2005. szeptember 2.
Delhi, Ontario

NEM FÉLEK

A haláltól én nem félek,
nem tudom, hogy miért élek,
mért vagyok a világon.

Én hasznosat nem alkotok,
születtem, hát azért vagyok,
néha igen sajnálom.

De jó lenne messze menni,
anyaföldben megpihenni,
befejezni éltemet.

Ám de hív a felelősség,
nem vihet el a sötétség
a földről még engemet.

És ha nem vár senki énrám,
s boldogtalan minden órám,
elrejttem a titkomat.

Mosolygok, de bent zokogok,
panaszkodni mégsem fogok,
csak ha szívem megszakad.

2005. szeptember 2.
Delhi, Ontario

AZ ABLAKNÁL

**Az ablaknál ülök,
az utcák üresek,
a magasba nézek,
felhőket keresek,
futó fellegekkel
tenéked üzenek.**

**Ha fehér felhőt látsz
akkor boldog vagyok,
ha szürke jön feléd,
szürkébbek a napok;
elszállt vigasságom,
boldogtalan vagyok.**

**Sötét felhőt ha látsz
hárad közelében,
fekete felhővel
néked azt üzenem:
békésem nyugszom már,
kint a temetőben.**

**2005. szeptember 3.
Delhi, Ontario**

ELTÉVEDT VÁNDOR

**Egy eltévedt vándor vagyok,
Barátok után kutatok,
De csak egyedül ballagok.**

**Néha-néha azt gondolom,
Valaki kísér utamon,
És kezem feléje nyújtom...**

**Bár kezem nem fogja senki,
Mégsem állok meg pihenni,
Mert nekem tovább kell menni.**

**Csak megyek tovább egyedül,
Sok fájó érzés vesz körül,
S nyugtalanság kívül, belül.**

**Megyek. Várnak a holnapok,
S egyszer majd összeroskadok,
Mert én is csak ember vagyok.**

**2005. szeptember 4.
Delhi, Ontario**

ÖRÖK ÁLMOK CSENDJE

**Örök álmok csendjét vágyom,
hol szárnyalhat gondolatom,
hol idő és tér végtelen,
hol soha sincsen félelem.**

**Nézem az álmok kertjeit,
hol gondolatom magjait
beültetem verseimbe,
hátha kikelnek jövőre.**

**Én most mozdulni se tudok,
az időnek rabja vagyok,
évtizedek láncát hordom,
mulandóság csak a sorsom.**

**Az életem egy porhüvely,
másnak benne nem marad hely,
bármilyen szép a nagyvilág,
nekem nem nyílik itt virág.**

**Itt e földön attól félek,
hogy addig már én nem élek,
míg munkámat befejezem,
mind itt marad, el kell mennem.**

**2005. szeptember 5.
Delhi, Ontario**

SEMMISÉG

**Ha életed árja sodor,
s nem látsz mentőövet sehol,
ne hidd, hogy minden hiába,
kapaszkodj egy szalmaszálba,**

**Hogyha elfogy minden pénzed,
s nagyon bánt a szegénységed,
számolj össze minden centet,
néha egy cent is megmenthet.**

**Hogyha megáll szívverésed,
nincs még akkor rögtön véged,
köhintéstől lehetsz jobban
és a szíved újra dobban.**

**Hidd el, hidd el én jól tudom,
hogy most nevensz e sorokon;
de azt is tudom, hogy a lét
talán nem más, csak semmiség.**

**2005. szeptember 5.
Delhi, Ontario**

PUSZTAI ÁBRÁNDOZÁS

**A csikósok, a gulyások
nem úgy élnek, ahogy mások,
nem úgy élnek, ahogy mások.**

**Házuk helyett kunyhó van csak,
éjjel nappal abban laknak,
nyájaikra úgy vigyáznak.**

**Azt gondolod, hogy szabadok?
Nem! Ahol élnek állatok,
az őrzőik is csak rabok.**

**Ha gulyás, csikós nem lenne,
gulya, ménes elszéledne,
egy ilyen vers nem születne.**

**De mivel van csikós, gulyás,
szabad nékem a versírás,
életükről ábrándozás.**

**2005. szeptember 5.
Delhi, Ontario**

JÓL TUDOM

**Hosszú téli éjszakákon
Kérdezem:
Hova repült ifjúságom?
S életem?**

**Nem is voltam tán fiatal,
Sem gyermek;
Múlté már a sok játékdal,
S emlékek.**

**Gyermekfejjel felnőttem
Korán már,
Alig múlt el életemben
Néhány nyár.**

**De most előre ballagok,
Nem vissza;
Jövőt nézve újra várok
Tavasza.**

**Lesz még nekem több tavaszom
Gondolom,
De az élet rövid nagyon,
Jól tudom.**

**2005. szeptember 6.
Delhi, Ontario**

HA KIALSZIK

**Ha kialszik egy-egy csillag
odafenn az égen,
marad még ott sok millió,
ugyanúgy, mint régen.**

**De ha egyszer te nem ragyogsz
az éltednek egén,
jaj de árva lesz a világ,
szomorú leszek én.**

**Ragyogj, ragyogj én kedvesem
a földön és égen,
szereteted ragyogjon rám,
úgy lesz boldog élted.**

**2005. szeptember 7.
Delhi, Ontario**

ELBÚCSÚZOM

**Elbúcsúzom, örökre elmegyek,
Ha kérdik majd az emberek:
Hová lettem? Miért mentem?
Te felelj majd én helyettem.**

**Elbúcsúzom, én mindent itt hagyok,
Nem hívnak már a holnapok.
Kár a bús könnyekért.
Az esti séta véget ért.**

**Te csak menj a megkezdett utadon,
Elkísér majd gondolatom.
Ha nem is látlak soha már,
Te csak eredj, elmúlt a nyár.**

**Tudom, tudom fáj most a búcsúzás,
Nekem is fáj e választás...
De mennem kell, ez az élet,
Kár, hogy álmom semmivé lett.**

**2005. szeptember 7.
Delhi, Ontario**

ÉJSZAKA VAN

Éjszaka van, sötét még az égalja,
Egy leányzó örök álmát alussza.
Nem is tudja, hogy fent vagyok én már rég,
Azt sem tudja, hogy mily sötét most az ég.

Én csak várom, mikor jön a virradat,
Felkelteném, de nem hallja szavamat.
Temető már régen az ő lakhelye,
Felhallatszik haláltánca üteme.

Gondolatban visszajár még énhozzám,
Azt siratja mért nem lett az én mátkám.
Pihenj most már, visszajönni nem lehet!
Ha elmentél, ne szomorítsd szívemet!

Te kerested az örök tél világát,
Sírba dobtad ifjúságod virágát....
Éjszaka van, sötét még az égalja,
Egy leányzó örök álmát alussza.

2005. szeptember 8.
Delhi, Ontario

JAJ DE RÖVID EZ AZ ÉLET

**Jaj de rövid, jaj de rövid ez az élet!
Alig kezdődött el, máris semmivé lett.
Reményeim napról napra összedőlnek,
Én is áldozata lettem az időnek.**

**Nem olyan rég, ezelőtt egy néhány évvel,
Szoros barátságban voltam az idővel,
De ahogy repülnek felettem az évek,
A terveim csak ábrándozások lesznek.**

**Oly sok tennivaló lenne előttem még,
De már harsona szóval üzenet az ég,
Keblemből is üzen a sok szívdobbanás,
Dobogja, hogy közelg a nagy találkozás.**

**Mikor földi porom az éggel egyesül,
Akkor tudom utolsó vágyam teljesül,
Ott leszek fent, vég nélküli békeességben,
S lelkem pihen egy örökös reménységben.**

**2005. szeptember 8.
Delhi, Ontario**

HULLIK, HULLIK

**Hullik, hullik újból
a fának a levele.
Enyhe nyári szellő
táncra kéri sietve.**

**Közeleg már az ősz,
sárgulnak a levelek.
Pajkos táncot járva
futkároznak, zizegnek.**

**Érett gyümölcs libeg
a fa hajlott vállain,
nehéz terhet cipel
gyümölcsstermő ágain.**

**Elrohannak csendben
fölöttünk az évszakok,
de én nem megyek még,
közöttetek maradok.**

**Télen, nyáron, ősszel
vagy virágos tavasszal
csak a jövőt várom
új biztató szavakkal.**

**2005. szeptember 8.
Delhi, Ontario**

ELFŐTT A VÍZ

**Elfőtt a víz kávéfőzőm aljából,
Amikor forr, jó hangosan zakatol.
Ma csendben volt, egy kicsit se rotyogott
Engem bizony igen nagyon becsapott.**

**A gáztűzhely forró lángja átjárta,
Tüzes lett, mint kovácsműhely patkója.
Külsejére ráengedtem a vizet,
A forró fém gőzölgött és sistergett.**

**Azt hittem már lehűtöttem eléggé,
Bár tudtam, hogy nem vált éppen még jéggé.
A közepét gondatlanul megfogtam,
S csacsimódra megégettem négy ujjam.**

**2005. szeptember 9.
Delhi, Ontario**

SZEPTEMBER

**De gyönyörű most szeptember,
Szébbet nem is kér az ember.
Nem túl meleg, nem túl hideg,
Megújulok most lelkileg.**

**Levelek még fent a fákon,
Érett gyümölcs leng az ágon;
Megkezdődik most a szüret,
Gyermekeknek nincs több szünet.**

**A nyárnak még nincsen vége,
Velünk van az ékessége:
Kint nyílnak még a virágok,
Istenem! De szépet látok!**

**Oly csodálatos a világ,
Körülöttem nyíló virág,
Megköszönöm jó Istenem,
Hogy ilyen őszt adott nekem.**

**2005. szeptember 9.
Delhi, Ontario**

ANYÁM

Sütés, főzés, mosogatás,
porszívózás, takarítás,
vasalás és ruha mosás,
anyám sorsa ma csalódás.

Réges-régen másképpen volt,
Volt egy kocsmá, volt egy kis bolt.
Neki mostak, neki főztek,
Másképpen volt rég az élet.

Amerika újat adott,
Gazdagoknak takarított,
Minden munkát elfogadott,
És sohasem panaszkodott.

Családjáért mindent megtett,
Fő célja volt a szeretet,
S mikor lába roskadozott,
Akkor értünk imádkozott.

Anyám lelke eljött felém,
Örökségét átvettem én;
Magyar népemét szolgálom,
Ez életem s imádságom.

2005. szeptember 9.
Delhi, Ontario

A TISZA PARTJÁN

Hullámzó víz, parti homok,
Múlt sirató gondolatok,
Pihennek most előttem.

Itt egy fűzfa, ott egy nyárfa,
Belebámul a Tiszába,
Éppen úgy mint régebben.

Hej, de sokszor jöttünk ide,
Begázoltunk a mély vízbe,
S átúsztunk a túl partra.

Nagyapámék vízér jöttek,
Innivalót innen mertek
Száz literes hordóba.

Elnézem a kérészeket,
Partokban a fecskefészket,
Nem változott semmi se.

Éppen úgy van, mint volt régen,
A nap is úgy süt az égen,
Így marad ez örökre.

2005. szeptember 9.
Delhi, Ontario

HOGY LETTEM ÖREG?

**Mikor húsz éves lettem
Csipkerózsát kerestem,
Lángolt érte szerelmem,
Gondoltam: felébresztem.**

**Hol az erdő sűrűje,
Ott az erdő közepe,
Bent lakik egy remete,
Csipkerózsát elvette.**

**Felköltötte álmából,
Hozzáment ő hálából.
Anya lett a Rózsából,
Nem kapok már csókjából...**

**Jött felém egy öreg lány,
Azt mondta, hogy királylány,
Ha csókolom ajakán,
Megint ifjú lesz talán?**

**Megcsókoltam ajakán,
Nem tudtam, hogy boszorkány.
Nem lett attól ifjabb ő,
Öreg lettem, mint a nő.**

**2005. szeptember 9.
Delhi, Ontario**

SZÁZADOS ÚR

**Százados úr azt mondta a bakának:
Hogy keressen más szeretőt magának.
Százados úr! Százados úr! Nem teszem!
Mert ezt a lányt igaz szívből szeretem.
Százados úr! Százados úr! Nem teszem!
Mert ezt a lányt feleségül elveszem.**

**Százados úr azt mondta a bakának:
Nem kap ő már több kimenőt magának.
Százados úr! Százados úr! Nem bánom.
Mert ezt a lányt, mert ezt a lányt megvárom.
Százados úr! Százados úr! Nem bánom,
Úgy is ő lesz, úgyis ő lesz a párom.**

**2005. szeptember 10
Delhi, Ontario**

MEGNÉZEM

Megnézem a virágokat,
de nem érzem illatukat
sohasem.

Mert fényképek ezek csupán,
s jönnek hozzám nap-nap után
üresen.

Egy életet úgy leélek
soha semmi szeretetet
nem kérek.

Ha az élet semmit sem ad,
éppen csak jön, s máris szalad,
nem félek.

Jó a sorsom, bár nem kapok,
mindig, mindig csak én adok
valamit.

Elrepülnek ifjú álmok,
és még mindig, most is várok
valakit.

2005. szeptember 10.
Delhi, Ontario

TÜZES KOCSIN

Tüzes kocsin jött a tavasz,
és táncolt Illés szekerén,
Ámort hozva, és a ravasz;
méreg nyilát lőtte belém.

Összetöröm én a nyilat,
s hûen gyógyítgatom magam,
de nem lelek nyugodalmat,
mert Ámortól mérget kaptam.

Szerelmeim egyre jönnek,
bár én egyikre se vágyom,
azok ismét felkeresnek,
úgy mint régen fiatalon.

Mi van az én életemben,
ami engem nem hagy nyugton?
Mért nem élek békességben?
Miért lázadozom folyton?

Uram Isten! Adj nyugalmat!
Ne adj lázadózó lelket!
Hamvaszd az örök parazsat,
S benne a forró szerelmet.

2005. szeptember 12.
Delhi, Ontario

MESSZE FÖLDRŐL

**Messze földről hazamegyek
az én kicsiny falumba.
Végigmegyek a főutcán,
megállok a kapudba.**

**Bekiáltok az udvarra:
Kedves rózsám gyere ki!
Igen ugat a te kutyád,
csillapítsd le, szólj neki.**

**Szalad ki az én galambom,
rohan az én karomba,
megölelem, megcsókolom,
bámul miránk a kutya.**

**Nem ugat már a te kutyád,
befogja most a száját,
nagyon hamar megtanulta:
szeretem a gazdáját.**

**2005. szeptember 12.
Delhi, Ontario**

TUDOM EGYSZER

**Tudom egyszer tavasz lesz még,
kiderül majd ismét az ég,
Visszajönnek fecskék, gólyák,
Kizöldülnek majd a rónák.**

**Az én rózsám elment messze,
Nem jön vissza kikeletre,
Kint nyugszik a temetőben,
Lelke meg a kék egekben.**

**Én is egyszer majd elmegyek,
Búcsút mondnak az emberek;
Hiába lesz új kikelet,
Nem láttok ti már engemet.**

**De verseim itt maradnak,
Minden évben tavaszt hoznak.
Mikor jönnek fecskék, gólyák,
Visszahoznak majd a strófák.**

**2005. szeptember 12.
Delhi, Ontario**

JÓ ÉJSZAKÁT

**Én Istenem! Jaj de érzem
az idő múlását.
Elmélázva dúdolgatom
egy ős új nótáját.**

**Ma még nyílik sok, sok virág,
virulnak a lombok,
de már messzebb, túl a rónán
havas bércet látok.**

**Még csak dél van, jó ebédhez
hívna a harangok,
de nekem már alkonyodik,
jó éjszakát mondok.**

**Nem megyek el még tőletek,
maradok még tovább,
De nekem is pihenni kell,
így hát: Jó éjszakát.**

**2005. szeptember 12.
Delhi, Ontario**

LEMENT A NAP

**Lement a nap, alkonyat van,
vörös lett az égalja,
káprázatos csillogással
a felhőket uralja.**

**Lángtengerben forró égbolt,
enyhe szellővel üzen,
s ideleln a föld és patak
szenderegve elpihen.**

**Bordópiros most a falum,
mesék országává lett;
s bíborköntöst vonszol az ég
odafent a föld felett.**

**Csodások a dombok, völgyek,
házak és a kövesút,
ám már szürkül az ég alja,
fonja a gyász koszorút.**

**Eltemetjük ezt az alkonyt
káprázatos pompával,
de már várjuk az új napot
örömmel és hálával.**

**2005. szeptember 12.
Delhi, Ontario**

MINDIG VELEM

**Két megfáradt dolgos kezem,
Hálás szívvel összeteszem,
Atyámhoz szól üzenetem,
Könyörgök: légy mindig velem.**

**Ha látom, hogy a félelem
Énhozzám oly könnyörtelen,
Áldást hoz az ima nekem;
Te légy, Uram, mindig velem.**

**Száll az imám a magasba,
A Teremtő meghallgatja,
Imádságom elfogadja,
Válaszát a szívem kapja.**

**Uram Isten! Adj oltalmat,
Minden napra nyugodalmat,
Add a békeséged nekem,
Így lesz szebb az én életem.**

**2005. szeptember 13.
Delhi, Ontario**

HITVALLÓ IMA

**Szívemmel, lelkemmel
Téged szeretlek,
Vezess engem, Uram,
Csak Téged követlek.**

**Imádlak Istenem
Hittel, reménységgel,
Szolgálak Jézusom
Igaz szeretettel.**

**Lelked bátorítóm,
Üdvösségem nékem;
Erőd, hatalmad nagy
Földön és az égen.**

**Ha megbotlik lábam
Mikor pályám futom,
Emelj föl engemet
Tarts a keskeny úton.**

**Ha sötétben járok,
Vezess a fényeddel,
S ha nem látom utad,
Áldj meg türelemmel.**

**Amikor majd eljön
Nemes harcom vége,
Koronázott fővel
Álhassak elédbe.**

**2005. szeptember 15.
Delhi, Ontario**

TÜCSÖKZENE

Zaj sehol, csend honol
völgyben és a kertben;
víg nótát hegedül
száz tücsök a réten.

Enyhe szél még mesél
tavaszról és nyárról,
ezernyi virágról,
lassú hervadásról.

Odafenn a hegyen
a havas ösvényen,
már téli pusztulást
készítget az Isten.

Itt lent még kék az ég,
nincs vége a nyárnak
nappal is, éjjel is
tücskök muzsikálnak.

2005.zeptember 16.
Delhi, Ontario

HA EGYSZER

**Ha egyszer bánat ér,
A reményt semmiér'
Fel ne add!
Fel ne add!**

**Ha bánt a fájdalom,
Jön majd még nyugalom,
Légy erős!
Légy erős!**

**Életed sokat ér,
Ne aggódj sorsodér',
Tartsd magad!
Tartsd magad!**

**Ha kapsz egy jobb időt,
S benne egy szebb jövőt,
Őrizd meg!
Becsüld meg!**

**2005. szeptember 17.
Delhi, Ontario**

D.Ö.TY.E - (HUMOR)

**A Delhi-i Öreg Tyúkok Egyesülete
Megtartja a nagy gyűlését hetente.
Legfőbb téma ott mindig a Magyar Ház,
Egy öreg tyúk mindenkinek magyaráz.**

**A rémhíreket a közgyűlésre ő hozza,
Itt-ott egy két hazugsággal megtoldja.
Azért nincs pénz, mert nagy ott a fizetés,
A munkájuk majdnem semmi, vagy kevés.**

**Mikor lakodalomra asztalt terítenek,
Csak álldogálnak ottan, beszélgetnek.
Na és? Ők nem órabérért dolgoznak,
Kész munkáért egy kis jutalmat kapnak.**

**A menyasszony néha változtatja terveit,
Átírja a vendégei neveit,
Egy asztalnál nyolc vendégből csak hat lesz,
Vagy fordítva hatból-hétből tíz is lesz.**

**Hosszú asztal, szabad ülés régen elmúlt már,
Most a kerek asztal ülésrenddel jár.
Precíz munkát végeznek a terítők,
Ha kell egy-két napot ott töltenek ők.**

**Az a céljuk, hogy a terítésük szép legyen,
Magyar Háznak dicsőséget szerezzen.
Vádak helyett mi köszönetet mondunk,
Mert a munkásainkra büszkék vagyunk.**

**2005. szeptember 19.
Delhi, Ontario**

LEMONDÁS

Szeretnék pillangó lenni,
Százszorszép virágra szállni,
Neki forró csókot adni,
Szirmai közt megpihenni.

Virágok közt te szép virág!
Szerellemmel gondolok rád;
Hiába ég bennem a vágy,
Te sem érted, sem a világ.

Nem szabad, hogy szeresselek,
Hogy te veled boldog legyek.
Jaj Istenem! Mit tehetek?
Magányomba visszamegyek.

Elmegyek, hogy ne lássalak,
Elmegyek, hogy ne várjalak,
Elmegyek, hogy hû maradjak.
Szerelmemmel ne bántsalak,

Isten veled te szép álom!
Hív, szólít az én magányom...
Jaj, de nagyon bánom, bánom,
Hogy szádat nem csókolhatom.

2005. szeptember 19.
Delhi, Ontario

A KONDÁS

**A disznónak négy lába van,
A kondásnak csak kettő,
Bizony rosszul tervezte ezt
A hatalmas Teremtő.**

**Mert a kocsmából ha kijön
Az én kondás barátom,
Nem tud, nem tud megállni ő
A teremtett két lábon.**

**Négykézláb megy hazafelé,
Felesége várja már,
Haragosan megkérdezi:
Hol volt maga, vén szamár?**

**A templomban imádkoztam,
Ittam egy kis misebort,
Azért túrom az orommal
Az utcai száraz port.**

**Azt gondolja hülye vagyok?
Válaszolta az asszony.
A mi papunk csak ostyát ad,
Nekem kend ne hazudjon.**

**A kondásunk talpra állott,
Lenézett és kiáltott:
Benn vagyok a disznó bajban:
Nekem is négy lábam van.**

**2005. szeptember 19.
Delhi, Ontario**

PÁLINKÁS ETÁNAK

Fiókomban régi fénykép,
múltból maradt drága emlék,
szép falusi csendes esték...

Megragad az emlékezés,
visszajön egy beszélgetés,
tél esteli halk csevegés.

Kint álltunk a tornácodon,
holdvilág fény homlokodon,
szőke hajad a válladon.

A holdvilág ránk nevetett
ezüst fénnel integetett,
felvillanyozta az eget.

Féltő hangon arra kértél:
*“Eredj Palkó! Eredj! Menjél!
Ne várj tovább, meneküljél!”*

*“Elbukott a forradalom,
Ma még mehetsz, úgy gondolom.
Nem soká lesz ily alkalom.”*

Mindkét szemem könnyelábadt;
Hogy hagyhatnám el hazámat?
Tisza parti falucskámat? ...

Másnap este elindultunk,
Ausztriáig eljutottunk,
Karácsonyra Bécsben voltunk.

2005. szeptember 20.
Delhi, Ontario

FALEVÉLSZÖNYEG

Hullnak, hullnak a levelek,
Sodorják az őszi szelek,
Udvarunkra menekülnek,
Magas kupacokba gyűlnek.

A szomszédok sepergetik,
Napról napra összeszedik,
Nagy zsákokba beleteszik,
Szemetessel elvitetik.

Én szívesebben itt hagynám,
Udvarunkon nem bánthanám,
Őszi virágként tartanám.
Uram Isten! De szép látvány!

Tarka színû levélszönyeg!
Mégis elbúcsúzunk tőled,
Mi is zsákba rakunk téged,
Felborzoljuk ékességed.

Rügyből lettél, porrá leszel,
Várunk ismét türelemmel,
Visszajössz új levelekkel,
Feltámadsz a kikelettel.

2005. szeptember 20.
Delhi, Ontario

ŐSZI SZELEK

Őszi szelek ismét fújnak,
pikáns dalokat dúdolnak,
falevelek elpirulnak,
sárga lombok mögé bújnak.

Elmesélik merre járnak:
hány leánnyal huncutkodnak,
hány legényt megcsiklandoznak,
és hogy merre kalandoznak.

Még akkor sem unatkoznak,
mikor nagyokat hallgatnak,
széthordják a szép álmokat,
éjjel lopva csókot adnak.

Amikor már nem alusznak,
viharokká alakulnak,
házat, lombot megcibálnak,
mindent széjjel hajigálnak.

Őszi szelek! Ha itt jártok,
kertre, házra vigyázzatok,
meleg napokat hozzatok,
szebb nótákat daloljatok.

2005. szeptember 21.
Delhi, Ontario

VADNYUSZI

Vadnyuszi az udvarunkon
meglapul a fűben,
azt hiszi, hogy nem látom meg
a reggeli fényben.

Bizony, bizony megláttam én,
le is fényképeztem,
a mi kedves vendégünkhöz,
nagyon közel mentem.

Felvillant a gép lámpája,
de az nem zavarta,
hivatásos modellként bújt
bele az avarba.

Három képet készítettem,
de csak egy kell nékem,
hogy erről a vadnyusziról
legyen egy emlékem.

2005. szeptember 21.
Delhi, Ontario

RÉGI JÁTSZÓTÁRSAK

**Tisza parti füzesekben
játszadoztunk régen,
onnan maradt, visszajön még
sok régi emlékem.**

**Azóta a bokrok, cserjék
magas fákká nőttek,
a sok régi pajtás közül
többen el is mentek.**

**Kimentem a temetőbe
néztem a sírfákat...
Itt vannak a játszótársak,
szemem könnybelábadt.**

**Ha én egyszer hazamennék
senkit sem ismernék,
mert a falum, hazám nékem
már csak fájó emlék.**

**2005. szeptember 21.
Delhi, Ontario**

RÁDIÓ ÜZENET

**Magyaroknak üzenek én,
bátorítlak titeket,
maradjatok meg magyarnak,
tartsátok meg hitetek.**

**Tudjuk nehéz a sorsotok
Kárpátalján, Erdélyben,
szlovák földön, idegenben
és a délibb vidéken.**

**A mi létünk is hasonló,
feledtetik nyelvünket,
óriási néptengerben
szétszórnak itt bennünket.**

**Nincsenek itt magyar falvak,
vannak ugyan szigetek,
itt-ott van egy Magyar Ház is,
de nincsenek tömegek.**

**Hangunk, fényünk egyre gyengébb,
egyre fogy a magyar szó,
mégis megyünk tihozzátok,
összeköt a rádió.**

**Keblemből a biztató szó
átrepül az éteren:
Maradjatok meg magyarnak,
Adja Isten úgy legyen!.**

**2005. szeptember 22.
Delhi, Ontario**

HAZAMEGYEK

**Szerelmemnek üzenete
átgázol a tengeren,
száll repülön, megy a hajón
és a vándor fellegen.**

**Kisfalumban van egy szép lány,
neki szól az üzenet,
köszönöm, hogy most is vársz rám,
köszönöm az éveket.**

**Messze földön, idegenben,
hû maradtam tehozzád,
évek múltak, évek teltek,
én is vártam tereád.**

**Most már végleg hazamegyek,
megváltozott a világ,
ott maradok, veled leszek,
Virulj nekem szép virág!**

**2005. szeptember 22.
Delhi, Ontario**

MEGJÖTT AZ ŐSZ

Naptárunkra rá van írva,
hogy az ősznek első napja
ma estére itt lesz már.

Jött igazi pontossággal
köszöntöttük vidámsággal,
elillant a régi nyár.

Este hatra jött az eső,
hétre jött az őszi idő,
nem is volt más változás.

Volt máskor is már ilyen nap,
semmi sem új az ég alatt,
ez egy másik állomás.

Egy évszakot öregedtünk,
alig sírtunk, csak neveltünk,
teljesültek vágyaink.

Talán szép lesz ez az évszak,
Tetté lesznek majd a szavak,
s lesznek újabb álmaink.

2005. szeptember 22.
Delhi, Ontario

RÖVID SZÜRET

Szeptemberi kék ég alatt
őszre váró udvarunkon,
görnyedt hátú szilvafákon,
a sok fa ág majd megszakad.

Ma egy létrát odavittem,
a görnyedt fán könnyítettem,
két kosárba szilvát szedtem,
egy pár órát szüreteltem.

A darazsak búsan néztek,
fülem körül döngicséltek,
mind leszedem attól féltek,
nem lesz nekik ott több éték.

Ne féljeteK hagyok nektek,
két nap múlva többet szedek,
de a fáról ne egyetek,
csak a földön keressetek.

Mi a szilvát meg nem tartjuk,
felhasználni úgy sem tudjuk,
ajándékba másnak adjuk,
más formában visszkapjuk.

Rövid volt a szilva szedés,
kifutottam az időből,
elegem lett a szüretből,
sok a munkám, nincs pihenés.

2005. szeptember 23.
Delhi, Ontario

TEMLOMBAN

Áhítattal zeng a zsoltár
híveinknek ajkain,
imádságunk az égbe száll,
könnyen gyógyul itt a kín.

Ha az élet terhe nehéz,
és ha sírva bánkódunk,
felemel egy mennyei kéz
Jézusban megújulunk.

Biztatóan szól az ige:
légy bátor és légy merész,
hogyha hittel jössz te ide,
az én igám nem nehéz.

Énekekkel dicsőítem
a világnak Istenét,
s kérve kérem segítségül
az Ő áldó Szentlelkét.

Köszönöm, hogy itt lehetek,
a templomban Teveled,
én Istenem, jó Istenem,
köszönök mindent neked.

2005. szeptember 23.
Delhi, Ontario

TEGNAP ESTE

Tegnap este dörgött az ég,
a villámok cikáztak,
búcsúztató tűzijáték
véget vetett a nyárnak.

Viharos szél remegtette
a sárguló lombokat,
napbarnított falevek.
keresték a sírjukat.

Záporosó kopogtatott
a házunknak tetején,
hallgattuk az ősznek dalát
a szobánkban te meg én.

Szép természet, jó természet!
Hozz holnapra jobb időt,
bárányfelhős kékebb eget,
éltünk delén pihenőt.

2005. szeptember 23.
Delhi, Ontario

DE JÓ LENNE

De jó lenne most meghalni,
angyalokkal barátkozni,
kapni egy kis csillagot.

Éjszakánként barangolnék,
hozzád este beragyognék,
ott várnám az új napot.

Hogyha felhős lenne az ég,
másnapra is ott maradnék,
fényem neked ragyogna.

Meg se tudnád, hogy én vagyok,
azt hinnéd, hogy csillag vagyok,
kinek nincsen otthona.

Majd amikor csillag leszek,
a földre én letekintek,
megnézem a világot.

Minden kertbe betekintek,
s ha esténként hozzád megyek,
viszek sok sok virágot.

2005. szeptember 23.
Delhi, Ontario

MENNYEI KÉPEK

**Ha utam a mennybe viszen,
a kamerám is elviszem,
készítek majd fényképeket,
abból küldök sokat nektek.**

**Ha látjátok ottan a fényt,
az ad néktek örök reményt,
mert nincs ottan soha sötét,
szebb a világ, kékebb az ég.**

**Láthattok majd angyalokat,
nagy mennyei lakomákat,
hallhattok szép szózatokat,
kíséretként harsonákat.**

**Ígérem, ha majd fent leszek,
mindent, mindent filmre veszek,
milliónyi képet küldök,
ha nem lopja el az ördög.**

**2005. szeptember 23.
Delhi, Ontario**

CSAK EGY

Csak egy kis szikrára vágytam,
S helyette tűzhányót kaptam,
Mely most megemészt engemet,
Azt szeretem, ki nem szeret.

A lángok futnak szerteszét,
Bárhogy is oltom a tűzét,
Megállítani nem tudom,
És talán nem is akarom.

Hiába vagy tőlem távol,
Éget a szerelmi mámor,
Tíéd minden gondolatom,
Szeretlek én igen nagyon.

Csak verset akartam írni,
Nem a te szívedet bírni,
Ehhez kellett egy kis szikra,
Nem gondoltam tűzhányóra.

Hát ez történt... Mit tehetek?
Írok szerelmes verseket;
Tőled csupán annyit kérek:
Bocsásd meg, hogy így szeretlek.

2005. szeptember 26.
Delhi, Ontario

LECSÓ

Ha azzá válok, amit eszek,
Nemsokára lecsó leszek.
Vöröshagyma és fokhagyma,
Paradicsom és paprika,
Pirítóssal, két tojással,
Leöblítve eszpresszóval,
Naponta az étkem nekem.
Jaj Istenem! De szeretem.

Ha a lecsót fán termelnék,
Egy lecsófát elültetnék,
Reggel, este megöntözném,
S a gyümölcsét közben szedném.
De a lecsó nem fán terem,
Mégis az az eledelem;
Bár a hagymát megkönnyezem,
Lecsó, lecsó a kedvencem.

2005. szeptember 26.
Delhi, Ontario

EGYSZER VÉGET ÉR

**Egyszer véget ér az utunk,
egy másik világba jutunk,
ahol nincs könny és szenvedés,
nincs szerelem, nincs ölelés.**

**Megszűnnek a földi csókok,
udvarlások, kacér bókók,
megszűnnek a nemi vágyak,
nem is lesznek ottan ágyak. :-))**

**Ha elmegyek nem látsz többé,
légy te boldog mindörökké.
Még nem tudom, hogy hol leszek,
nehogy értem könnyeztetek.**

**Ha menyország lesz szállásom,
feleségem lesz a párom,
a felhőket vele járom,
visszajövünk minden nyáron.**

**De ha pokol jutna nekem,
gyakran láttok ti majd engem,
itt élek majd közöttetek,
én magam is ördög leszek.**

**2005. szeptember 25.
Delhi, Ontario**

FELMENTEM

Felmentem a menyországba szétnézni,
megtudni, hogy érdemes-e ott lakni,
kerestem ott magyar ételt és lecsót,
de nem láttam az étlapon semmi jót.

Nem volt ott csak kóser étel és manna,
gondoltam, hogy benézek a pokolba.
A kapunál ki volt téve egy menû,
piros, fehér, zöld színû volt, gyönyörû.

Volt ott azon túróscsusza és lecsó,
székelygulyás, rántott csirke, minden jó.
Láttam, hogy a magyar pokol igen szép,
nem is tudom hol férhet el ennyi nép.

Szalonnasütés is van itt minden nap,
a tűz körül ott tolongott ezer pap,
a kapunál ki volt téve sok sok kép,
megszólaltam: Jaj Istenem! Csuda szép.

Ám mikor az Isten nevét kimondtam,
csak sivárság maradt ott a kapuban.
A kapunak repedésén benéztem,
nem úgy volt semmi, mint a fényképen.

Visszamentem Szent Péterhez, nevetett:
Gyere csak be, adunk enni eleget.
Van itt minden, csak mondj el egy szép imát,
S köszönd meg a jó Atyádnak áldását.

2005.szeptember 26.
Delhi, Ontario

ÚTBAN HAZAFELÉ

**Évtizedek vándorlását
amikor befejezem,
Istenemnek megköszönöm
a mozgalmas életem.**

**Ő adta az éveimet,
s mit hozok én cserébe?
Milyenféle ajándékkal
állhatok én eléje?**

**Hirdettem az Ő igéjét,
mások is ezt megtették,
és nagyobb hűséggel, mint én
Krisztusunkat követték.**

**Elhozzam a verseimet?
Mások írtak szebbeket,
én mindig csak siránkoztam,
nem töröltem könnyeket.**

**Hozzam neki humoromat?
Hadd nevessen mivelünk,
De talán az mégsem lesz jó,
nem viccel az Istenünk.**

**Mégis, mégis mi lehetne
mit adhatnék éltémért?
Legjobb lesz az örök hűség
és köszönet mindenért.**

**2005. szeptember 26.
Delhi, Ontario**

SZÉLVIHAR

Egy szélvihar zavarta meg
éjszakánknak álmát,
zápor esővel mosatta
a házunk ablakát.

Falevéllal teleszórta
a falu utcáit,
megtépázta, letördelte
korhadtt fák ágait.

Dörgött az ég és villámlott,
süvített az orkán,
megrázta a fák tetejét,
mint egy mérges sárkány.

Elnéztem a templom felé,
büszkén állt a tornya,
ég felé mutatott, mintha
vihar nem tombolna.

Villámlások közepette
örkődik felettem,
a mennyei Teremtőmnek
egy imát rebegtem.

Most már csendes a kis falum,
alszik a zivatar,
elvonult a szeptemberi
utolsó szélvihar.

2005. szeptember 29.
Delhi, Ontario

NINCS TÖBB NÓTA

**Amikor én gyermek voltam,
jó anyámmal dalolgattam
irredenta nótákat.**

**Újra nagy lett Magyarország,
arról szóltak mind a nóták,
kifejeztük hálánkat.**

**Kincses Erdélyt visszakaptuk,
Trianont mi átformáltuk:
magyarrá lett a magyar.**

**De azóta mindig veszünk,
szétszakított nemzet lettünk,
egymást bántja a magyar.**

**Kétszer is volt lehetőség,
hogy szülessen magyar egység,
s egyesítsük népünket.**

**Ám a kormány vezetői,
magyar népünk ellenségi,
nem nézik a jövőnket.**

**Nem azt nézik mi jó nekünk,
mit szeretne a mi népünk,
önmagukkal törődnek.**

**Ha még élne a jó anyám,
dalok helyett sírnánk talán,
siratnánk, kik könnyeznek.**

**2005. szeptember 29.
Delhi, Ontario**

MIKOR MEGINT

**Mikor megint zöld lesz az udvarunk,
és virágba borulnak a szilvafák,
fájó szívvel emlékezni fogunk
azokra, kik nem élték a telet át.**

**Ha találkozunk majd testvérekkel,
kiket nem fűjt el a halál szele,
akkor mondjunk egy imát köszönettel,
s legyen szívünk hálaadással tele.**

**Az eljövendő évszakokon túl
nem marad mindenki örökké velünk,
de akár kék az ég, vagy elborul,
mindig velünk marad a mi Istenünk.**

**2005. szeptember 29.
Delhi, Ontario**

FÉNYKÉPEK

Előttem van egy szép város,
Ó milyen szép, csodálatos!
Emlékül én hazaviszem,
S csinál képet az én gépem.

Szaporodnak már a képek,
Vagyont érő szép emlékek.
Újra látom merre jártam,
S mindazt, amit egyszer láttam.

Újra látom a házakat,
Barátokat, virágokat,
Szerelmemnek kedves arcát,
Őszi levél hervadását.

Életemnek sok-sok percét
Felidézi egy-egy fénykép.
Kalandozhatok múltamban,
Ott lehetek kis falumban.

Bár nincs pénzünk utazásra,
Fényképekkel a hazámba
Naponta én visszamegyek,
Hogy veletek együtt legyek.

2005. szeptember 30.
Delhi, Ontario

FONÓESTÉK

Gyermek voltam, de még láttam
egy falusi szomszéd házban,
hogy rendezték a fonót.

De szerettem nézegetni,
hogy lehetett megpörgetni
oly sebesen az orsót.

Én hiába próbálgattam,
nem állt hozzá az én ujjam,
leesett a padlóra.

A fonóban ha egy leányka,
nem vigyázott orsójára,
csókért kapta csak vissza.

Minden házban voltak rokkák,
gazdasszonyok azt használták,
az orsót a menyecskék.

Fonás közben volt sok tréfa,
gyakran felcsendült a nóta,
szépek voltak az esték.

Kalákába ment a fonás,
utána volt mulatozás,
s táncmulatság reggelig.

A fonóknak régen vége,
de az esték szép emléke,
velem marad síromig.

2005. szeptember 30.
Delhi , Ontario

CÍMEK-RANGOK

**Nem szeretem a címeket,
utálom a rangokat,
örülök ha letegeztek,
nem túlozom magamat.**

**Pali nevem nem szeretem,
furcsa a név hangzása,
de kaptam, hát elviselem,
nem változtatom másra.**

**Ha doktorátusom lenne,
nem változna a nevem,
mert van, aki pénzért vette,
viselje ő helyettem.**

**Nem szeretem a rangokat,
a címeket utálom,
mind a három diplomámat
egy fiókban tárolom.**

**2005. szeptember 30.
Delhi, Ontario**

AZ ÉN LELKEM

Az én lelkem túl érzékeny,
sírni tudok semmiségen,
egy szomorú történeten
gátlás nélkül hull a könnyem.

Televíziót nem nézek,
mert a bús, tragikus képek,
rám ragadnak, mint emlékek,
elkísérnek, amíg élek.

Ugyanígy a temetések:
egy családra rátekintek,
és látom bús könnyeiket,
bánatukkal együtt érzek.

Nagyon szeretem a nyarat,
de ha látok egy madarat,
sebesülten egy fa alatt,
az én szívem majd megszakad.

Nem tudnék én vadász lenni,
állatokat megcélozni,
sport kedvéért rájuk löni.
vagy húsáért özet ölni.

Roszzat látva megborzadok,
évek óta ilyen vagyok,
remélem, hogy így maradok,
mert szeretni csak így tudok.

2005. szeptember 30.
Delhi , Ontario

A HOMLOKOM

**Mikor magam egy fényképen
ma reggel megláttam,
meglepődve a látványtól
eképp komponáltam:**

**A homlokom felcsúszott
a fejem tetejére,
nem tér vissza, nem tér vissza
többé a helyére.**

**Hátratólta a hajamat
egész a nyakamra,
Nem leszek én már fiatal
az életben soha.**

**Mit csináljak? Elfogadom.
Én csak ezt tehetem,
megőszülve, kopaszodva
én is megöregszem.**

**Nem lesz többé dús hajam már,
kihullott az régen,
De talán a menyországban
adnak hajat nékem.**

**2005. október 1.
Delhi , Ontario**

SZÁMŰZETÉS

**Miért hagytuk el hazánkat?
Elveszítettük csatánkat.
De ötvenhat veresége
Lett családunk nyeresége.**

**Ausztriába menekültünk,
Majd Amerikába jöttünk.
Száműzetés lett a sorsunk,
Mégse sírtunk, együtt voltunk.**

**Számíthattunk segítségre,
Édesanyám két testvére
Amerikában született,
Mind a kettő kisegített.**

**Semmi nélkül elindultunk,
Mégis jóra fordult sorsunk.
Hittel kezdtünk új életet,
A jó Isten megsegített.**

**2005. október 4.
Delhi, Ontario**

DE JÓ LENNE

**De jó lenne megpihenni,
puha ágyra lefeküdni,
nem törődni semmivel.**

**Átaludni egy két napot,
elfeledni minden gondot,
nem beszélni senkivel.**

**Bezzeg ilyent én nem teszek,
nem pihenek, mindig megyek,
az életem rohanás.**

**Talán egyszer majd megállok,
amikor a sírba szállok,
ott lesz nekem megnyugvás.**

**Oda azért nem sietek,
nem fekszem és nem pihenek,
nincs még itt az alkonyat.**

**De ha egyszer hív az óra,
elmegyek én nyugovóra,
elfogadom sorsomat.**

**2005. október 4.
Delhi, Ontario**

SZILVAFÁK

Cseresznyefánk gyümölcséből
alig ettünk egy két szemet,
elhordta a madársereg.

Most kérnék a segítségből:
A szilvafánk majd megszakad
Hová lettek a madarak?

Nincs időm most szüretelni,
ajándékba szilvát szedni,
mi nem tudjuk mind megenni.

A fán fognak aszalódni,
darazsaknak étket adni,
ők jönnek csak szüretelni.

Mi a fákat örököltük,
sok örömünk nincsen bennük,
fűvágáskor kerülgetjük.

Kínálgatom fűnek, fának
gyümölcsét a szilvafának,
nem szed senki, reám várnak.

2005. október 5.
Delhi, Ontario

ÉLTEM FÁJA

**Éltem fája már nem bokor,
rég mögöttem a gyermekkor,
cserje létből kinőttem én,
az én múltam már egy regény.**

**Nézegetem fényképeim,
felújulnak emlékeim.
Mások hiába is nézik,
nem jelent az semmit nekik.**

**Olvasgatom verseimet,
látom bennük emlékimet,
de másoknak ez sem érték,
éveiket másként élték.**

**Vizsgálom a családfámat,
nézegetem a sok ágat,
egyre zöldül, egyre terjed,
én is része vagyok ennek.**

**Mindhiába, mindhiába
terjed ez a nagy családfa,
én közöttük csak ág vagyok,
őseim közt elporladok.**

**2005. október 5.
Delhi, Ontario**

ŐSZI SZELLŐ

Őszi szellő mérges árja
ablakunkat rázza-rázza;
be szeretne hozzánk jönni,
a házunkban melegedni.

Nem engedjük be a szelet,
nem hoz nekünk csak hideget.
Néha-néha még hiteget,
ígérgeti a meleget.

De már régen megismertük,
nem hoz ő ránk meleg derűt,
csak hideget fütyül a szél,
egyre mondja: közelg a tél.

North Dakota ma befagyott,
félméteres havat kapott;
hozzánk nem jön az a hideg,
itt még ősz van, nyári meleg.

Őszi szellő mérges árja,
itt maradhatsz éjszakára,
nem engedünk be a házba;
Vigyázz kint a rózsafákra!

2005. október 6.
Delhi, Ontario

ROKONAIM

Rokonaim tanyán laknak,
az élettől lemaradtak.
Villanyfény sincs még a házban,
tűzifa ég a kályhában.

Árnyékszékük az udvaron,
lavórban kell mosakodnom,
ha pár napig ott maradok,
s tiszteletből látogatok.

Tegnap este de megjártam,
három csésze teát ittam,
dunnás ágyba telve mentem,
álomba így szenderültem.

Háromszor is felébredtem,
az udvarra ki-kimentem,
teavizet kiengedtem,
a kutyával beszélgettem.

Ottlétekor kertész vagyok,
éjszaka is locsolgatok,
de nappal más a világom,
a nagy pusztát bámulhatom.

Szeretem a tanya csendjét,
de már várom azt az estét,
amikor egy modern házban
otthon leszek városunkban.

2005. október 7.
Delhi, Ontario

AMIKOR

**Amikor a földi porunk
nem találja új otthonunk,
átköltözünk a sötétbe,
a végtelen semmiségbe.**

**Ott leszünk, hol madár se jár,
ahol nincsen országhatár,
nincs civódás, veszekedés,
emberek közt félreértés.**

**Nem jár arra egy ember se,
békeesség van mindörökre.
Holt lelkeknek otthonában
pihenhetünk boldogságban.**

**Talán nincs is ilyen ország,
ahol lenne ily boldogság,
bárhová is járok, megyek
nem boldogok az emberek.**

**De talán a semmiségben,
odafenn a magas égben,
mikor porrá lesz a testünk,
békeességben élhet lelkünk.**

**2005. október 7.
Delhi, Ontario**

ITT VOLT

**Itt volt rég egy székely falu,
jött az árvíz, mint egy gyalu
letarolta a tájat.**

**Eső után jött a nagy ár,
székely falut érte a kár,
ezt követte a bánat.**

**Mennyi emlék, mennyi érték,
vagyonukat nem menthették,
elvitte az áradat.**

**Jaj Istenem! De szomorú!
Ám összefog tíz-tíz falu,
s felépítnek egy házat.**

**Gyere segíts te is testvér!
Székelyben is magyar a vér,
egy a sorsunk, s életünk.**

**Amíg szív van a népünkben,
és egy ki pénz a zsebünkben,
mi magyarok segítünk.**

**2005. október 7.
Delhi, Ontario**

VALAMIKOR

Valamikor réges-régen
volt már csillag fent az égen,
gondolta a Teremtő,
hogy még többet teremt Ő.

Jutott csillag mindenkinek,
egyéneknek, holt lelkeknek,
a földön, a mennyekben,
de az enyém nem leltem.

Teremtőtől azt kérdeztem:
Én Teremtőm! Jó Istenem!
Hol van az én csillagom?
Sehol, sehol nem látom.

Én neked egy leányt adok,
ő lesz majd a te csillagod,
ő örködik feletted,
s beragyogja életed.

Megköszönöm jó Istenem,
hogy csillagot adott nekem,
itt van ő most mellettem,
szebbé teszi életem.

2005. október 10.
Delhi, Ontario

HÍV AZ ÉLET

**Hív az élet, indulunk,
Egyástól elbúcsúzunk,
Sok-sok hosszú év után
Véget ért az iskolám.**

**Diplomával kezünkben,
Könnyekkel a szemünkben,
Megyünk, hív a nagyvilág;
Isten veled hű barát.**

**A sok barát elszéled,
De megőrzi emléked,
Bárhová is visz az út,
Az életünk egybefut.**

**Hív az élet. Induljunk!
Ölelj meg és búcsúzzunk!
Sok-sok hosszú év után
Véget ért az iskolám.**

**2005. október 11.
Delhi, Ontario**

BINGÓ JÓSKA

Vihar után Bingó Jóska
beakadt egy villanydrótba,
megfogta, hogy odébb vigye,
de ráragadt mindkét keze.
Kétszázhusz volt mi benne volt,
Bingó Jóska rögtön megholt.
Tölgyfa koporsóba tették,
a templomba abban vitték.

Egy öreg pap búcsúztatta:
Bingó érdemét méltatta,
elmondta, hogy Bingó nélkül,
az új templom fel nem épül;
ne vigyék a temetőbe,
inkább ássák itt a földbe,
tegyenek rá egy keresztet:
Bingó Jóska itt született.

Ott díszeleg most egy tábla
a templomnak oldalába',
Bingó neve rá van írva,
a híveket csalogatja;
jönnek azok nap-nap után,
vágynak a Bingó után,
a sírjában Bingó pörög,
de a neve szent és örök.

2005. október 12.
Delhi, Ontario

ÖREG MAGYAR

**Szorgalmas volt Kanadában,
mindig rohant munkájában,
sose ült.**

**Ám az évek elrepültek,
napról napra öregebb lett,
legyengült.**

**Nincs már közeli barátja,
üres ház az élettársa
minden nap.**

**Az ő sorsa oly mostoha,
nem megy hozzá senki soha,
csak egy pap.**

**Pénzét mindig gyűjtögette,
a templomba be se tette
a lábát.**

**Bankba rakta minden centjét,
elhanyagolta a népét,
s hazáját.**

**Elromlott az egészsége,
öregkornak gyengesége
vár rá ma.**

**A terheket már nem bírja,
temetőben kész a sírja,
s hazája.**

**2005. október 13.
Delhi, Ontario,**

HA ÉN EGYSZER

**Ha én egyszer gazdag leszek,
én sorsjegyet már nem veszek.
De ameddig szegény vagyok,
gazdagodni próbálgatok.**

**Ám elkerül a szerencse,
nem nyertem én még sohase,
csak néha egy ingyen jegyet,
abból kaptam már eleget.**

**A nagy díjat ha megnyerem,
nem lesz kérges a tenyerem,
lesz mindennap lágykenyerem,
megváltozik az életem.**

**2005. október 14.
Delhi, Ontario**

POLITIKUS

**Sokat eszel, kövér leszel,
Sokat iszol, részeg leszel;
És ha csalsz és hazudni tudsz,
Miniszteri székbe bejutsz.**

**Politikus csak ígéret,
Megismerjük meséiket.
Hiába van magyar érdek,
Azok ma már semmiségek.**

**Nekik többé már nem hiszek,
Számukra ma az az érdek:
Hatalomban feljebb jutni,
És aközben gazdagodni.**

**Trianonnak átka kísér,
Vízzé válik a magyar vér,
Fontosabb az egyéni cél,
Mint egy magyar ki máshol él.**

**Kárpátalján, Felvidéken,
Erdélyben és Délvidéken
Sírhat, sírhat a mi népünk,
Parlament az ellenségünk.**

**Magyar érzés vajh hova ment?
Kit szolgál ma a Parlament?
Ha így fog az képviselni,
Meggzúnünk mi nemzet lenni.**

**2005. október 15.
Delhi, Ontario**

MEGY A JUHÁSZ

**Megy a juhász a Trabantján,
a gázpedált nyomja,
egyszerre csak csörögni kezd
mobil telefonja:**

**Halálán van az anyósa.
Asztalozhoz vágat,
és a modern juhász legény
koporsót csináltat.**

**A házához megérkezik
onnan nemsokára,
az ajtóban az anyósa
görbepottal várja.**

**Hiába is futkározott,
hiába, hiába,
mindig tudta, nem bízhat ő
az ő anyósába.**

**Nagy elkeseredésében
felkapott egy baltát,
apró darabokra vágta
az ócska Trabantját.**

**2005. október 15.
Delhi, Ontario**

RÁDIÓ HÍRDETÉS

**Gyere hozzánk vacsorára,
Magyar Háznak a javára,
harminc dollár lesz az ára.**

**Önkéntesek sütnek, főznek
finom húsa lesz az õznek,
jól laknak, kik itt idõznek.**

**Vacsorához zene is jár,
szolgáltatja a Fesztivál
gyere testvér és mulassál.**

**2005. október 15.
Delhi, Ontario**

NE FÉLJ

**Ne félj, ne félj, ha jön az éj,
lesz utána virradat,
ne add át az aggodásnak
soha, soha magadat.**

**Találkozol ösvényekkel,
mik nem lesznek láthatók,
lesznek utak, nehéz utak,
mik nem lesznek járhatók.**

**Menj előre türelemmel,
tervezd ki a célokat,
Istenedben mindig bízva
harcold meg a harcodat.**

**Ne fordulj te soha vissza,
eredj, haladj előre,
és ha talán nem éppen most,
célba érsz majd jövőre.**

**2005. október 16.
Delhi, Ontario**

EZ A KISLÁNY

**Ez a kislány
ha beül az ölembe,
örömkönnének
gyűlnek az én szemembe.**

**Gyere kislány,
adj egy csókot énnékem,
s boldog lesz a,
boldog lesz az életem**

**Ez a kislány,
ez a kislány jaj de szép,
kék a szeme,
reám ragyog, mint az ég.**

**Az orcája
fénylik, mint napsugár,
jaj de jó, hogy
ez a kislány csak rám vár.**

**2005. október 16.
Delhi, Ontario**

FALUSI BALLADA

Ernő földje nem vót termő,
krompét lopott Bingi Ernő,
meg is fogta a kerülő.

Koromsötét éccaka vót,
sötét vót a magas égbót,
a kerülő tutta ki vót.

Messzirül is tudta ki ő,
kapadohányt szívott Ernő,
megszagolta a kerülő.

Bingi Ernő aztat mondta,
sok otthon a pereputtya,
ennivalóra nem futtya.

A kerülő megsajnálta:
Egy zsák krompé! Egye kánya!
Meg se tuggya a gazdája.

Hallgatásért, fizetésül
kapadohányt kért Ernőtül,
most a kettő együtt füstöl.

Egy fa alá le is ültek,
virradatig füstölgettek,
a szunyogok prüszkölgettek.

... Mán nem éhes a sok pulya,
van mán krompé a fazékba,
így ér véget e ballada.

2005. október 17.
Delhi, Ontario

NAGYOT DOBBANT

**Nagyot dobbant az én szívem
korán reggel vasárnap
a templomban megláttam én
a szőkehajú babámat.**

**Kék pántlika a hajában,
csillogott, mint a szeme,
rám-rám nézett mosolyogva,
szebb volt, mint a szent mise.**

**Az öreg pap szépen beszélt,
mégsem figyeltem oda,
mert énnekem jobban tetszett,
az Iluskám mosolya.**

**Nagyon várom, hogy a nyáron
idejöttünk esküdni;
egy gyémántos aranygyűrűt
az ujjára felhúzni.**

**Csapunk egy nagy lakodalmat,
három napig mulatunk,
és azután vígan élünk,
boldog lesz az otthonunk.**

**2005. október 18.
Delhi, Ontario**

TEMETŐI SZONETT

Egy ősi dallam ringatja lelkeket,
Felsír a múltból a koboz és a lant;
Egy más világból üzen ma Erzsébet,
Bár itt nyugszik alant, felette sírhant.

Az esti félhomályban most is látom,
Még ma is gyöngéden karol át engem;
Érzem és tudom, hogy ez csupán álom,
Csak lélekben van itt velem, nem testben.

Egy fájó könnycsepp gördül le arcomon,
Golgota keresztjét hordom harcomon,
Mert egy fiatal élet semmivé lett...

Húsz éve már, de még fáj a történet.
Tudom, hogy meghalt, ittléte csak álom;
Örökre elment, mégis visszavárom.

2005. november 18.
Delhi, Ontario

ŐSZI ALKONYAT

Rózsaszín felhők úsznak az égen,
árnyékuk fáradtan vonul a réten,
a virágok lehunyják szirmukat,
nemsokára kezdik esti álmukat.

Vörös szemmel bújócskázik a nap,
a felhőkbe néha beleharap,
s piros vérrel festi a lombokat,
Istenem! De csodás egy alkonyat!

Altatóként enyhe szellő támad,
múlik a nyár, de illata marad;
még vígan dalolnak a madarak,
gyerekek játszanak a fák alatt.

Nemsokára kopár lesz a vidék,
az ősz elviszi a nyár melegét,
kiskertünkben elhervad a virág,
nyugovóra tér az egész világ.

Az év négy felvonásos színdarab,
benne millió mesés pillanat,
csodálatos napok és éjszakák,
aranyozzák egy-egy est alkonyát.

2005. november 19.
Delhi, Ontario

KORÁN JÖTT

**Korán jött, el is ment
a novemberi hó;
nem kell a fűre még
e fehér takaró.**

**A zöld fűben csillognak
újból a levelek,
megint táncoltatják
pajkosan a szelek.**

**Tudtam, hogy korai
télről álmodozni,
a sok falevelet
össze kell még szedni.**

**Az esőcsatornát
ki kell tisztítani,
nyári dolgainkat
mind el kell még rakni.**

**Mire mindez meg lesz
tavaszt várunk megint,
kezdődhet a munka
a kertben odakint.**

**Akinek háza van
van munkája mindig,
a sok tennivaló
elkísér a sárig.**

**2005. november 19.
Delhi, Ontario**

JÓ RÉSZVÉNYES VAGYOK

**Részvényem nem örököltem,
száz dollárért magam vettem.
Bár dolgozni nem akarok,
én jó részvényes vagyok.**

**Nem tudom mit segíthetnék,
van önkéntes mindig elég;
kritizálni jobban tudok,
én jó részvényes vagyok.**

**Néha elmegyek egy bálba,
vagy néha egy vacsorára,
mulatni, enni jól tudok,
én jó részvényes vagyok.**

**Voltam én több ünnepélyen,
magyar zászlónk büszkén néztem,
de untattak a programok,
én jó részvényes vagyok.**

**Unokáimat nem értem,
mert az angolt nem beszélem,
de káromkodni jól tudok,
én jó részvényes vagyok.**

**Iskolába sose jártam,
de azért van három házam,
van sok pénzem, nagyon sok,
én jó részvényes vagyok.**

**Magyar Háznak tagja vagyok,
halálomig az maradok,
nem bánom, hogy ti mit mondtok,
én jó részvényes vagyok.**

**2005. december 2.
Delhi, Ontario**

TUDOM, NEM VAGYOK

**Tudom, nem vagyok jó költő,
mert az italt nem szeretem,
mögöttem egy emberöltő,
de italt még nem verseltem.**

**Nincs pipám, nem is kell nekem,
a friss levegőt óhajom,
pipák füstje bántja szemem,
órákon át marja torkom.**

**Lányokat nem csókolgatok,
bár maradt bennem szerelem,
csókokról mégse írhatok:
mert feleségem van nekem.**

**Hazaszeretetről írok?
Rázzam fel, ki rest és léha?
Verselem piszkálódás annak,
Kit nem érdekel a téma.**

**A hitemről írok talán?
Arról a templomban szólok,
s velem beszél a Bibliám,
szólok, bár költő nem vagyok.**

**2005. december 8.
Delhi, Ontario**

VILÁGJÁRTA EMBER

Világjárta ember vagyok,
képzeletben utazatok,
bejárom a nagyvilágot,
megnézek én sok országot.

Bármerre is járok, kelek,
szép hazámba visszamegyek.
Legszebb ott a magyar nóta,
a szívemet az nyugtatja.

Máshol is van piros rózsza,
mégis legszebb a falumba',
amikor egy szép leánynak,
odaadom ajándéknak.

Ha rám nevet két szép szeme,
olyan, mint az égszín kékje,
Isten áldta magyar hazám!
Benned terem a legszebb lány.

Uram Isten engedd még meg,
hogy én egyszer hazamenjek,
hazám földjét megláthassam,
a rózsámat csókolhassam.

2005. december 8.
Delhi, Ontario

EGY RÉGI EMLÉK

**Egy napsugaras nyári délután
találkoztam veled Óbudán,
kéz a kézben jártunk,
egy parkban megálltunk,
mert epedtem a csókod után.**

**Belenéztem csillogó szemedbe,
szerelmet hoztál a szívembe,
csak néztelek némán,
s ajkadhoz ért a szám,
tudtam tiéd leszek örökre.**

**Azóta tova szálltak az évek,
elmosódtak már az emlékek,
de az a délután,
ott veled Óbudán
visszajár hozzám, mint kísértet.**

**2005. december 16.
Delhi, Ontario**

JÉGVIRÁG

**A télnek is van virága
fagyos ablakomon,
de sóhajom elolvasztja,
ha én álmodozom.**

**Legördülnek a vízcseppek
egymás után sorba,
az én könnyem is lepereg,
belehull a porba.**

**Még éget a szép emléke,
egy tovaszállt évnek;
kezdet nélkül jött a vége,
múló szerelmemnek.**

**Jégvirágos ablakomról
nem küldhetek rózsát,
de küldhetek bánatomról
néked egy bús nótát.**

**Dalolja ki szerelmemet,
kísérjen örökké,
mert ki téged megszeretett
nem vár rád már többé.**

**2005. december 22.
Delhi, Ontario**

VAJON MIÉRT?

Vajon miért fáj mindenem?
Lehetséges, hogy öregszem.
Lefekvéskor fáj a nyakam,
korán reggel fáj a hátam,
napközben meg fáj a térdem,
Hát ez a sors jutott nékem.
No, de még se fáj mindenem,
Nem fáj soha az én szívem.

Igaz nincs benne fájdalom,
de mégis nagyon fájlalom,
hogy elrepültek az évek,
hajam ritkább, fehérebb lett,
napról napra lassúbb vagyok,
ha sietek, elfáradok,
énekelni már nem tudok,
egyre gyakrabban hallgatok.

Néha napján írogatok,
de a leírt gondolatok
nem változtatnak meg senkit,
nem is érnek soha semmit;
Mindenkinek fáj valami,
bajok nélkül nem él senki,
másnak is fáj, ami nekem,
ezért versem befejezem.

2005. december 22.
Delhi, Ontario

RAGYOGJ MINDIG NÉKÜNK

**Betlehemi csillag! Gyere vezess minket,
Úgy, ahogy vezetted régen szüleinket.
Te légy nekünk újból vezérünk, reményünk,
Ragyogj mindig nekünk.**

**Ragyogj mindig nekünk, ha jön az éjszaka,
Betegségnek, gyásznak fájó időszak;
Fénylőn, sziporkázva vezess, hogyha félünk,
Ragyogj mindig nekünk.**

**Mikor elveszítjük, akiket szerettünk,
És ha fájó szívvel tőlük búcsút veszünk,
A Feltámadottban legyen reménységünk,
Ragyogj mindig nekünk.**

**Legyen fényességed örökké felettünk,
Légy a Vigasztalónk, hogyha hull a könnyünk,
Ó te áldott csillag, ne távozz el tőlünk,
Ragyogj mindig nekünk.**

**2005. december 23.
Delhi, Ontario**

HARANGOZNAK

**Harangoznak a templomban,
Temetik a rózsámat.
Az én szívem, árva szívem
Majd megöli a bánat.**

**Édes rózsám, kedves rózsám,
Elmentél te örökre.
Az én szívem, fájó szívem
Nem gyógyul meg sohase.**

**Elmentem én a templomba,
Kerestem a gyógyulást,
De hiába imádkoztam,
Nem kaptam vigasztalást.**

**Én Istenem! Jó Istenem!
Mért vetted el kedvesem?
Ha elvetted, végy engem is,
Hogy ne fájjon a szívem.**

**2005. december 25.
Delhi, Ontario**

KARÁCSONY VAN

**Fehér leple téli hónapnak
hull a földre takarónak,
betakarja az utakat,
átfesti az udvarokat.**

**Angyalhaj a havas tájon,
vatta lóg a fenyőfákon,
jégcsap nőtt a csatornákon,
de gyönyörű így karácsony.**

**Kandallóban lobog a láng,
hálaimát rebeg a szánk,
megköszönjük drága Atyánk,
hogy Te gondot viselsz reánk.**

**Van lakásunk, eledelünk,
nem fázunk és nem éhezünk,
együtt van most a családunk,
Téged, Atyánk, ezért áldunk.**

**Ma karácsonyt ünnepelünk,
maradj jövőre is velünk,
adj egy ilyen évet nekünk,
ettől szebbet mi nem kérünk.**

**2005. december 25.
Delhi, Ontario**

LONDON FELÉ

Havas utakon sietünk,
hogy fiunkkal együtt legyünk,
neves étterembe megyünk,
szülinapot ünnepelünk.

Ádám és a kedves párja,
velünk lesznek vacsorára,
munka után pár órára,
összejövünk karácsonyra.

Szétszóródott család vagyunk,
gyermekinktől távol lakunk,
munkából áll karácsonyunk,
az egyház lett a családjunk.

Mikor mások ünnepelnek,
családtagok összegyűlnek,
a gyermekek hazamennek,
a mieink nem is jönnek.

A karácsony nekem járom,
az elmúltat mindig várom,
elmúlt most is, nem is bánom,
majd pihenek én a nyáron.

2005. december 26.
Delhi, Ontario

A VERSEIM

A verseim nagyon gyengék,
nincsen bennük semmi érték,
legjobb volna tűzbe dobni,
és egy kicsit melegedni.

Érzelmimmel ha nem bírok,
könnyek helyett verset írok.
Ha egy-egy lányt megszerettem,
szerelmemet versbe tettem.

A lányoknak nem is mondtam,
szerelmemet eltitkoltam.
Nem is tudta, csak az Isten,
ki volt az, kit én szerettem.

Jobb szeretni, mint gyűlölni,
harag helyett verset írni.
Terápia a vers írás,
egy ártatlan foglalkozás.

2005. december 27.
Delhi, Ontario

NYUGDÍJAS

Nyugdíjasként az a sorsom,
sok a teher a vállamon,
ahány csillag fent az égen,
annyi munkám van még nékem,
több feladat, mint volt régen.

Én nem vagyok még nyugdíjba'
hazudik a papírforma,
későn fekszem, korán kelek,
sötétek még az éjjelek,
mikor írogatni kezdek.

A templomban, a szószéken
az írott ígét hirdetem,
hasból nem tudok beszélni
mindent le kell nékem írni,
hétről hétre kell készülni.

Magyar munka is jut nekem,
az is nagyon leköt engem:
van egy rádió programom,
bár szeretem igen nagyon,
soha sincs szabad szombatom,

Ha valakinek segítség kell,
rólam nem felejtkeznek el,
tudják, hogy rám számíthatnak,
mindig új feladatot adnak:
"Van idő egy nyugdíjasnak".

Oly sok levél vár válaszra,
azért kelek fel éjszaka.
Ma éjjel is két órakor
felsekentem álmaimból
s dalolok egy nyugdíjasról.

2005. december 30.
Delhi, Ontario

SZILVESZTERKOR

**Szilveszternek éjszakáján,
kétezeröt végső napján,
eltemetjük az esztendőt,
és várjuk a szebb jövődöt.**

**Gyere testvér, mulass velünk,
és amíg mi “temetgetünk”,
hozz magaddal egy koszorút,
de babért hozz, ne szomorút.**

**Gyászkoszorút ne hozz ide,
ne szomorkodjon senki se,
elmélkedjünk jóról, szépről.
beszélgessünk a jövőnkről.**

**Bár a jövőt nem ismerjük,
ne a múltat emlegessük!
Emeljük fel poharunkat,
így várjuk a holnapunkat.**

**Boldog újévet kívánunk!
A régitől jobbat várjunk!
Éljünk együtt békességben,
és örökös reménységben.**

**2005. december 31.
Delhi, Ontario**

ELJÖTT

**Eljött az alkony
s a folyó parton
sétálok veled,
fogom a kezed;
néha rám nevensz,
tudom, hogy szeretsz.**

**Megállunk néha
ha egy-egy léha,
megijedt béka
utunkat állja,
s maga se tudja
merre visz útja.**

**Elölünk menekül,
víz alá merül,
vagy vízbe pottyán,
s elúszik lassan,
mert félős fajta,
mosolygunk rajta.**

**Ne félj te béka!
Nem bántunk soha;
az utunk célja
vízparti séta,
nem holmi léha,
varangyos béka.**

**2006. január 18.
Delhi, Ontario**

ÉLETÜNK RÉSZE

Az én szívem egyszer megáll,
Életem része a halál.
Mélységes titok van abban,
Hogy szívem még hányat dobban.

Arra kérem jó Istenem,
Hogy addig dobogjon szívem,
Míg eszmém világos és ép,
Az élet másképpen csak lét.

Nem egzisztenciát kérek,
Miben nincs alkotó lélek;
Ha többet nem alkothatok,
Jobb lesz, hogyha én meghalok.

Ha nincs remény gyógyulásra,
És feküdnék mély kómába',
Ne kapcsoljatok egy géphez,
Nincs kedvem az ilyen léthez.

Számomra csak egy az élet:
Ha alkotok, s nem henyélek,
És ha egyszer munkám megáll,
Vigyen el az örök halál.

2006. január 18.
Delhi, Ontario

MESSZE, MESSZE

Elment tőlem az én rózsám messze,
Messze földre, messze idegenbe.
Azt írta, hogy nem tud hazajönni,
Szeretném de nem tudom feledni.

Hív a rózsám idegenbe engem,
Jó anyámért meghasad a szívem.
Sírva hagyom édes jó anyámat,
Ha elmegyek felőrli a bánat.

Várom leveled édes jó anyám,
Idegen föld most már az én hazám.
Nem sírhatok, magam választottam,
A rózsámért hazámat feladtam.

Nem jön levél az én jó anyámtól,
Csak egy rossz hír régi barátomtól:
Eltemettük édes jó anyádat,
Messze mentél, megölte a bánat.

2006. január 18.
Delhi, Ontario

BOLOND ÁLOM

Bolond álomból ébredtem:
volt egy csodálatos kertem,
abba amit beültettem,
furcsa termést hozott nekem.

Beültettem kiflit, zsemlét,
s vártam, vártam a termékét,
ám eljöttek a madarak,
s végül már csak prézli maradt.

Volt nekem egy szép nyakkendő,
elültettem, tudtam kinő.
Öntözgettem minden este,
de csak madzag lett belőle.

Egy kapzsi ötletem támadt,
elővettem pénztárcámat,
földbe ástam a tartalmát,
tettem is rá sok műtrágyát.

Bárhogy vártam pénzfát s bokrot,
a gyökere messze kúszott;
kihajtott a szomszéd kertben,
abból nőtt, mit én ültettem.

A szomszédom most már gazdag,
nem nő neki prézli s madzag,
pénzfa virít udvarában,
minálunk meg szegénység van.

2006. január 26.
Delhi, Ontario

SÛRÛ KÖDBEN

Szemem a sötétben kutat,
Bár jól ismerem az utat,
Sűrű ködben nem láthattam,
Hogy hova, merre jutottam.

Többször is meg kellett állni
Balra, jobbra kandikálni,
Keresni, hogy hol van az út,
Sötét volt, mint egy alagút.

Melyik oldalon hajtottam?
A nagy ködben nem is tudtam.
Jött egy autó velem szembe,
Majdnem későn vettem észre.

Az út baloldalán voltam,
De időben jobbra húztam.
Sűrű, sötét éjszakában
Ilyen ködben még nem jártam.

Aggódtam, de mégse féltem,
Lassan hajtvá hazaértem.
Ez az éj egy leckét adott:
Minden utat nem láthatok.

Az életünk gyakran ködös,
Néha sötét és göröngyös,
De ha óvatosan megyünk,
A célunkhoz megérkezünk.

2006 február 3.
Delhi, Ontario

KISHALÁLOK

Tegnap reggel virradatra
Rájöttem, hogy napról napra
Kishalálok jutnak nekünk,
Jönnek, mennek amíg élünk.

Elmúltak a dedós évek,
Elemista semmiségek,
Mögöttem a földrajz, számtan,
Ezekből már levizsgáztam.

Szerelmeim jöttek, mentek,
Azt gondoltam sírba visznek,
Virágzottak, elhervadtak,
Rég elmúltak, elhamvadtak.

Házassággal jött a család,
Megszülettek az unokák,
Eltemetve ifjúságom;
Az én múltam már csak álom.

Ha látom a tükörcémem,
Eszembe jut, hogy volt régen:
Volt még hajam dús, fekete,
Ma már kifakult a színe.

Kezem, lábam ellankadnak,
Képességim egyre fogynak,
Napról napra jön egy halál,
Mígnem egyszer szívem megáll.

2006. február 14.
Delhi, Ontario

NEM KÖTÖTTEM ESKÜT

**Nem kötöttem esküt veled,
ám egy lappangó vonzalom
napról napra hozzád vezet,
s rád gondolok e hajnalom.**

**Alig múlt el három óra,
erős szél rázza ablakom,
vihart kaptunk virradóra,
jég és hó áll az udvaron.**

**Az órám halkán duruzsol,
s számolgatja a perceket,
amit, bár a szívem titkol,
csendben megosztok veled.**

**Amíg itt bent gondolkodom,
kint szunnyadni tér az orkán,
de én tovább száguldozom
emlékeim lepke szárnyán:**

**Bent vártál az irodámban,
bájosan mosolyogtál rám,
az arcodat megsókoltam,
és mentünk a munkánk után.**

**Bár nem tudtunk beszélgetni,
alig hangzottak el szavak,
jó volt közeledben lenni,
boldog voltam, mert láttalak.**

**2006. február 17.
Delhi, Ontario**

VENDÉG MÓKUS

Ragyog a téli napsütés,
az ebédlőnk fényben úszik;
bentről oly szép a havas út,
de kint a kismókus fázik.

Ablakom párkányára ül,
mogyoróra, dióra vár,
nem gyűjtött talán eleget,
messze van még a termő nyár.

Mogyorónk és diónk nincsen,
viszek neki piros almát,
félve figyel, nem szalad el,
s várja, várja a lakomát.

Két mancsával átkarolja,
az ablak alatt megeszi,
nagyot kapott, nehéz neki,
nem tudja azt felemelni.

Az ebédlőből figyelem,
s ő gyakran felnéz szelíden;
e kis állat talán érzi,
nem kell félni, mert szeretem.

Napról napra visszajön ő,
benéz hozzám az ablakon,
adok neki ennivalót,
így teled ki a mókusom.

2006. február 20.
Delhi, Ontario

PAPÍRHAJÓ

**Egy tengeren papírhajó
az életem,
nagy hullámhegyeken megyen
és nem pihen.**

**Napról napra megváltozhat
egész valóm,
ahogy a nagy tengert járja
papírhajóm.**

**Távolban bár kikötő vár
utam sötét;
Isten vezet a cél felé,
fogom kezét.**

**Vele célomat elérem,
az útamon;
Ő nem hagy magamra engem,
ezt jól tudom.**

**2006. március 7.
Delhi, Ontario**

AZT GONDOLTAM

Azt gondoltam gazdag leszek,
Ha egy kaszinóba megyek;
Volt húsz dollárom, most már nincs,
Úgy elrepült, mint a kis pinty.

Nem leszek én gazdag soha,
Mert a sorsom túl mostoha,
Szegény marad az életem,
Mert én szegénynek születtem.

Én biz' nem a pénznek éltem,
Magamban rég eltökéltem,
Hogy én csak egy szolga leszek,
S ha kell népemmel szenvedek.

Na, de azért néha, néha
Elmegyek a kaszinóba,
Hátha egyszer a szerencse
Belehull majd az ölembe.

A szerencse csak egy álom,
Túl nagy az én adósságom,
Hogy egy nyeremény segítsen,
És engem gazdaggá tegyen.

2006. március 10.
Delhi, Ontario

JER KÖZELEBB

**Jer közelebb rózsám,
add ide kezedet!
Hadd lássam közlőrl
ragyogó szemedet.
Emeld fel a fejed,
úgy nézz a szemembe,
és ha éppen tetszik:
ülj bele ölembe.**

**Sok évtized telt el
itt a közeledben;
mindig együtt voltunk
búban és örömben.
Szüleink már régen
nincsenek mivelünk,
mi is lassan, csendben
együtt megöregszünk.**

**Évek jönnek, mennek,
megosztjuk az álmunk;
Gyermekeink nőnek,
új unokát várunk.
Azt kérem Istentől:
adjon erőt nekünk,
hogy szeretteinkkel
boldogan élhessünk.**

**2006. március 15.
Delhi, Ontario**

ELHERVADT MÁR

**Elhervadt már az orgona,
De még csábít az illata,
Lelkemben izzik zamata
Ami nem múlik el soha.**

**Ha nem látok már több tavaszt,
Abban lelek egy kis vigaszt,
Emlékemben megmarad még,
Amit adott a kéklő ég.**

**Gyertek megsárgult levelek,
Oly boldog vagyok veletek;
A ti nyaratok is elmúlt,
Koronátok a földre hullt,**

**Nem éget már a nyár tüze,
Elsodor az ősznek szele.
Én is megyek, útrakelek,
De azért még nem sietek.**

**2006. május 12.
Delhi, Ontario**

GONDOLATBAN

**Gondolatban hazajárok,
házunk előtt meg-megállok,
ahol nevelt a jó anyám.**

**Végignézek az udvaron,
jaj, de üres, kopár nagyon,
szomorúan bámul reám.**

**Kutunk helyén egy horpadás,
egy kis tócsa, egy vízmosság
szégyenkezve néz a tájra.**

**Megrokkant ház, kihalt udvar
integet, hogy látni akar,
s a gazdáját visszavárja.**

**Hiába hívsz magyar vidék,
ifjúságom már csak emlék,
Más országban van a hazám.**

**Itt vannak a jó barátok,
már csak gondolatban járok
oda, hol élt az én anyám.**

**2006. május 18.
Delhi, Ontario**

JAJ DE FÜSTÖL

**Jaj de füstöl ez a gyár,
ez a gyár,
Az én rózsám odajár,
odajár dógozni.**

**Ha hazajön de kormos,
de kormos,
De az anyja mindig mos
mindig mos ruhát rá.**

**Az én ruhám hófehér,
hófehér,
de ha keze hozzám ér,
hozzám ér, fótot hagy.**

**Tejben, vajban fürdetem,
fürdetem,
az ölébe úgy veszen,
úgy veszen csókolni.**

**2006. május 18.
Delhi, Ontario**

CSÖNDES PATAK CSÖRGEDEZ

**Csöndes patak csörgedez a parkon át,
Kint a fűben napoznak a vadlibák.
A békés csendbe harangszót hoz a szél;
Május van, de a táj már őszi mesél.
Még nincs nyár, ezt suttogja ezer virág,
De sárga levelet is lenget az ág.**

**Galambosz férfi egy anyókat vezet,
Hogy deszkahídról bámulják a vizet.
Alattuk a patak táncolva csobog,
Táncához ütemet fakopács kopog.
Két fiatal érkezett most ebédre,
Szótlatlan telepszének le a fűre.**

**Jobb ízű a falat itt a szabadban,
Ahol madár csicsereg a magasban,
Ahol a szél halk melódiát dalol;
S álmokat szöve a szív is zakatol.
Amint járkálok a természet ölén,
Megszületik bensőmben egy költemény.**

**Lefestem a természet csodás képét,
Megőrzöm annak oltári szentségét;
Oly békés, csodálatos itt a környék,
Mintha egy földi menyországban lennék.
Áhítattal behunyom mindkét szemem:
Köszönöm ezt a szép napot Istenem!**

**2006. május 26.
Delhi, Ontario**

SZÉP A VILÁG

**A nap szétszórja az aranykévét,
Megsimogatja a zöldelő fűvet;
Este átfesti a csillagos eget:
Szép a világ, amit Isten teremtett.**

**Nézem a kertben a sok-sok virágom,
Csodálom, de leszakítani nem fogom,
Csak lelkem őrzi látható világom,
Érzem, látom, de megfogni nem tudom.**

**Újabb virágok jönnek évről-évre,
Új emberek lépnek az életünkbe,
Némelyiknek megmarad a fényképe,
De mint az álom elmennek örökre.**

**Mosolygó arcod itt él még lelkemben,
Kedves jelened lüktet keblemben,
De tudom, csupán egy álom vagy nekem,
Megfoghatatlan álom emlékimben.**

**2006. június 3.
Delhi, Ontario**

AZ ÉN SZÍVEM

Az én szívem csak te érted ég,
akár felhős, akár kék az ég;
akár nyár, vagy tél van,
éjszaka, vagy dél van,
minden percem csak tiéd, tiéd.

Kisleánykám! Bárhol járok én
napfény vagy az életem egén;
és ha jön az éjjel,
ahogy nézek széjjel,
csillag vagy az éltém éjjelén.

Gondolatban megfogom kezéd,
táncolok egy élten át veled;
Te vagy az én kincsem
bánatom az nincsen,
mert a szívem csak téged szeret.

2006. június 6.
Delhi, Ontario

NEM ISZOM

Nem iszom bort, se pálinkát,
nem szívom a cigarettát,
bármennyire kínáljátok.

Nem voltam még sose részeg,
mondják: Túl józanul élek;
a kocsmába én nem járok.

Vizet iszom, néha szódát,
de azért a szép leánykát
gyönyörködve meg-megnézem.

Egy szép leány, mint a rózsza
életemben egy-egy nóta,
verseimben megénekelem.

Érzelmimet rímbe rakom,
de őnekik meg nem mondom,
szerelmemről ők nem tudnak.

Ahogy gyűlnek költeményeim,
elmúlnak a szerelmeim,
de verseim megmaradnak.

2006. június 8.
Delhi, Ontario

MAGYAR HAZÁM

**Áldott, drága magyar hazám!
Ha szemfedő borul reám,
Ne felejts el soha engem,
Hozzád hűtlen sose lettem.**

**Messze földi nagy kohókban
Más nép közé nem olvadtam,
Magyarságom megtartottam,
Nemes harcom megharcoltam.**

**Ez a föld csak félig hazám,
Bár itt nyugszik apám, anyám,
Itt élnek a gyermekeim,
Feleségem, unokáim.**

**Hazamenni már nem lehet;
Ide kötnek a gyökerek.
Ahol él az én családom:
Az lett hazám, az otthonom.**

**2006. június 8.
Delhi, Ontario**

VERSEIM

Verseimet ingyen adom,
nem kell érte pénz, s jutalom,
én mondok majd köszönetet,
ha olvasod verseimet.

Megtisztelve érzem magam,
ha átérzed egy-két szavam,
ha méltónak találasz engem,
és kutatsz a verseimben.

Gondolatim egyszerűek,
a világot nem váltják meg;
kicsi porszem vagyok csupán,
s nem marad nyom éltém után.

Verseim is elporladnak,
de ha másnak erőt adnak,
ha valakit buzdíthatok,
akkor én már boldog vagyok.

2006. június 9.
Delhi, Ontario

TRAGÉDIA

Jancsi bácsi csökönyös számara
lábát megvetve, makacsul megállt;
De a hátán koppanó nagy botra
egy másodpercen belül reagált:
pimaszul hasba rúgta gazdáját...

+++++

Holnapután délután háromkor
lesz a kápolnából temetés,
ezt követi majd az ivás, evés.
Önt is hívjuk a halottitorra
a Sintér Gyuri kocsmájába.

2006. június 9.
Delhi, Ontario

CSILLAG VAGYOK

**Csillag vagyok, te is az vagy,
Ha ragyogok, a fényem nagy.
Ám de sokszor halvány vagyok,
Napszálltakor nem láthattok.**

**Sötét éjben fényem lángol,
Magas égben fűrgén táncol.
Világúrben tancba hívlak,
Az egekben megcsókollak.**

**Ám te messze futsz előttem,
Reggel, este elszöksz tőlem.
Nem láthatom szép orcádat,
Nem oszthatom álmaidat.**

**Csillag vagyok, hulló csillag,
Aláhullok, nem várhatlak.
Zuhanásom nem halljátok,
Lehullásom sem látjátok...**

**Ha valaha felettem jársz,
A síromra majd rátalálsz;
Ragyogj nekem minden éjjel
Töltsd meg lelkem örök fénnel.**

**2006. június 9.
Delhi, Ontario**

EMLÉKEK

**Tisza menti kis falumból
búcsú nélkül eljöttem.
Gyermekkori szép emlékim
de sokszor megkönnyeztem.**

**Ha látom egy rezgő nyárfa
ezüstszínű levelét,
hazamegyek gondolatban,
ha látok egy jegenyét.**

**Egy-egy fűzfa visszahozza
a falusi tájakat,
ilyenkor a két szememből
bánatomban könny fakad.**

**Szederbokrok, napraforgók
mind-mind emléket idéz;
Illatával most is csábít
az orgona s akácméz.**

**Gondolatban oda járok,
ahol volt az otthonom,
Jaj Istenem! Nekem úgy fáj,
hogy többé nem láthatom.**

**2006. június 10.
Delhi, Ontario**

ÖTVEN ÉVE ELJÖTTEM

**Tisza menti kis falumból
ötven éve eljöttem,
hej, azóta sok-sok felhő
átvonult már felettem.**

**Volt olyan, mi áldást hozott,
volt, amelyik zivatart,
átéltem már sok napsütést,
s néha, néha egy vihart.**

**Nagy dolog az ötven éves
emberöltő mögöttem;
biz azóta sok barátot,
családtagot temettem.**

**Öt évtized munkásságát
a hazámnak szenteltem,
az USA-ban, Kanadában
magyar népemnek éltem.**

**Magyar vagyok, az maradok,
nem tudok én más lenni,
akkor is ha nem hazámban
fognak engem temetni.**

**2006. június 10.
Delhi, Ontario**

AZ ÉN JÓ APÁM

Hat testvére volt apámnak,
öt hold földje nagyapámnak;
becsületes szegénységgel,
és egy dacos reménységgel
éltek sáros falujukban,
és küzdelmes munkájukban.

Apám látta szegénységét,
megváltoztatta életét,
tizenegyéves volt csupán,
maga indult munka után,
elszökött az idegenbe
asztalosinasnak állt be.

Nem volt könnyű az élete,
amíg végül megszerezte
a mesteri oklevelét,
s otthagya a szegénységét;
de családját nem feledte,
őket mindig segítette.

Mikor párját megtalálta,
munkájukból lett egy háza.
Volt eleség most már bőven,
nem éltek már szegénységben.
Mire jöttek a gyerekek
édesapám gazdagabb lett.

Gyenge volt az apám szíve,
katonának se vették be,
azért nyitott kocsmát, boltot
s gyógynövénnyel foglalkozott.
De a világ megváltozott,
elítélte a gazdagot.

Nem volt apám gazdag soha,
nem volt földje csak egy háza,
ám jött a sok rest és léha,
egy irigy nép maradéka,
lefoglalták bútorait,
elvitték a szerszámait.

Elvették azt, amije volt,
odaveszett a kocsmát s boltot,
amiért ő munkálkodott,
dolgozott és munkát adott,
bűnné vált az új rendszerben,
s munkás lett a T.Sz.Cs.ben.

**Ötvenhatra szegénnyé vált,
októberben új életet várt,
vezetőszerpbe hívták,
remélte, hogy lesz más világ.
de mikor a remény elmúlt,
családjával útnak indult.**

**Idegenben, semmi nélkül
szorgalmával segítségül
új életet kezdett ismét,
nem volt többé itt irigység,
asztalosként megbecsülték,
azt hogy éljen megengedték.**

**Az én apám meghalt régen,
ő nem látta, én megértem,
hogy országunk szabad lehet,
oda többé ő nem mehet.
Idegen föld, ahol pihen,
Áldjon, apám, meg az Isten!**

**2006. június 12.
Delhi, Ontario**

VAN NEKÜNK

Van nekünk egy szép szilvafánk,
igen kényes fajta,
három éve gondozgatom,
s még sincs virág rajta.

Ha nincs virág, szilva sincsen,
megtanultam régen;
Minden évben megkérdezem:
Kell ez a fa nékem?

Végre ma egy választ kaptam,
mi terem meg rajta:
madárfészek ágai közt,
szépen elbújtatva.

Megnéztem a csöppségeket,
szájuk tágra nyitva,
sokkal szebb az ilyen látvány,
mint egy kosár szilva.

2006. június 12.
Delhi, Ontario

MAGYAR VAGYOK

**Ne adjatok kitüntetést,
mert népemet szolgálom.
Magyar vagyok, az maradok
bárhol van a lakásom.**

**Magyar nyelvet tanítottam,
cserkészekkel dolgoztam,
értékeink őrzésére
ifjainkat biztattam.**

**Elviszem a rádióval
a zenét és kultúrát,
éveken át látogatom
sok ezernek otthonát.**

**Templomaink végvárában
kuruc hitben maradtam,
megtartottam örökségem,
magyar vagyok Krisztusban.**

**Idegen föld jégtábláin
olvad a lét alattunk,
de amíg az Isten éltet
magyaroknak maradunk.**

**Nem henyélés az életem,
hanem szorgos kitartás,
amíg dobog az én szívem
népem mellett maradás.**

**Nem kérek én elismerést
mert népemet szolgálom,
magyar vagyok, az maradok
bárhol van a lakásom.**

**2006. június 13.
Delhi, Ontario**

MARCSINAK

Születésed ünnepnapján
Vajon mit adhatnék?
Könnyebb lenne kitalálni
ha közelebb laknék.

Küldjek neked virágokat
messze más országból?
Elhervadnak, s elfelejted,
nem marad nyom abból.

Idáig nem találkoztunk,
csak fényképed láttam,
mégis kedves levelidben
új testvért találtam.

Majd ha egyszer találkozunk,
ünnepelni fogunk,
minden régi "szül napra"
egy nagyot koccintunk.

De, hogy addig se feledd el,
hogy van, aki szeret,
udvarunknak virágiról
küldök egy fényképet.

Az én kedves virágimmal
kívánom most neked:
mind, ami szép, mind, ami jó
legyen mindig tied.

2006. június 11.
Delhi, Ontario

SZIVÁRVÁNY

Szivárvány nincs eső nélkül,
nem elég a napsugár.
A virágnak is kell a víz,
nem elég egy forró nyár.

Az én árva, bús szívemnek
nem elég a szerelem,
kell egy lány ki elstuttogja:
hogy csak magát szeretem.

Majd ha egyszer enyém lehet,
kit igazán szeretek,
esőben és napsütésben
boldogságban élhetek.

Arra kérem a jó Istent
úgy vezesse kedvesem,
hogy érezze éjjel, nappal,
hogy csak őtet szeretem.

2006. június 15.
Delhi, Ontario

VÁROM

**Várom hívásodat,
nem mozdulok innen,
pedig még ma reggel
ki kellene mennem.**

**Azt hitted, hogy reggel
elindulhatsz haza,
s nem leszel te itthon
már csak délutánra.**

**Most jutott eszembe,
ja de csacsi vagyok,
ahelyett, hogy várok
telefonálhatok.**

**2006. június 16.
Delhi, Ontario**

TELEFON

Egy barátom panaszkodott,
hogy én ritkán hívom.
Mosolyogva válaszoltam,
hogy miért, megmondom:

Nekem is van telefonon,
könnyû az én számom,
a rádión minden héten
pontosan bemondom.

Évek teltek, s te sem hívtál,
és várod hívásom?
Te is szólhatsz, mikor akarsz,
jó a telefonom.

A barátom nem válaszolt,
nagyokat hallgatott,
de azóta soha, soha
már nem panaszkodott.

2006. június 16.
Delhi, Ontario

DE SZERETNÉK

De szeretnék egyszer hazamenni,
barátimat magamhoz ölelni,
közöttetek vígan mulatozni,
magyar borral együtt koccintani.

De jó lenne otthon álmodozni,
napról napra a falvakat járni,
a hazámat végre megismerni,
fecskét, gólyát ismét köszönteni.

De szeretnék közöttetek élni,
harangszóra a templomba menni,
s úgy mint régen együtt énekelni,
az Istenhez buzgón imádkozni.

De jó lenne lágy kenyeret enni,
Tokaj hegyén ősszel szüretelni
a Tiszában újból megfürödni...
de szeretnék egyszer hazamenni.

2006. június 21.
Delhi, Ontario

KÁTYÚ

Udvarunknak szélén,
az utcánk szegélyén
tátong egy mély kátyú.

Ha esik az eső,
az egy madárfürdő,
és itató vályú.

Jön sok szárnyas vendég,
van ivóvíz elég,
buzgón kortyolgatnak

Fürdenek is vígan,
por nekik a szappan,
abban hancúroznak.

Sok madár jár hozzánk,
vízesárda az utcánk,
áldás a madárnak.

Hasznos ez a nagy lyuk,
meg se csináltatjuk,
maradjon meg tónak.

2006. június 23.
Delhi, Ontario

A HOLDVILÁG
(Szegény legény nótája)

**A holdvilág, a holdvilág
fent ragyog az égen,
hozzád járok, hozzád megyek
keresztül a réten.**

**Megállok a kert aljában,
ott várlak meg este,
hogy az anyád, vagy az apád
ne állhasson lesbe.**

**Forró csókot kapok tőled
a kert árnyékában;
azért járok titkon hozzád,
mert nékem tiltva van.**

**Gazdag ember a te apád,
én meg szegény legény,
bármennyire szeretlek is,
sose lehetsz enyém.**

**2006. június 24.
Delhi, Ontario**

NE MENJ, NE MENJ

**Ne menj, ne menj idegenbe,
bánatot hoz a szívedbe,
ha hazádtól elszakadsz.**

**Hiába van ott gazdagság,
nem a tiéd az az ország,
hol hazádtól messze laksz.**

**Ez a falu, ez a város,
akár poros, akár sáros
mégis tiéd, mert honod.**

**Könnyek hullnak kenyeredre,
ha elmész az idegenbe,
ha hazádat elhagyod.**

**Itt élt anyád, itt élt apád,
itt van neked a te hazád,
a bölcsőd itt ringatták.**

**Ne menj, ne menj idegenbe,
bánatot hoz a szívedbe,
ha hazádtól elszakadsz.**

**2006. június 25.
Delhi, Ontario**

FÁJDALMAIM VIRÁGAI

**Fájdalmamból virág terem,
attól tündöklök a kertem
ezer színben naponta.**

**Nézegetem minden reggel
nőtt-e rózsá új tövissel
valamelyik sarokba'.**

**Visszaadnám Teremtőmnek,
az én drága Istenemnek
testem minden fájdalmát.**

**De tudom, hogy más is adná,
nagy örömmel visszahozná
fájdalmai virágát.**

**Az életünk gyakran panasz,
bár abban sincs semmi vigasz:
fájdalomban születünk.**

**Akkor nem lesz csak fájdalom,
ha eltakar a sírhalom,
s véget ér az életünk.**

**2006. június 26.
Delhi, Ontario**

NAPOK ÓTA

**Napok óta nem volt eső
egy csepp sem,
kiskertemet minden este
öntöttem.**

**Hogyha az ég csatornája
megnyílna,
udvaromon ezer virág
virulna.**

**De nincs eső, szárazság van
mindenhol,
elhallgat a madárhad is,
nem dalol.**

**Eső nélkül mi lesz velünk
nem tudom;
kiszárad a konyhakertem,
s udvarom.**

**Uram Isten! Adjál esőt
minekünk,
könnyítsd meg a nehéz sorsunk,
s életünk.**

**2006. június 28.
Delhi, Ontario**

MADÁRFÉSZEK

Szilvafánkon madárfészek,
a fiókák csenevészek,
benne még.

Éhes szájuk ahogy csipog,
a lomb között rájuk ragyog
a kék ég.

Madármama föl-fölröppen,
hogy élelmet szedegessen
a kertben.

Van itt bogár és giliszta,
az etetést meg nem unja
sohasem.

Nézegetem: ez egy csoda,
honnan tudja a madárka
a dolgát?

Nem járt soha iskolába,
a Teremtő mikor adta
tudását?

Vannak dolgok, mit nem értek,
de hitemmel mégis érzek
sok mindent.

Ahogy nézem e madárkát,
megtalálom éltém titkát:
az Istent.

2006. június 30.
Delhi, Ontario

ÖTVENHATBAN

**Ötvenhatban szüleimmel
elhagytam a hazámat,
hazámmal a szerelmemet,
gyönyörű szép lánykámat.**

**Nem volt hazám, se szeretőm,
így kezdtem az életet,
azt hittem, hogy a nagy bánat
és a honvágy eltemet.**

**A szegénység az nem bántott,
aki dolgos, az megél,
de a hazám, a szerelmem
nem adtam voln' semmiér.**

**A száguldó évtizedek
feledtették lánykámat,
de ötven év elteltével
sem feledtem hazámat.**

**Éreztem, hogy más szeretőt
valahol majd találok,
de hazám, az sose lesz más,
mert én magyar maradok.**

**2006. június 30.
Delhi, Ontario**

ANNÁNAK

Születésed napja
legyen örömmünnep,
és akik szeretnek
legyenek körülötted.

Ahány fûszál terem
Pilisvörösváron,
a fejedre annyi,
vagy több áldás szálljon.

Ahány virág nyílik
széles e világon,
szívedben is annyi
boldogság lakozzon.

Ahány vízcsepp hullik
reánk a felhőkből
annyi áldást kapjál
a magas egekből.

Áldjon meg az Isten
tovább is jókedvvel,
hogy mindenkit vidíts
daloló szíveddel.

2006. július 1.
Delhi, Ontario

KÉSŐI TELEFONHÍVÁS

**Este tízre elfáradtam,
lefeküdtem, elaludtam.
Majd hirtelen felriadtam,
mert telefonhívást kaptam.**

**Tizenegykor ki mer hívni?
Nem volt időm gondolkodni,
vagy esetleg bosszankodni,
felugrottam válaszolni**

**Maradhatott voln' e téma
a holnapi munkanapra;
nem volt sürgős éjszakára
begázolni álmaimba.**

**Nem kérdezte: Már aludtál?
Mert álmosan válaszoltál,
Nem gondolta későn van már,
hogy nekem is pihenés jár.**

**A múlt héten szintén hívott,
délelőtt tíz épp elmúlt,
megkérdezte: korán hívok?
Erre ugyan mit szólhatok?**

**Nem szoktam délig aludni.
Négykor-ötökör szoktam kelni,
ha előtte próbálsz hívni,
az lenne csak túl korai.**

**2006. július 7.
Delhi, Ontario**

SZERETEM

**Szeretem a folyó vizét,
partja mentén zöld füzesét;
szeretem a vadlibákat,
velük úszó vadkacsákat;
szeretem a természetet,
felette a kék eget.**

**Szeretem a tarka rétet
a zümmögő méhecskéket;
szeretem a pillangókat,
madarakat, kisrigókat;
szeretem a gólyát, fecskét,
barna hajú szép menyecskét.**

**Szeretem a csendes utcát,
amin járok este hozzád;
szeretem az udvarodat,
előtte a kikapudat,
ahol éjjel beszélgetünk;
csókolózunk, ölelkezünk.**

**Szeretem a holdvilágot,
kiskertedben a virágot;
szeretem a felleget,
a távoli zord hegyeket;
ám semmit úgy nem szeretek,
mint ahogy téged szeretlek.**

**2006. július 7.
Delhi, Ontario**

MENEKÜLTEM

Életemet úgy menthettem,
hogy hazámtól messze mentem.
Szüleimmel útrakeltem...
bánatosan visszanéztem:
mögöttem volt Karád, Patak,
nyugat felé vitt a vonat.

Szerencsen csak átrobtunk,
Miskolcig mi meg se álltunk.
Budapesten más vonat várt,
El se értük még a határt,
leszálltunk és gyalogoltunk,
egész éjjel vándoroltunk.

Aknamezők már nem voltak,
de fegyverek még ropogtak.
Határőrnek puskaöve
meredt reánk a sötétbe...
Megtettük a szabadságunk,
együtt maradt a családunk.

Váltságdíjként adtuk pénzünk,
nem volt ugyan eleségünk,
de mégis boldogok voltunk,
szabad országba jutottunk.
Véget ért a szovjet rabság,
élénk tárult a szabadság.

2006. július 7.
Delhi, Ontario

ELFELEDSZ

**Senkivel sem találkoztam
a csillagos ég alatt,
aki nekem suttogott voln'
hőn szerelmes szavakat.**

**Csak élem a világomat
napról, napra egy kedvvel,
nem kapok én forró csókot
késő este, vagy reggel.**

**Te sem biztatsz soha engem,
sose mondtad, hogy szeretsz,
ha nem vagyok teveled én,
gondolom, hogy elfeledsz.**

**Lehetséges, hogy tévedek,
van talán oly alkalom:
reám gondolsz mosolyogva,
s rózsá nyílik ajkadon.**

**2006. július 7.
Delhi, Ontario**

TÉNYEK

**Írd le, hogy mi történt
és én akkor tüstént
figyelek szavadra.**

**Küldd el a tényeket,
és véleményeket
tedd be a sarokba.**

**Ahány emberi lény,
annyi a vélemény,
nincs időm követni.**

**De az igaz tények,
engem érdekelnek,
el fogom olvasni.**

**Szavak közti jelzők,
embert lekicsinylők
nem tetszenek nekem.**

**Nem szólok meg senkit,
de gonosz tetteit
én is elítélem.**

**2006. július 7.
Delhi, Ontario**

SZÉLES ÚT

**Tudom, hogy a széles utat
választottam magamnak,
azt a nagyon forgalmasat,
ahol tömegek járnak.**

**A keskeny út bizonytalan,
göröngyös és tövises,
megsebezi, kezem lábam
s néha bizony veszélyes.**

**Nem vagyok tán jó keresztyén,
mártír szellem nincs bennem,
nem hordom a keresztet én,
normális az életem.**

**Vándorlásom hosszú útja
nem keskeny, de egyenes,
minden tettem Isten tudja:
igaz és becsületes.**

**Nem céloom, hogy szentté legyek,
bocsássatok meg ezért;
de céloom, hogy sokat tegyek
az én magyar népemért.**

**2006. július 8.
Delhi, Ontario**

MEGVÁLTOZNA

Megváltozna az életem,
ha a lottón nyernék.
Hogyha lenne egy kis pénzem
újból hazamennék.

Összeszedném írásaim,
kinyomtatom mindet,
hadd lássák meg gyermekeim,
hogyan az apjuk mit tett.

Hánynak repül el élete,
nem hagy egy nyomot sem,
feledésbe megy a tette,
úgy, mint minden versem.

Verseimben az életem,
s küzdelmim leírva,
de, ami az én értékem,
szemétként lesz dobva.

Hát csak ennyi ez az élet,
élünk és meghalunk?
És ha ez, s már semmivé lett,
Egy nyomot sem hagyunk?

Szeretnék egy nyomot hagyni
ha már el kell mennem,
csak azt akarom tudatni,
hogyan a földön éltem.

2006. július 10.
Delhi, Ontario

ÚGY SZERETNÉM

Úgy szeretném azt művelni,
mit legjobban szeretek.
Írogatni, festegetni,
kreálni egy remeket.

Tudom, hogy van tehetségem,
tudnék nagyot alkotni,
de mikor nincs semmi pénzem,
küszködni kell, s dolgozni.

Nem kívánok gazdagságot,
de szeretnék pénzt nyerni,
hogy ezt a sok adósságot
ki tudnám én fizetni.

Talán tizenkét év múlva
kifizetem házunkat,
s elmehetek majd nyugdíjba,
befejezem munkámat.

Akkor fogok majd alkotni,
talán lesz egy kis időm...
De ha közben el kell menni,
versből lesz a szemfedőm.

Nem kell azért megijedni,
nem tétlenül várok én,
fogok közben írogatni,
s lesz több kötet költemény.

2006. július 10.
Delhi, Ontario

A MAGYAR HÁZUNK

**Hol van az ki önzetlenül
szolgálja a nemzetét?
Az, aki nem nyereségből
tölti be a tisztségét?**

**Hová tűntek a vezetők,
akiknek szent volt a múlt?
Akkor is ha jöttek felhők,
vagy egy árnyék átvonult?**

**Hová lettek, akik ingyen
segítettek, dolgoztak?
Semmit el nem loptak innen,
pénzt nem kértek, de hoztak.**

**De más most már ez a világ,
pénz lett lelke mindennek,
önkéntesség már ritkaság,
másak ma az emberek.**

**Hol van a mi magyarságunk?
Kérdezgetjük magunkat;
Szolgáljuk-e az országunk?
Segítjük e fajunkat?**

**Őseinknek öröksége
a Delhi-i Magyar Ház,
ám kudarcnak lesz kitéve,
ha a népünk nem vigyáz.**

**Új csatára szólít a lét,
minket hív a nemzetünk;
Ha megfogjuk egymás kezét,
még nagyokká lehetünk.**

**2006. július 12.
Delhi, Ontario**

ERŐS VIHAR

**Esős vihar megbibálja
a sárguló lombokat,
s néha, egy-egy levél
az ágáról leszakad.**

**Elsodorja a nyári szél,
soha többé nem látom,
ugyanilyen tovatűnő
az én földi világom.**

**Itt élek ma közöttetek,
jöhetnek a viharok,
megragadom ősi ágam,
nem visz a szél, maradok.**

**De majd egyszer én is megyek
nem maradok örökké,
az én sorsom ugyanaz lesz,
mint az elfújt levélé.**

**Nem láttok már soha többé,
a természet eltemet,
és ahogy egy falevelet,
a nagy világ elfeled.**

**2006. július 12.
Delhi, Ontario**

DOMBON VAN

Dombon van az én szeretőm háza,
ablakomból átlátok hozzája.
Látom, mikor eloldja kutyáját,
és amikor eloltja lámpáját.

Amikor már csillagok ragyognak,
elsötétül minden kicsi ablak.
Én még nézem a holdfény világát,
de a rózsám már alussza álmát.

Bámulom a csillagokat némán,
s gondolkodom a szeretőm álmán;
Vajon kiről álmodozik éjjel?
Kinek szórja a csókjait széjjel?

Nem hiszem, hogy én álmban lennék,
hisz a csókját meg sem ízleltem még;
Nem tudja, hogy én mást nem szeretek,
a csókjáért mennyire epedek..

Ha meglátom, csak úgy titkon nézem,
hozzászólni nincs is merészségem,
tán majd egyszer bevallom én neki,
hogyan a szívem csak őtet szereti.

Most, ahogy a csillagokra nézek,
tőlük kérek egy kis merészséget,
bátorságot, hogy egyszer megkérjem:
Drága rózsám légy a feleségem!

2006. július 12.
Delhi, Ontario

A PARÁNYI GYERMEK

**A parányi baba mellett
ott vannak a felnőttek,
nem tud enni önmagától,
adni kell a gyermeknek.**

**Először kap anyatejet,
később rendes eledelt,
de csak akkor lesz önálló,
mikor sok-sok év eltelt.**

**Először még járni se tud,
önállóan nem is áll;
aki későbbtesz és alkot,
gyengébb minden állatnál.**

**A csecsemő tehetetlen,
Isten is így akarta,
csak így tudja megérteni,
másoktól függ a sorsa.
Megcsodálom a gyermeket,
ahogy él és növekszik:
a parányi csecsemőből
felnőtt lesz és igyekszik.**

**A kisgyermek mikor megnő,
alkothat és építhet,
és amikor lesz családja,
kezd egy másik életet.**

**2006. július 12.
Delhi, Ontario**

DARUMADÁR

Darumadár! Repülj most fel
a bős fellegek fölé,
üzenetem vidd messze el
régi hegyeim közé.

Állj meg ott a vén Tiszánál,
ott, ahol még vár reám,
a cserepes kisházánál
az én drága jó anyám.

Add át neki üzenetem:
ne sirasson engemet,
jóra fordult az életem,
van egy párom, ki szeret.

Van itt nekünk szép családkunk,
csak magyarul beszélünk,
a harmadik kicsit várjuk,
boldogság az életünk.

Visszajött a darumadár,
szomorúan elmondta,
hogy az anyám nem él rég már,
össze is dőlt a háza.

Hozott ő a temetőből,
sírjáról egy szép rózsát,
s könnyét küldi a felhőkből,
hadd éltesse virágát.

Elültettem én a rózsát,
vérvörös lett a színe,
így köszönti édes fiát
édesanyám hû szíve.

2006. július 12.
Delhi, Ontario

NYÁRI NAPSUGÁR

Dús, aranyló kalászként
kévékben hull a napsugár,
amikor így reggelenként
engem forró kávé vár.

Bent ülök az ebédlőben,
nézem annak ablakát,
most van a nap felkelőben,
de már ontja sugarát.

A lombok közt bekukucsál
besurran a szobába,
mozgó ábrákat fabrikál
az ebédlő falára...

Valamikor gyermekkorban
épp így láttam a napot,
az én kedves kis falumban
néztem egy nagy ablakot.

Ott is táncolt a napsugár
rajzot szórt a falakra,
kint csicsergett ezer madár,
s készültünk a tavaszra.

Hej! Azóta elmúlt sok nyár,
telek jöttek és mentek,
de a régi, szép napsugár
megmaradt itt emléknek.

Ma is süt ránk úgy, mint régen,
de, sajnos mi változunk,
minden marad fent az égben,
de mi egyszer távozunk.

2006. július 13.
Delhi, Ontario

NEM HARCOLOK

**Nem harcolok senkivel sem,
csatáimat azzal nyerem,
ellenségimet túlélem,
az idő az én fegyverem.**

**Istenemet arra kérem:
éljem túl az ellenségem.
S ha folytatom az életem,
az győzelem lesz már nékem.**

**Temetési gondolattal,
ásókkal és lapátokkal
már sokan jöttek ellenem,
mindet, mindet eltemettem.**

**Sírba szálltak valahányan,
s sírjaiknál ahogy álltam,
felejtettem tetteiket,
ellenségeskedésüket.**

**A jó Istent arra kérem,
hogya van még ellenségem,
engedje meg, hogy túléljem,
én legyek, ki eltemetem.**

**2006. július 14.
Delhi, Ontario**

VIRÁGCSOKOR

Kékibolyát szedegettem
kiskertemben ma reggel,
s kedvesem elé letettem
férjhez illő hűséggel.

Könny csillogott a szemében,
ráhullott a virágra,
elfogadta szeretettel,
s betette egy vázába.

Érdekes, hogy egy kis virág
mennyi örömet szerez,
örül ki kap, és aki ad
és a könnyük csörgedez.

Átöleltük egymást csendben,
nem volt ez nagy ajándék,
de az, hogy még szeret engem,
az nékem egy nagy érték.

2006. július 14.
Delhi, Ontario

37°C FOK MELEG

**Egész biztos vagyok abban
nincs léghűtés a pokolban.
Nem is lehet kapni jeget,
s én nem bírom a meleget.**

**A problémát csak megoldom:
jó vagyok, nem rosszalkodom,
angyalokkal barátkozom,
javulni fog így a sorsom.**

**Minden húszéves lány angyal,
s az melyik szép angyal arccal
ha mosolyog szerelmesen,
biztos angyal, megszeretem.**

**Hadd bosszankodjon Lucifer,
nem beszélek ördögivel,
többet érnek az angyalok,
köztük én boldog vagyok.**

**Hátha még egy megcsókolna,
a menyország is megnyílna,
és ha egyszer már bent vagyok,
egy életre bent maradok...**

**Azért mondtam el ezeket,
mára kapunk nagy meleget,
és mivel ma nincs itt angyal,
bajlódhatunk a pokollal.**

**2006. július 17.
Delhi, Ontario**

DE SZOMORÚ

**De szomorú a háború:
egy országnak pusztítása,
épületek rombolása,
lakosságnak gyilkolása.**

**De szomorú a háború:
az emberi békétlenség,
egymás iránt kegyetlenség,
sehol, sehol nincs egyezés.**

**De szomorú a háború:
a csatában nincsen győztes,
a csatázó mindig vesztes,
mert a halál nem kegyelmes.**

**De szomorú a háború:
családokért egyre sírok,
s ahogy megtelnek a sírok,
könnyeimmel már nem bírok.**

**Uram Isten! Adj új szívet,
harag helyett szeretetet,
hogy ne bántsuk soha egymást,
s temessük a háborúzást.**

**2006. július 18.
Delhi, Ontario**

KIS GERLICE

**Ablakomhoz ide repült
egy balkáni gerle,
búgó hangján felköszöntött
vasárnap reggelre.**

**Fehér bárányfelhők mögül
rám kacsintott az ég,
a vadgalamb így biztatott:
aludj még, aludj még.**

**Dehogy alszom kis gerlicém,
templomba kell menni,
áhitatos hívek között
csendben imádkozni.**

**Éneklünk és imádkozunk,
meghallgat az Isten,
napról-napra fohászkodunk,
amíg béke nincsen.**

**Háború dúl messze földön,
város, falu pusztul,
fegyverekkel ölik egymást,
kegyetlenül, rútul.**

**Ó, te kedves kis gerlice,
ha oda repülnél,
olajággal a csőrödben,
békegalamb lennél.**

**Vidd el, vidd el imádságunk,
szívünknek óhaját,
szülessen meg az új ember:
ellenségből barát.**

**2006. július 18.
Delhi, Ontario**

SZERENCSÉS LOVAG

Volt nekem egy igen kedves barátom,
életében nem ült soha lóháton.
Egyszer aztán meglátott egy körhintát,
megnyergelte azon nyomban egy lovát.

Repült a ló körbe-körbe sebesen,
fogózkodott a barátom feszesen.
Mellette egy piros színű paripán
száguldott egy szőkehajú kisleány.

Egyre-másra bámulgatta a leányt,
időközben elnézte az útirányt.
Körbe járt a paripája, amin ült,
de ő szegény egyenest ment, kirepült.

Összefutott egy nagy tömeg mellette,
de ő biz a szőke leányt kereste;
az is megjött, s szorgalmasan ápolta,
ápoló volt, éppen ez volt a dolga.

Besétáltak a kórházba mindketten,
segített az ápolónő szívesen.
Hazamenve, otthon is még ápolta,
el is vette feleségül lovagja.

2006. július 19.
Delhi, Ontario

BEJÖTT EGY LÉGY

**Bejött egy légy a konyhába az éjjel,
zavargatta az én párom nagy hévvel.
Ide repült, oda repült, visszajött,
mielőtt a kedves párom ráütött.**

**Nem lehet a légycsapóval csapkodni,
poharak közt egy kis legyet üldözni.
Meg kell várni nyugodtan míg elfárad,
szünetelt hát órákon a vadászat.**

**Egyszer aztán a konyhában csak leszállt,
megcélozta, s leütött ő egy pohárt.
Repült a légy és a pohár, mindkettő,
Szegény légynek pohár lett a temető.**

**A pohár az egy darabban megmaradt,
ez volt aztán az igazi vadászat..
Csak ez a légy jött be hozzánk a nyáron,
azt is szépen elintézte a párom.**

**2006. július 19.
Delhi, Ontario**

AZ ÉN FALUM

**Tisza partján van egy falu:
Tiszakarád a neve.
Valamikor túl sáros volt
az volt a fő érdeme.**

**Azóta már más világ van,
aszfaltozva minden út,
nem kell menni ivóvízért
emlék csak a fúrott kút.**

**Van már könyvtár és patika,
modern minden iskola;
temetőben van kápolna,
s van szép kultúrotthona.**

**De sok minden megváltozott,
csak egy dolog sohasem,
az én kedves kis falumat,
én, mint régen szeretem.**

**2006. július 20.
Delhi, Ontario**

GONOSZ VALLÁS

**Gonosz vallás, hol gyűlölet
vezeti az embereket.
Legyilkolnak embert, asszonyt,
lerombolnak falut, várost.**

**Menyországuk abban látják,
ki másképp hisz elpusztítják.
Nem kívánok ily világot,
az ily világ megátkozott.**

**Én hiszek a szeretetben,
emberek közt békeességben,
a szívemben nincs gyűlölet,
nincs soha más, csak szeretet.**

**Ha a világ csak szeretne,
s többé már nem gyűlölködne,
az lenne az én világom,
az én földi menyországom.**

**A vallásom mély szeretet,
tisztelem az embereket,
s hogyha tőlük rosszat kapok,
akkor is én megbocsátok.**

**Bár nem vagyok én jobb, mint más,
a vallásom hívő vallás,
nem rombolás, vagy pusztítás,
s ez nekem egy örök áldás.**

**2006. július 20.
Delhi, Ontario**

DE JÓ LENNE

**De jó lenne, de jó lenne,
ha a világ lapos lenne.
Elsétálnék a szélére,
lenéznék a sötétségbe.**

**Meglátnám, hogy hol kezdődik,
vagy talán, hogy hol végződik.
De mikor a föld ily kerek,
visszajövök, ha elmegyek.**

**Mehetek én jobbra, balra,
visszahoz az utam újra,
itt maradok e világban,
amiből már elegendem van.**

**De jó lenne, de jó lenne,
ha a világ lapos lenne,
leugranék a széléről,
visszaírnék a mélyéről...**

**Leírnám, hogy mi van ott lent,
mi tarja a földet így fent;
mert így bizony nem tudjátok,
hogy gömbölyű, ráfogjátok.**

**2006. július 20.
Delhi, Ontario**

HA ELMEGYEK

**Ha elmegyek közületek
mi lesz a ti emléketek
felőlem?**

**Talán az, hogy lelkész voltam,
az USA-ban, Kanadában
sok helyen?**

**Talán az, hogy prédikáltam,
építettem, tanítottam
népemet?**

**Hírnév után nem futottam,
mégis, mégis mindig kaptam
címekeket.**

**Cserkészcsapatot szerveztem,
magyar ifjakat neveltem
szerteszét.**

**Magyar zenét és kultúrát
az éternek hullámán át
küldtem szét.**

**Ha elmegyek közületek,
mi lesz a ti emléketek
híveim?**

**Nem kérek én más egyebet:
őrizték meg emlékemet
verseim.**

**2006. július 20.
Delhi, Ontario**

MAGYARORSZÁG 1956

**Volt egy idő, mikor rabság,
Rémuralom és hazugság,
Lakozott a magyar honban,
Ez volt sorsunk ötvenhatban.**

**Leigázták a hazánkat,
Ellopták a kultúránkat,
Átírták a történelmünk,
Bemocskolták dicsőségünk,**

**Voltak méltó elődeink,
Igazságos királyaink,
Ezeréves hagyományunk,
Dicsőséges magyar múltunk.**

**Eltüntették hőseinket,
Hoztak orosz vezetőket,
Kiknek szobrokat emeltek,
Utcát róluk kereszteltek.**

**Jött tudatlan, hazug korhely,
Övék lett a legelső hely.
Internálták ki szólni mert,
S nem dicsérte az új rendszert.**

**Ki éltében szorgalmas volt,
S szegénységéből kilábolt,
Azt üldözték, kirabolták,
Vagyonától megfosztották.**

**Lánc csörgött a mi kezünkön,
Reméltük, hogy egy jobb kor jön,
Így érkeztünk ötvenhathoz,
Szabadságnak kapujához.**

**Temettük a kommunizmust,
Szovjet adta bolsevizmust,
Magyar értékekre vágytunk,
Függetlenség volt az álmunk.**

**Szabadságharc volt a harcunk,
Az volt a mi hő óhajunk,
Menjen haza minden orosz,
S velük együtt, tûnjön mi rossz.**

**Forradalom is volt harcunk,
Rabság ellen lázadoztunk,
Börtön volt csak Magyarország,
Rácsok mögötti szolgaság.**

**Szabadságot követeltünk,
Orosz szobrokat döntöttünk.
Hulljék le a vörös csillag!
Legyen Magyarország szabad!**

**Eresszék ki foglyainkat!
Nyissák meg a határokat!
Legyen végre szabad a nép!
Jöjjön vissza mind, ami szép!**

**A nagy világ azt csodálta,
Kommunizmus bástyájába,
Éket vertünk, és falait
Megrengettük talpazatig.**

**Mennyi, mennyi hősiesség!
Tizenhárom nap dicsőség!
S mert mindnyájan összefogtunk,
Dicsőséges volt a harcunk.**

**Ötvenhatunk most már ünnep,
Unokáink ünnepelnek,
De a harcnak úgy lesz vége,
Ha vigyázunk szellemére.**

**Ha majd derûs lesz minden arc,
Véget ér a szabadságharc,
De csak akkor pihenhetünk,
Ha győzni fog a szellemünk.**

**2006. július 21.
Delhi, Ontario**

AZ UDVARUNK

**Az udvarunk tarkás zöld,
dudvát is terem a föld,
nem selymes a pázsitom.**

**Az a dolgom a nyáron:
füvet, dudvát levágom,
s bámulom a virágom.**

**Nem olyan nagy esemény,
amit máma tettem én,
mások is már megtették.**

**Ebből áll az életem:
örök munka, s küzdelem,
szívesebben alkotnék.**

**Elrepülnek az évek,
örülnöm kén, hogy élek,
s táncolni, hogy itt vagyok.**

**Ha csak ennyi az élet,
ebből biz' én nem kérek,
szívesebben meghalok.**

**Boldogtalan? Az vagyok,
mert semmit se alkotok.
Más is vágott füvet már.**

**Bevallom, már meguntam,
hogy semmit se alkottam,
s élek, mint egy vén számár.**

**2006. július 24.
Delhi, Ontario**

FELKELTEM ÉN

**Felkeltem én korán reggel
vasárnap,
Meghallgattam mit prédikált
az új pap.**

**Nem mondott ő semmi újat
minekünk,
Csak azt mondta túl bûnös
az életünk.**

**Előttem ült a padokban
sok szép lány,
Nézegettem, van-e köztük
boszorkány.**

**Akit láttam, mind angyal volt
valahány,
Kivéve egy kökényszemű
barna lány.**

**Mert, amikor, vagy egy éve
rám nézett,
Azon nyomban ellopta a
szívemet.**

**Eljárok én a templomba
azóta,
Mert odajár ez a csinos
boszorka.**

**2006. július 24.
Delhi, Ontario**

ERZSÉBET EMLÉKÉRE

**Írtad, mennyire szeretted,
s egyre-másra reménykedted,
hogy egymásé lehetünk,
s boldog lesz az életünk.**

**De a sorsunk másképp hozta,
nem mehettem hozzád vissza,
férjhez mentél, megnősültem,
idegen földre kerültem.**

**Jött egy válás mindkettőnknek,
azt gondoltad hazamegyek,
de már akkor a gyökerek
messze földön mélyre mentek.**

**Külön-külön volt családunk,
egymás után alig vágytunk...
Mégis azért nagyon sírtam,
hogy halálod hírért kaptam.**

**Most is sírok, mert elmentél,
szomorú utat követtél...
Te meghaltál, jaj de nagy kár,
de emléked még visszajár.**

**Mikor eljössz egy-egy éjjel,
elmondod mély szenvedéllyel,
megbántad már, amit tettél,
családodtól messze mentél.**

**Visszafelé már nincsen út,
otthagytál egy kicsi falut,
elhagytad, kik úgy szerettek,
hamuvá vált az életed.**

**2006. július 26.
Delhi, Ontario**

SZENT AKARÁSOK

**Szent akarások közt járok
hitem süppedő szőnyegén,
még mindig csodákra várok,
egy-egy vasárnap reggelén.**

**De hiába az éneklés,
hiába mondjuk el imánk,
nem jön mennyei jelenés,
halkan üzen a Bibliánk.**

**Ahogy cseng az Ige szava,
nem repednek meg a falak,
erős a templom oszlopa,
minden áll és minden marad.**

**Nincs közöttünk Ézsaiás,
ki prófétálna minekünk,
nem jön mennyei látomás,
csendben folyik az életünk.**

**Talán jobb így csoda nélkül,
hinni, bízni az Istenben,
s nem aggódni mi lesz velünk,
hová jutunk a jövőben.**

**Nem hangos szóval jön az Úr,
nem szólnak még a harsonák
de itt van láthatatlanul,
és a hívők hallják szavát.**

**2006. július 27.
Delhi, Ontario**

CSALÓDÁSOM

**Minden csalódásom
egy-egy gránit szikla,
azokat megmászva
jutok a magasba.**

**Minden boldog percem
egy-egy fénylő lámpa,
ezeknek a fénye
világít utamra.**

**Csak felfelé nézek
egész életemben,
mert néha az utam
átvisz a völgyeken.**

**De még a völgyben is
a hegyeket nézem,
és ha útban vannak,
egyenként átlépek.**

**Uram Isten! Kérlek:
adj több lámpást nekem,
hogy örökös fényben,
éljem az életem.**

**2006. július 27.
Delhi, Ontario**

NYARALÓTOK

Nyaralótok verandáján
üldögéltünk négyesben,
és július délutánján
gyönyörködtünk a vízben.
Fogócskázott a napsugár
a tó fodros vizében,
kezünkben a borospohár
néha koccant a csendben.

Gyermekeknek kacagása
szállt felénk a távolból,
láncos kutya ugatása
zavart meg a szomszédból.
Ózondús és friss volt a lég,
elbágyadt a napsugár,
bíborszínben úszott az ég
reánk szállt az este már.

Az udvaron tűz lobogott,
szikrák szálltak belőle,
a tűzifa míg ropogott
nótát dalolt a rözse.
Oly kedves volt itt az este,
alkonyatból sötétség,
denevér suhant a csendbe',
fekete volt már az ég.

Jó lett volna itt maradni
a természet lágy ölén,
alkonyati csendben ülni,
amíg el nem fogy a fény.
Elaludt már minden parázs
hamu volt a tűz színén,
véget ért egy nyári varázs,
amit nem felejték én.

2006. július 27.
Featherstone Point, ON

A TÓ PARTJÁN JÁROK

A tó partján járok, ott ahol az álmok
ringató ábrándok, s viharos hullámok.
Közeleg az alkony, ahogy a víz parton
nézem a csónakom, s az evezőt tartom.

Holnap virradóra a szépséges Dóra
egy találkozóra jön velem a tóra.
Evezünk majd ketten, s a hullámos vizen,
kezét megérintem, hol nem lát senki sem.

Dóra, édes lányka! Álmaimnak vágya,
szívem csak azt várja, te légy éltem párja.
Szépen elterveztem, mi lesz ott kettesben,
amikor megkérem: legyen feleségem.

És én gondolatban, mindent kidolgoztam,
mit kell tennem ottan, abban a csónakban.
Éjjel vihart kaptunk, elvitte csónakunk,
benne a mi álmunk, így hát mi elváltunk.

2006. július 28.
Delhi, Ontario

ÉJSZAKAI VIHAR

Én az éjjel de keveset aludtam,
vihart kaptunk, a mennydörgést hallgattam.
Eső mosta ablakunkat, de szép lett,
a villámok azt használták tükörnek.
Be-benéztek a szobánkba az éjjel,
és felhőkkel kergetőztek nagy fénnel.

Eső mosta a világot, s megszépült,
egy villanás, és egy fénykép elkészült;
Az angyalok fényképeztek hajnalig,
éjfél után, a reggeli órákig.
Az erős fény átjárta a szempillánk,
és a hangtól berezgett a dobhártyánk.

Tudom, tudom: kell az eső, nagyon kell,
de miért jön ily borzasztó zörejjel?
Eljöhete csendesebben, jobb lenne,
nem hiányzik a mennydörgős térszene.
Na, de hát nem panaszkodom, elmúlt már,
záporokkal, viharokkal, jön a nyár

2006. augusztus 3.
Delhi, Ontario

DE SZERETNÉK

De szeretnék fecskemadár lenni,
tornácodra egy sárfészket rakni,
onnan nézném, amikor érkezel,
s csicseregnék amíg észreveszel.

Ha engednéd, ott lakoznék nyáron,
közeledben élném a világom.
Sose lennék az utadban néked,
de jól esne a te közelséged.

Amikor majd vége lesz a nyárnak,
és a fecskék más országba szállnak,
én is megyek, elrepülök velük,
de egy helyen kiválok közülük.

Egy falusi temetőbe megyek,
keresek egy ismerős sírhelyet,
odateszek egy szál piros rózsát,
s elcsicseregek egy szomorú nótát.

Innen tovább én nem is repülnék,
itt e síron végleg megpihennék.
Ám ha mégis látsz egy árva fecskét,
úgy szeresd azt, mintha én az lennék.

2006. augusztus 3.
Delhi, Ontario

MARCSINAK EMLÉKÜL

**Csicsereg a fecskemadár
sárból készült fészkében.
Hej, de gyorsan rohan a nyár
el se köszön röptében.**

**Én velem most itten élnek,
az unokák, gyermekek,
de mire én felébredek,
messze földre elmennek.**

**Visszajön a fecskemadár
tavasszal a fészkére,
a családom még visszajár,
de elrepül messzire.**

**Uram Isten! Most e nyáron
oly szomorú a szívem,
mint a fecskét visszavárom,
visszavárom gyermekem.**

**De szeretném ha a nyarunk
örökké itt maradna,
és a fészünk, az otthonunk
soha üres nem volna.**

**2006. augusztus 3.
Delhi, Ontario**

TÁBORTŰZ UTÁN

A dalok még bennem égneek,
az egekig is felérnek,
üzenek egy messze tájra,
egy távoli kis országba.

Idegenben, más hazában,
bárhol élek a világban,
ízíg, vérig magyar vagyok,
halálomig az maradok.

Jöhet felém száz zivatar,
fenyegethet ezer vihar,
jöhetnek vészes fellegek,
akkor is én magyar leszek.

Nem könnyű az idegenben,
megmaradni a nagy üstben,
hol a népek beolvadnak,
s kultúráik elsorvadnak.

Cserkészletünk védő bástya,
zászlót tűzünk a falára,
itt megvédjük ifjúságunk,
ez a honunk, kis országunk...

A tábortűz már elégett,
hazamennek a cserkészek,
de viszik a kis tüzeket,
vezetni a testvéreket.

Ti köztetek megfogadom,
hogy a tüzet továbbadom.
Én mint cserkész megígérem,
Isten engem úgy segítjen!

2006. augusztus 5.
Fillmore, New York

ÉJFÉL

Az óra már éjfélre jár,
elhallgatott minden madár,
rég besötétedett az ég,
én nem megyek aludni még.

A tábortűz még parázslik,
de a tábor régen alszik.
Én vagyok csak itt kint ébren,
a csillagos eget nézem.

Itt lent hamu, fent csillagok,
vajon én most melyik vagyok?
Ha egy csillag, bár van fényem,
nincs odafenn senkim nékem.

Ha tetőled távol vagyok,
vajon kinek ragyoghatok?
Nem kell nekem fény, se pompa,
nem vágyom én a magasba.

Inkább leszek hamu itt lent,
s nem egy csillag az égen fent.
Hamum alatt szerelmem ég,
ilyen tűzben nem voltam még.

Aki rám néz, csak hamut lát,
nem látja a szívem titkát,
nem látja, hogy bent én égek,
érted égek, amíg élek.

2006. augusztus 5.
Fillmore, New York

A TÁBORBAN

A táborban szép az idő,
süt a nap és nincsen eső,
zölden csillog a dombtető,
kristály tiszta a levegő.

Szürke pántlikák az utak,
a dombokon fel, s lefutnak,
a réteket átkarolják,
a világot körülfogják.

Itt vagyunk a rengetegben,
a ragyogó természetben,
ameddig a szemünk ellát,
halljuk cserkészeink dalát.

Sátorokban itten, ottan
Kétszázötven cserkészünk van,
Kis-Magyarországban vagyunk,
Ez most hazánk, az otthonunk.

Nem szívesen várjuk a szót,
le kell vonni már a zászlót,
megyünk haza, vár a munka,
majd jövőre jövünk újra.

De addig mi nem feledjük,
a szívünkben megőrizzük,
az itt kapott szép emléket,
és a cserkésztestvéreket.

2006. augusztus 6.
Fillmore, New York

XXXII ÉV

Eljött egy újszületésnap,
életedből egyet harap,
de éveid egyre nőnek,
gyors kerekén az időnek.

Az embernek van sok foga:
Harminckettő, s nem több soha.
Van, akinek már kevesebb,
de ha nincs az veszélyesebb.

A mi kártyánk harminckettő,
szórakozni elegendő,
nem kell hozzá több minenkünk,,
ám nem ilyen a mi életünk.

Akarunk mi többet, jobbat,
szebb öregkort, boldogabbat.
Harminckét éves vagy te is,
kívánok én még többet is.

Kívánok sok boldogságot,
egészséget, vidámságot.
Kívánok sok boldog évet,
szeretetet, reménységet.

Legyen tiéd mind, ami szép,
s ragyogjon, mint oltári kép;
téged mindig szeressenek,
ezt kívánom ma teneked.

2006. augusztus 7.
Fillmore, New York

A SZERETŐ

A szerető azt jelenti:
szeret ő,
hát nekem még nem mondta lány:
szeret ő.

Bevallom, hogy volt nekem sok
szerelmem,
de lányoknak én nem mondtam:
szeretem.

Versbe zártam érzelmimet,
hallgattam,
szerelmemet eltitkoltam,
tagadtam.

Életemben nem futottam
nők után,
hej pedig úgy vágyódtam én
csók után.

Egy bajom volt: túl szégyenlős
voltam én,
Pedig sok lány után, majd meg
haltam én.

Hiába is mondanám most,
már késő,
Nincsen senki, ki mondaná:
szeret ő.

2006. augusztus 7.
Delhi, Ontario

VASÁRNAP

Ameddig az orgonista
Eljátszik egy éneket,
Az öreg pap kigondolja
Mi legyen az üzenet.

Elmondja ő a híveknek
Ádám-Éva meséjét,
S vasárnapról vasárnapra
Fújja kedvenc énekét.

És a hívek mondogatják:
Ezt is letudtuk mára,
Mert szokásból jönnek össze,
Nem is várnak ők másra.

Csirkeleves lesz majd otthon,
S bármit mond az öreg pap,
Ha van templom s csirkeleves,
Akkor szent a vasárnap.

2006. augusztus 8.
Delhi, Ontario

FÉRJEK

Vannak kedves és jó férjek,
akik csak meccseknek élnek,
jöhet futball, kosárlabda,
jégkorong, vagy atlétika,
vagy fussanak autók, lovak,
nem számít, csak mozogjanak.
Az én sportom a versírás,
sajnos ebben nincs sok mozgás.

Van, ki mindig golfozni jár,
száll a labda mint a madár;
letapossa a szép füvet,
de a kárért jó pénzt fizet.
Én a füvet megéneklem,
verseimben zöldre festem.
Néha sárga az udvarunk,
sárga, kopár: de meg vagyunk.

Van aki nagy szenvedéllyel,
megyen nappal, megyen éjjel,
hogyan halásson, vagy vadásson,
az erdőben barangoljon.
Meggyilkolni erdők vadát,
hogyan növegye nagyra hasát.
Nem gyilkolok én egyebet
csak naponta egy-két verset.

Kik olvasták, mint túléltek,
egy néhányan meg úgy vélték,
élet is van verseimben,
s biztatás is akad bőven.
Tudom, néha rossz férj vagyok,
bár sehova nem csavargok,
elfognak bús hangulatok,
én ezekről verset írok.

2006. augusztus 8.
Delhi, Ontario

EGY RÁDIÓ

Egy rádió hullámhosszán
otthonokba járok,
s magyar zenét és kultúrát,
viszek el hozzátok.

Köszönöm, hogy hallgattatok
egy-egy pár óráig,
ma délután búcsút mondok,
nem leszek tovább itt.

Hív az élet, tovább szólít,
de válni oly nehéz,
és a lelkem évek után
nagy búsán visszanéz.

Sok-sok órát bedolgoztam,
hogy valamit adjak,
de a szívem azt diktálja,
hogy már ne maradjak.

Nem megyek én innen messze,
innen nem költözök,
és ha újból szükség lesz rám
ismét visszajövök.

2006. a gusztus 13.
Delhi, Ontario

KITÁROM ÉN

**Kitárom én a szívemet,
jó Istenem Tefeléd
bocsáss engem imádságban
napról napra Teeléd.**

**Ha lankad az akaratom,
légy vezetőm, biztatóm,
engedd meg, hogy megtaláljam
benned az én Megváltóm.**

**Vezess engem ösvényeden,
legyen utam keskeny út,
amin lelkem és a szívem
trónusodhoz odajut.**

**Ha megbotlik az én lábam,
és az úton tévedez,
Tőled várok segítséget,
akarom, hogy Te vezess.**

**Az életem oly mulandó,
arra kérlek Istenem,
bárhová is visz a sorsom,
maradj mindenkor velem.**

**2006. augusztus 9.
Delhi, Ontario**

BEKÉPZELED

**Beképzeled, hatalmad nagy,
s ettől aztán boldogabb vagy,
de mit ér a vezetésed,
ha nincs veled a te néped.**

**Nem törvényes, amit teszel,
diktátorként ítélsz,
elhallgatod az igazat,
pártolod a hamisakat.**

**Nem építesz, te csak rombolsz,
népünk bizalmából rabolsz,
Amit népünk felépített,
félév alatt tönkre teszed.**

**Szükségünk van mindenkire,
gyermekekre, öregekre,
és te elkergeted népünk,
áskálódsz és elsüllyedsz.**

**Lassan kopunk, egyre fogyunk,
munkásokat alig kapunk,
és akik még itt maradnak,
azok javát elzavartad.**

**Beképzeled, hatalmad nagy,
s ettől aztán boldogabb vagy,
de mit ér a vezetésed,
ha nincs veled a te néped.**

**2006. augusztus 10.
Delhi, Ontario**

AZ ÉVEIM

Hatvankilenc éves lettem,
a napom még felkelőben,
bár az alkony közeledik,
az életem gazdagodik.

Ahogy gyűlnek az éveim,
szaporodnak emlékeim,
ha kifutok az időmből,
hamu lesz csak terveimből.

Most, ahogy én visszanézek
visszajönnek az emlékek,
bár nincsen nagy alkotásom,
az alkotást még folytatom.

Álmaimat még álmodom,
valóság lesz, azt gondolom,
de elfoszlik minden álmom,
ha valóra én nem váltom.

Még nem késő, van még időm,
hozhat álmat még a jövőm,
bár rövidebb az én napom,
ajándékként elfogadom.

Látok én még több alkalmat,
van még helye újabb dalnak,
Istenemtől annyit kérek:
adjon nékem még több évet.

Hatvankilenc éves lettem,
a napom még felkelőben,
bár az alkony közeledik,
az életem gazdagodik.

2006. augusztus 11.
Delhi, Ontario

HATVANKILENC LETTEM

Messze mögöttem van hazám,
ahol nevelt a jó anyám,
itt fehér kenyeret eszek,
amit sütnek gondos kezek,
a kenyérhez szőlő is van,
hús víz folyik a patakban;
bár hazámtól messze mentem.
mégis boldog vagyok itten.

Nem a Tisza vizét iszom,
Tokaj hegyét itt nem látom,
van itt nekünk finom borunk,
ha szomjazunk abból iszunk,
és amikor megéhezünk,
finom ételeket eszünk;
bár hazámtól messze mentem.
mégis boldog vagyok itten.

Számûzetés lett az életem,
idegen földre kerültem,
kedves itt az idegen hon,
boldogságom megtalálom,
de hiába van meg minden,
többet kíván szívem, lelkem.
Ma épp hatvankilenc vagyok,
s fáj, hogy kevés, mit alkotok.

2006. augusztus 12.
Delhi, Ontario

ELÉGETT GYERTYA

**Bár elégett gyertya vagyok,
éjjel, nappal világítok,
és még mindig sok fényt adok.**

**De a fényem halványodik,
mert a lángom kisebbedik,
az éjszakám közeledik.**

**Lassan eljön a sötétség,
lágyan átfog az öregség
s odavész egy szép örökség.**

**De jó lenne tovább égni,
embereknek több fényt adni,
közöttetek itt maradni...**

**Megy az élet, elfogadom,
amíg tudom kihasználok,
a Teremtőm érte áldom.**

**Arra kérlek, Uram Isten,
hogy a Lelked úgy segítsen,
feladatim befejezzem.**

**A Te fényed úgy kísérsen,
hogy mint tükör visszaverjem,
s a munkámban az vezessen.**

**2006. augusztus 15.
Delhi, Ontario**

SZAPPANBUBORÉK

**A szerelmem szappanbuborék,
lángjától színesebb az ég,
szellőkön röpül a magasba,
vele száll lelkem ragyogva.**

**Ezer színben pompázva röpül,
s megyek utána egyedül,
csodálom, de meg nem érintem,
mert elpukkanna, szerintem.**

**Szeretném ölelni, csókolni,
a tenyeremben tartani,
mert olyan fenséges, magasztos,
színeiben csodálatos.
Káprázatos színekben ragyog,
de hozzányúlni nem tudok,
mert ez csupán szappanbuborék:
érintetlenül marad ép.**

**Elpukkan a szappanbuborék,
ha én egyszer hozzányúlnék.
Hagynom kell, röpjön szabadon,
követni tovább nem fogom.**

**2006. augusztus 17.
Delhi, Ontario**

FELMENNÉK

**Felmennék a Himalája
legmagasabb csúcsára,
belevésném egy sziklába:
te vagy szívemnek álma.**

**Kutatom a Himalája
legmagasabb szikláját,
de nem látom a felhőktől,
köd takarja a csúcsát.**

**Megcserélem hát a tervem,
nem írom a magasba,
hanem írom itt a földön
egy kis darab papírra.**

**Egyszerű lesz az üzenet,
átadom én ma neked,
fogadd tőlem e levélkét
rá van írva: szeretlek**

**2006. augusztus 20.
Delhi, Ontario**

DIKTÁTOROK

Hóhér hölgyek! Hóhér urak!
Jaj, de buzgón munkálkodnak,
Néró császár parancsára
Fejek hullanak a porba.

Védekezni hogy lehetne?
Nincsen vád papírra vetve;
Titkon súgott hazugságok,
Mit követnek a hóhérok.

Hazugságnak nagy útjain
Itt volt Hitler, itt volt Sztálin
Mindnek voltak követői,
Buzgó, gyilkos pribékjei.

Milosevics "elvtárs" meghalt,
Tiszta etnikumot akart,
Becsapta a félvilágot,
Terjesztvén sok hazugságot.

Nincs vége a hazug kornak,
Diktátorok ma is vannak.
Nem híresek, csak hamisak,
Néhol köztünk uralkodnak.

Mint az ördög báránybőrbe,
Bebújnak egy szervezetbe,
Aki abban igazat mond,
Kizárják, hogy ne legyen gond.

Te gazember, korhely népség!
Nem lesz mindig itt sötétség.
Lejár a diktátor kora,
Az igaznak lesz még szava.

2006. augusztus 22.
Delhi, Ontario

ESŐ

**Eső kopogását hallom:
Bejöhettek az ablakon?
Esőcseppek az üvegen
Kérőn integetnek nekem.**

**Nem jöhettek esőcseppek,
Nincs titek bent helyetek,
Öntöztétek udvarunkat,
És a kerti virágokat.**

**De az eső csak kopogtat:
Nyisd ki, kérlek, ablakodat.
Hadd nézzem meg szobácskádat,
Puha, meleg ágyacskádat.**

**Jaj de mocskos, állhatatos,
Az ablakon le s fel futkos.
És amire észrevettem,
Bent is volt már esőcseppem.**

**Felvettem egy kis szivacsot,
mert én akaratos vagyok,
azzal köszöntöttem hármat,
azóta nem látogatnak.**

**Bezártam jól az ablakot,
egy parányi kis hézagot,
nincs azóta semmi bajom,
nem jön eső az ablakon.**

**2006. augusztus 27.
Delhi, Ontario**

EMBER-BAROM

Volt nekem egy jó barátom,
Aki ma már ember-barom.
A hazugság útját járja,
Nincs is neki hû barátja.

Van egy ivó cimborája,
A gonoszban munkatársa,
Ők most ketten a nagy urak,
Asszonyt, embert megvádolnak.

Magad szülte királyságod,
Örökké te nem tarthatod,
Egyszer kirúg a te néped,
S véget ér a vezérséged.

Olyan rövid ez az élet,
Büszkeségnek az vet véget,
Nem kapsz koronát te érte;
Kérdezem én: Hát megérte?

Az a népünk véleménye,
Hogy egy mocsok ember vagy te.
Jaj, de sokszor megvédtelek,
Barátomnak ismertelek.

Mindez, mindez most véget ér,
Eladtál te egy forinttér,
Elárultad jó barátod,
Kimutattad parasztságod.

2006. augusztus 27.
Delhi, Ontario

ÓH, HA EGYSZER

**Óh, ha egyszer kéz a kézben
sétálhatnék teveled,
megnéznénk, hogy az erdőben,
mint hullnak a levelek.**

**Nem szólnék az elmúlásról,
és a sok, sok levélről,
inkább beszélnek a nyárról,
és egy boldog életről.**

**Óh, ha egyszer a tó partján
sétálnánk a fűvényen,
csendes szóval elmondanám,
mi nyugszik a szívemen:**

**Szeretnék megölelni,
búcsú csókot adni ott,
és azután messze menni,
nem várni több holnapot.**

**2006. augusztus 30.
Delhi, Ontario**

A NAGYAPÁM

A nagyapám szántó-vető,
arató ember volt;
a jó apám meg iparos,
majd volt neki egy bolt.

Öt hold földhöz volt hét gyerek,
vékony volt a kenyér,
de ha szorgos a nagy család
kevésből is megél.

Szorgalmatos volt a család,
mégis jött rá sok ború,
két gyereket vitt a halál,
mikor jött egy háború.

Az egyiknek nincs is sírja,
azt sem tudjuk hol halt meg,
orosz sztyeppé takarhatja,
vagy talán egy rengeteg.

A nagyapám meghalt régen
a földjéről nem mesél,
elmentek a gyerekek is,
a családból csak egy él.

Az unokák még itt vannak,
nézik a menny kapuját,
emlékeik bár fogyóban,
nem felejtik nagyapát.

2006. szeptember 1.
Delhi, Ontario

HAZUGSÁGOK HÁLÓJA

**Hazugságok hálójába
be vagytok ti fonva,
nem léphettek szabadon már
többé a szabadba.**

**Hazugságok hálójától
hályogos szemetek,
nem vagytok ti emberek már,
hanem csak szemetek.**

**Hazugságok hálójába
bevonva agyatok,
nem történik többé az már,
amit ti akartok.**

**Bármit láttok és hallotok
nem fogjátok ti fel,
vakok vagytok és süketek,
nem bírtok ép ésszel.**

**Talán, talán valamikor
újra látni fogtok,
hazugságok hálójától
kitisztul agyatok.
Remélem, hogy valamikor
szabadon léphettek,
s a sok hamis tetteitekért
bocsánatot kértek .**

**2006. szeptember 2.
Delhi, Ontario**

MÉGIS MEGBOCSÁTOK

Elüldöztek a hazánkból,
megfosztottak otthonunktól,
mégis, mégis megbocsátok,
én haragudni nem tudok.

Nem gyűlöltem senkit soha,
legyen sorsom bár mostoha,
én csak szeretni tudok,
minden rosszért megbocsátok.

Elvették az apám házát,
azóta rég lebontották,
mikor dudva nőtt a helyén,
akkor sem haragudtam én.

Jöttek itt kint munkahelyek,
velük együtt rossz emberek,
hazugsággal megvádoltak,
tetteikkel megbántottak.

Jött felém sok gonosz ember,
s dolgoztam én türelemmel,
Isten látja az ő vétkük,
fizesse meg méltó bérük.

Most is vannak, kik bántanak,
egy csepp vízben megfojtnának,
bemocskolják a nevemet,
megmérgezik az éltemet.

Mégis, mégis megbocsátok,
a lelkemben nincsen átok,
gyűlölködni sosem fogok,
én csak szeretni tudok.

2006. szeptember 11.
Delhi, Ontario

KÁRTYAVÁR

**Gyûlöltre, hazugságra
ne építs országot,
mint kártyavár összeomlik,
s nem lesz királyságod.**

**Amit mások felemeltek,
te azt lerombolod,
embert ember ellen fordítsz,
s vétked be nem látod.**

**Egyszer eljön még az idő
minden népnek s neked,
igazság és hamisság közt
választhat a szíved.**

**Az igazság és hamisság
ádáz ellenségek,
az egyik jó, másik gonosz,
vannak különbségek.**

**Csak igazság és békeesség
épít közösséget,
a hazugság és hamisság,
elhozza a véget.**

**Eljött már a végső órád,
a népünk fellázad,
hazugságod sírba vitte
ezt a Magyar Házat.**

**2006. szeptember 11.
Delhi, Ontario**

EGY CSOKOR VIRÁG

**Összeszedtem száz virágot
kint a tarka réten,
gondoltam, hogy neked adom
még ezen a héten.**

**Ám hiába vittem hozzád,
nem voltál te otthon,
kimentél egy más fiúval,
de nem vettem zokon.**

**Hazavittem virágimat,
jó anyámnak adtam,
az anyámtól örömében
egy nagy csókot kaptam.**

**Szegény anyám ápolgatja
a csokor virágot,
egy vázában nézegeti,
amit tőlem kapott.**

**Talán sejti, talán tudja,
hogy nem neki szántam,
mégis örül, mégis boldog
mert én neki adtam.**

**Igen jó az anyám szíve,
nekem mindent megad,
tele van ő boldogsággal,
ha egy virágot kap.**

**Uram Isten! Adjál nekem
még ezer virágot,
hadd teremtek az anyámnak
egy boldog világot.**

**2006. szeptember 13.
Delhi, Ontario**

NYÁRBÓL MEGYÜNK

Nyárból megyünk hervadásba,
enyhébb lesz a napsugara,
a nagy hőség már csak emlék,
őszbe borul most a vidék.

Reggel, este hull az eső,
nem volt régen napos idő,
elbújt ma a világosság,
falevelet hullat az ág.

Lombot tördel az őszi szél,
s nekünk már a télről mesél,
bár nem hozott még hideget,
lekopasztja a kerteket.

Tudom, még csak szeptember van,
de sok levél már a sírban,
porladva vár kikeletre,
egy új tavasz ébredésre.

Van még szilvánk fent az ágon,
hogy leszedjük, alig várom,
apró kosarakba rakjuk,
nem tartjuk meg, másnak adjuk.

Ingyen kapunk, ingyen adunk,
Teremtőnknek hálát adunk,
s most, hogy véget ér a nyarunk,
szeptembertől elbúcsúzunk.

Búcsúzik a vándormadár,
egy kört leír és messze száll,
én is mennék, de nincs szárnyam,
s nem hagyom el az én házam.

2006. szeptember 13.
Delhi, Ontario

SZESZTÁRSAK

Egymásra lelt két hû szesztárs,
hatalmuk nagy, ez nem vitás,
mikor részeg mind a kettő,
bátrabbak, mint a Teremtő.

Mind a kettő hazudozik,
az ördöggel szövetkezik,
ez egy különös házasság,
ördög adta szentháromság.

Az ördög a két részeggel
dacol minden ellenséggel,
mert ellenség minden ember,
aki igaz és szólni mer.

Azt a hibát követtem el,
igazságért szólaltam fel,
nagy bûn ez a Magyar Házban,
igaz szóra hírzárlat van.

A két szesztárs nagy úr ma még,
belükben az alkohol ég,
igaz szótól lángra lobban,
elporladnak hatalmukban.

Két szesztárson csak nevetek,
azt hiszik, hogy nagy emberek,
nem nagyobbak, mint egy bolha,
ugrálgatnak jobbra, balra.

Ki közéjük keveredik,
hogya igaz, jól megcsípi,
de némákkal egybe nőnek,
és közösen csipkelődnek.

2006. szeptember 13.
Delhi, Ontario

EGY VOLT BARÁTNAK

**Veszélyes a butaságod,
mert azt hiszed mindent tudsz
s kiderül, hogy balgaságban
hazugokkal együtt futsz.**

**Nem látod a hamisságot,
nem volt elég iskolád,
végtelenül beképzelt vagy,
ez az egyik nagy hibád.**

**Ha az ital eszet adna,
professzor is lehetnél,
amennyit már te megittál,
vele jelest szereztél.**

**Én már nem is reménykedem,
hogy valaha kigyógyulsz,
akkor leszel már csak barát
ha majd egyszer elpusztulsz.**

**Amikor a temetőben
porladoznak csontjaid,
visszanézünk életedre:
hagytál-e itt valamit?**

**Nem hagytál te örökséget,
tetteidnek nyoma vész,
mert a hazug ösvényén jársz,
ó te balga, nagy csibész.**

**2006. szeptember 14.
Delhi, Ontario**

NEM ÖLTÖZIK

Nem öltözik a természet
gyászba, feketébe,
amikor a fecske elmegy
és a nyárnak vége.

Cifra ruhát öltnek a fák
sárgát a levelek,
és a bágyadt őszi fényben
ragyognak a kertek.

Egyedül csak az én szívem
fáj a hervadástól,
amikor halk nótát dalol
egy új elmúlásról.

Tudom lesz még újabb tavasz,
nincs mindennek vége,
de nekem már nem kell másik,
ha elhagysz örökre.

Összeszedek sok levelet,
búcsúzómul adom,
virág helyett, rózsa helyett
lábad elé rakom.

S beöltözik az én szívem
gyászba, feketébe,
amikor te elmész tőlem,
és a nyárnak vége.

2006. szeptember 15.
Delhi, Ontario

ERKÉLYÜNKÖN

Erkélyünkön fecskefészek,
nincs már élet benne,
mert a fecskék elszálltak rég
messze idegenbe.

Nem tudom, hogy merre élnek,
van-e másik fészük?
Vajon kinek csicseregnek?
Hol folytatják éltük?

Nézegetik a verebek
az elhagyott fészket,
belebújnak, kirepülnek,
s benne csiripelnek.

Jaj Istenem! Jól tudom én
a veréb is madár,
mégis, mégis azt várom, hogy
a fecske visszaszáll.

Két gyermekem itt van velem,
mindkettőt szeretem,
de az én kedves unokáim,
hiányoznak nekem.

Elköltöztek messze földre,
anyjkkal, apjukkal,
nem töltik be lakásomat
csicsergő hangjukkal,

Én naponta tavaszt várok,
várom a fecskéim,
visszavárom gyermekeim,
drága unokáim.

2006. szeptember 15.
Delhi, Ontario

FALUSI ALKONY

Átkarolja az alkony a kék eget,
Bordósínre festi át a felleget,
Tüzes fejét a nap is most lehajtja,
Megszólal az estharang a falumba'.

A főutcán végigmegy egy barna lány,
Gyümölcstele kiskosár van a karján.
Szépen mondja: Adjon Isten jó estét!
És a népek köszöntik a menyecskét.

Bodri kutya a kapuban már várja,
Örömeben lompos farkát csóválja.
Cirnos cica is fogadja örömmel,
Lánya jöttén az anyja is ünnepel.

Mert engemet a szerelem kormányoz
Átugrok a kerítésen babámhoz.
Leülünk a pitvar elé pihenni,
Késő estig, vagy éjfélig beszélni.

Amikor már ragyog a hold az égen,
Tudom, hogy már távozni kell énnékem.
Hazamegyek, a jó anyám alszik már,
Mert hajnalban bennünket a munka vár.

Tavasz jöttén lesz majd az én esküvőm,
S éjjel, nappal velem lesz a szeretőm,
Szébb lesz vele minden alkony és az est,
Megosztom én vele éltem örömeit.

2006. szeptember 15.
Delhi, Ontario

PARASZT LEGÉNY

Paraszt Legény nagy fiú volt,
Ötvenhétben rúgott két gólt;
kikapott a szomszéd csapat,
Paraszt Legény így hős maradt.
Mutatta az oklevelét,
felírták rá dicsőségét.

Volt egy másik dicsősége,
eljött hozzánk vendégségbe,
és egy néhány óra alatt,
a sörünkből nem is maradt,
megivott ő egy ládával,
mégsem volt baj a lábával.

Mert, aki jó futballista,
az az italt könnyen bírja.
Bár már rúgtam én is sok gólt,
nem kedvencem az italbolt,
nem kell nekem sör, pálinka,
nem voltam én még berúgva.

Gondolatom mindig józan,
segítek én minden jóban,
de e Legény rossz útra tért,
küzdve küzd a hataloméért,
és azért mert nagy italos,
az ő agya túl zavaros.

Ha az igazságnak útja,
pálinkával voln' kirakva
rajta járna napról napra,
előbb-utóbb célba jutna.
Ám de addig szebb, ami volt,
ötvenhétben rúgott két gólt.

2006. szeptember 18.
Delhi, Ontario

ŐSZI FÁLEVELEK

Lombos fákon ugrándoztok,
ti sárguló levelek,
bármennyire táncoltok is,
búsan nézlek titeket.

Nem sokáig sziporkáztok,
elhervadtok csendesen,
jajszó nélkül, hangtalanul
porladtok a földeken.

Ez lesz majd az én sorsom is,
elhervadni, elmenni,
de előtte még egy kicsit
sziporkázni, ragyogni.

Nekem azért lesz jajszavam,
elmondom a bánatom,
mielőtt még az én lelkem
mindörökre feladom.

És ahogy a sok kis levél
színét veszti most ősszel,
az én éltém is szürkébb lesz,
mert nekem is menni kell.

Elengedlek boldog nyaram,
jön jövőre új nekem,
bár lehullik minden levél,
lesz még tavasz énnékem.

2006. szeptember 18.
Delhi, Ontario

ÁTOK RÁTOK

Átok rátok diktátorok,
uralkodó kiskirályok,
szabályokat ti nem láttok,
törvényt lábbal tiporjátok.

Diktátornak szent a szava
senki másnak nincs igaza,
még ha igazat is szólna,
nincs igaza, nincsen joga.

A hatalom felelősség,
de ti nektek az már vétség,
ha egy szívben ott a kétség,
hogy szavatok csak álszentség.

Báránybőrbe bújt farkasok,
naivakat törbe csaltok,
nem látják meg az arcotok,
embert, asszonyt ti felfaltok.
Étvágyatok hihetetlen,
a gyomrotok telhetetlen,
és a nép ma tehetetlen,
mert nincs vezér, ki vezessen.

Ha vezér kell, én itt vagyok,
hazugokra rámutatok,
igazságért felszólalok,
mert én magyar lelkész vagyok.

Én a népem, ha kell védem,
diktátornak nem engedem,
hogy bennünket lóvá tegyen,
s az életük rabság legyen.

2006. szeptember 18.
Delhi, Ontario

FELELŐSSÉG
(A Magyar Ház vezetőinek)

**Felelősség a hatalom,
De nálatok nincs irgalom.
Kinek nem tetszik a szava,
Annak soha nincs igaza.**

**Közöttetek kit szót emel,
Számûzitek félelemmel.
Ha valaki ellenszegül,
Büntetitek kegyetlenül.**

**Féltek ti az igazságtól,
A törvényes eljárástól.
Csalafinta az agyatok,
Hazugsággal uralkodtok.**

**Önmagatok áltatjátok.,
Mert mulandó hatalmatok.
Lesz jövőre új választás,
Lesz majd egy nagy tisztogatás.**

**Szemétbe megy minden piszok,
Ti is mind, mind odajuttok.
Hatalmatok nem lesz örök,
Elvisznek majd az ördögök.**

**Ti csak poklot érdemeltek,
Azt, amit ti teremtettek.
Nem hoztatok békességet,
Csak háborút, s gyűlöletet.**

**2006. szeptember 20.
Delhi, Ontario**

AZ ÁLMAINK

Az álmaink azért szépek,
Mert hoznak sok varázsképet,
Miket meg nem foghatunk,
Bármeddig is álmodunk.

Amikor mi ébren vagyunk
Reálisan gondolkodunk,
Az álmunk csak ábrándozás,
Balra-jobbra kalandozás.

Ha alvásban látunk álmot,
Bejárunk egy más világot,
Ami nincs csak képzeletben,
Sosem látjuk ébrenlétben.

Nem létező tájak, hegyek,
Hatalmas nagy épületek,
Jelennek meg álmainkban,
S nem tudjuk, hogy mi miért van.

Mikor eljő ébredésünk,
Jaj de hamar elfelejtünk
Mindent, mindent amit láttunk,
S azt se tudjuk, mit álmodtunk.

Ma reggelre csókot kaptam,
De hogy kitől nem is tudtam.
Azt a lányt még sose láttam
Mégis forrón megcsókoltam.

Gondolkodom, mit jelenthet,
Ez a csókos szép jelenet?
Tudom álom volt ez csupán,
De valamit jelent talán...

2006. szeptember 20.
Delhi, Ontario

FEJEM FELETT

**Fejem felett sötét felhő,
abból hulldogál az eső
csendesesen.**

**Dörög az ég, és villámlik,
futó széllel fogócskázik
felettem.**

**Ahogy nézem a szilvafát,
lehullajtja a szilváját
a földre.**

**Majd letörik a fa ága,
ahogy a szél táncoltatja,
ütemre.**

**Nálunk a fa egy dísz csupán,
nem vágyom gyümölcse után
sohase.**

**Pedig finom, megkóstoltam,
másoknak már sokat adtam
belőle.**

**Gyere vihar, fényes villám,
szüreteld le a szilvafám
kertemben.**

**Küld el szeled, forgó szeled,
csinálj itt egy gyors szüretet
helyettem.**

**2006. szeptember 20.
Delhi, Ontario**

FIGYELEMMEL KÍSÉREM

**Figyelemmel kísérem a híreket,
Áldok erényt, átkozom a bűnöket.
Látom mennyi hazug van a világon,
A sok szegény szenvedőt is meglátom.**

**Fájnak nekem az emberek sebei,
Bántanak a gonoszságnak bűnei.
Jól tudom, hogy kevés, amit tehetek,
Mégis, mégis letörlöm a könnyeket.**

**Ha tehetem, gyógyírt teszek egy sebre,
Harcolok az igazságért örökre.
Mellé állok, ha bántanak valakit,
Ingyen teszem, engem a pénz nem vakít.**

**Hittel járni a világban merészség,
Mert az utunk bevonja a sötétség,
Nem láthatom én a jövőt, csak sejtem,
Mégis ha kell, feláldozom életem.**

**FigyeljeteK énreám, jó emberek!
Közömbös én sose voltam, s nem leszek,
Harcba hívok, embert, asszonyt, gyermeket,
Javítsuk meg ezt a rövid életet.**

**2006. szeptember 20.
Delhi, Ontario**

NEM FÉLEK

Nem félek. Szabadon kimondom a szót.
Ha érdemes szólni, dicsérem a jót.
De én mindig minden rosszat megvetek,
Akkor is ha gyűlölnék az emberek.

Ha valaki előbbre jut éntőlem,
A sikerét soha meg nem irigylem.
Nekem is van ugyanannyi alkalom,
De az időt én másképpen használom.

Ha barátunk vastagabb a kenyere,
S az enyémtől finomabb a tenyere,
Örülök, hogy valakinek jól megyen,
Napról napra nem aggódik, mit egyen.

Ha van neki új ruhája havonta,
Kiöltözve jön vasárnap templomba,
Embert nézek, nem a cifra ruháját,
Az ő dolga honnan veszi az árát.

Hogyha néha egy szép házba bemegyek,
Hol a lakók tehetősebb emberek,
Nem irigylem az ottani jólétet,
Amíg Isten ad nekem is kenyeret.

Becsületet munkát végzek, nem félek,
Jólétéért senkit el nem ítélek.
Nem szólom meg a szegényt sem bajáért,
Ha éltében dolgozik egy családjáért.

2006. szeptember 21.
Delhi, Ontario

CSUPÁN EGY CSEPP VÍZ VAGYOK

Csupán egy csepp víz vagyok a tengerben,
de majd egyszer kint leszek a fövényen
pára leszek, felszállok a magasba,
a felhőkből nézek le a világra.

Esőcseppként járok vissza a földre,
szivárványként fent ragyogok örökre.
Hogyha láttok egy szivárványt, ott leszek.
Csodálatos! Mondják majd az emberek.

Nem is olyan csodálatos, megsúgom,
én a titkát életemnek elmondom:
Ameddig a trilliók közt lakozom,
nagyjá lenni oly kevés az alkalom.

De amikor szabad vagyok alkotni,
könnyű nekem az egekig feljutni.
Mint szivárvány ragyoghatok odafent,
s ti a fényem láthatjátok idelent.

Ameddig csak víz vagyok a tengerben,
sok trillió cseppek között nincs fényem.
Ha mint pára felszállok a magasba,
feljutok a legmagasabb álmokba.

Nem akarok vízcsepp lenni, felmegyek,
várnak énrám odafent a fellegek;
itt hagyom a több milliós tömeget,
mert köztetek én már nyugtot nem lelek.

2006. szeptember 22.
Delhi, Ontario

KISCSEKÉSZ

**Munkára és tetre kész
az igazi kiscserkész.
Szeme ragyog, mint az ég,
tiszta arca mindig szép.**

**Munkájában figyelmes,
tetteiben türelmes,
segíti a csapatát,
szereti a családját.**

**Adja Isten jó legyen,
közöttetek cserkészek,
végezzem jól munkámat,
s szolgáljam a hazámat.**

**2006. szeptember 22.
Delhi, Ontario**

ŐSZ FELÉ

Ősz felé jár már az idő,
Ködöt lehel a lágy eső,
Ám a szürke felhők felett
A napsugár még melenget.

Bár a földön fogy a napfény,
Forró nyárban élek még én,
Nincs bánatom, csak örömöm,
De az őszt én nem köszöntöm.

Menj el innen sűrű eső,
Mert ázik a szüretelő.
Mért nem jöttél egész nyáron?
A jöttödöt már nem várom.

Tudom, tudom eső is kell.
Gyere vissza holnap éjjel,
Befejezzük a szüretet,
S várjuk minden esőcsepped.

Ugye milyen önzők vagyunk?
Nem nézzük csak a mi javunk.
Van, akinek kell az eső,
Abban rejlik egy új jövő.

Énnekem meg éppen mindegy,
Süthet a nap, eső eshet,
Nincs, amit én szüreteljek,
Jön az eső, hát bemegyek..

Írok bent egy őszi verset,
Vagy írok egy szerelmeset.
Nekem mindegy milyen évszak,
Szerelmemet látom én csak.

2006. szeptember 25.
Delhi, Ontario

KARIOKI

Karioki éneklésre
Gyűlt össze a falu népe,
Amíg zengett, zúgott a dal
Fogyott a sok erős ital.

Ki berúgva, dülöngözve
Küldte dalát az egekbe.
Látszott, hogy mindenki mulat
Nagyon jó volt a hangulat.

Akkor jött az este vice,
Kinyílt az elnök slicce.
A hölgyeket zavargatta,
Hogy szerszámát megmutatja.

Egy pincérnő irult-pirult,
Szerencsére ott volt a pult,
Oda bújt, hogy meg ne lássa,
Mi van rejtve a nadrágba'.

Hej, de részeg ez a banda!
És a falut ez uralja?
Na, de jön majd új választás,
S elmehet az elnök elvtárs.

De ha megint megválasztjuk,
A falunkat bezárhatjuk.
Sírba visz ő minden álmot,
Nem hoz jót, csak gyalázatot.

Felhangzik most a kürt szava:
Gyere pajtás a csatába!
Ki itt részeg és goromba,
Dobjuk ki a szemét dombra.

2006. szeptember 27.
Delhi, Ontario

HAJNALODIK

Hajnalodik, pirkad az ég alja,
A babámnak elzsibbadt a karja.
Elzsibbadt, mert a keblén aludtam,
Nem bánta ő, mert én vele voltam.

Édes rózsám! Fel kéne már kelni,
A mezőre ki kellene menni,
Lekaszálni egy nagy tábla búzát,
És utána kaszálni az árpát.

Eljött az ősz, tele van a kamra,
Párna az én babám feje alja,
De én tovább a keblén pihenek,
Ő a párom, ő akit szeretek.

Így élünk mi ketten, mint galambok,
Ő is boldog, én is boldog vagyok.
Van szép ruhánk, ennivalónk bőven,
Mindkettőnket megáldott az Isten.

Amikor már gyerek is lesz nekünk,
Hangosabb lesz a mi kicsi fészkünk.
Hálát adunk a mi Teremtőnknek,
Mert oly boldog e családi fészek.

2006. szeptember 27.
Delhi, Ontario

TÁVOL ÉLEK

Jaj, de nagyon távol élek
Az én kis falumtól,
Fehér fürtû akácfáktól,
Az öreg Tiszától.

Nem láthatom azt a kislányt,
Aki ott várt engem,
Mert én nekem a hazámtól,
Messze kellett mennem.

Nem köszönt a templom tornya
A harangszavával,
Nem ébreszt fel már a csordás
Hangos ostorával.

Nem mehetek szedret szedni
A Tisza partjára;
Nem mászhatok fel én többet
A nagy eperfára.

Elmúltak a gyermekévek
Kint az idegenben,
De a kedves kis falucskám
Itt él a szívemben.

Nem mehetek többé haza,
Letűnt a világom,
Idegen föld termi most már
Az én vadvirágom.

Nem élnek már a szüleim,
Nem láthatom őket,
Idegen föld temetője
Óvja sírhelyüket.

2006. szeptember 27.
Delhi, Ontario

SZEPTEMBERI SZÉLNEK SZÁRNYÁN

Szeptemberi szélnek szárnyán száll a dalom,
Ősznek virágival hervad néhány álmom.
Sok-sok piros rózsza lehajtja a fejét,
Gyenge szirmaiban őrzi a nyár tüzét.

Az én bús szívemben a nyár már csak emlék:
Vidám történetek, vagy szomorú regék.
Elmúlt a forró nyár, csendesebb lesz dalom,
Levelek hullását én még nem akarom.

Szeretem a napfényt, a napfény melegét,
Nem vágyom az évszak eljövendő telét.
Inkább ábrándozom száz piros rózsáról,
Mintsem fagyos télben ezer jégvirágról.

Ám hiába fogjuk az idő szekerét,
Nem tudjuk megkötni annak a kerekét.
Elrabolja éltünk, új évszakok jönnek,
Fújdogál a szele egy új esős ősznek.

Ködös fátyolt lenget szeptembernek szele,
Őszi napnak fényét takargatja vele.
Emlékemben még él a sok nyári virág,
De már szeptember van. Itt az őszi világ.

Talán lesz szeptember az én szerelmemben,
Lesznek hervadások az érzelmeimben.
De míg a lelkemben forró nyarat érzek,
Szeptembernek szele nem vet neki véget.

2006. szeptember 27.
Delhi, Ontario

EZ A NAPFÉNY

**Ez a napfény sugarával
Vajon hol marad?
Nemsokára hét óra lesz
És csak most virrad.**

**A hajnali sötétségben
Fújdogál a szél,
És a sötét felhők ölén
Az eső zenél.**

**Kipp-kopp, halkan kopog,
Szól az üteme,
Egész éjjel ébren tartott
Ez a halk zene.**

**Hallgattam a kopogását,
Vajon mit üzen?
Tudom, tudom eljött az ősz,
Nincs több nyár nekem.**

**Gyere napfény, aranysugár!
Ragyogj fel nekem!
Mert ezt a nagy sötétséget
Én nem szeretem.**

**2006. szeptember 28.
Delhi, Ontario**

JÓL TUDOM

Jól tudom, hogy megérem én,
mikor mondják: *meghalt szegény.*
Azt az egyet csak bevallom,
a végső szót már nem hallom.

Hogy meghaltam, talán érzem,
de már akkor jobb lesz nékem.
Elmúlnak a könnyes napok,
s itt-ott dicséretet kapok:

*“Jó ember volt, de kár érte,
nem volt neki túl sok vétke.
Egy bûne volt: nagy szerelme,
azzal volt telítve lelke”.*

Vágyott szegény egy-két csókra,
vagy néha egy kedves szóra...
Ám a lányok ezt nem tudták,
elhallgatta szíve titkát.

És ő mindig csak mosolygott,
s mikor új szerelmet kapott
konzultálta az ő szívét,
sohasem a józan eszt.

Az ő szíve mindig győzött,
a válasszal nem időzött,
és mire ő észbe kapott,
Pegazuson mennybe jutott.

Faragott ő sok-sok verset,
de nem nyert meg leány szívét.
*“Jó ember volt, kárt volt érte,
sírba vitte nagy szerelme.”*

2006. szeptember 28.
Delhi, Ontario

REGGEL 7:30

**Nem ragyogóbb az arany sem,
mint a fényes napsugár,
ami most az asztalomon
hét-harminckor táncot jár.**

**Bekacsingat tányéromba,
megnézi, hogy mit eszem,
átöleli kanalamat,
s csókolgatja két kezem.**

**Beletekint a kávémba,
gyémánttal megcukrozza,
aranyfényű sugarával
édesebbre kavarja.**

**Istenem! De szép reggel van.
Báránnyfelhők az égen.
Madárdalra táncot jár most
ezer virág a réten.**

**A lehulló levelek is
kacérkodva repülnek,
s egy néhányszor megfordulva
a fű közé beülnek.**

**Csodálatos őszi nap van,
lelkem tele örömmel,
sziporkázó napsugártól.
fényben úszik a reggel.**

**Hála ragyog a szememben,
hogy e földön élhetek,
minden reggel imát mondok,
amikor felébredek.**

**2006. szeptember 29.
Delhi, Ontario**

TELE VAN A LELKEM

**Tele van a lelkem dallal,
néha, néha diadallal.
Nem kell mindig a győzelem,
csak az Isten legyen velem.**

**Ha vállamat kereszt nyomja,
és az utam a Golgota,
nem vereség az életem,
míg az Isten vezet engem.**

**Sokszor félünk a haláltól,
a halálnak fullánkjától,
halálomból élet jöhet,
ha engem az Isten vezet.**

**Daloljunk hát győzelemről,
szebb életről, jobb életről,
ne féljünk a vereségtől,
áldást kapunk az Istentől.**

**Nem kell mindig csatát nyerni,
csak az Úrral merjünk járni,
a rosszból is sok jó jöhet,
ha bennünket Isten vezet.**

**Tele van a lelkem dallal,
mindig, mindig diadallal,
az életem csak győzelem,
amíg Isten vezet engem.**

**2006. szeptember 29.
Delhi, Ontario**

ELSŐ SZERELMEMNEK

**Te nélküled jaj de üres
minden nap és éjszaka,
vajon, vajon látlak e még
az életben valaha?**

**Elmentem én messze földre,
hazafelé nincs már út,
benőtte az utam a gyom,
nem látszik a gyalogút.**

**Tudom, tudom vártál engem,
azt írtad több levélben,
de az élet másat adott,
nem azt, amit reméltem.**

**Amerika lett otthonunk,
megvan itten mindenünk,
tanulhatok, dolgozhatok,
boldog lett az életünk.**

**Van azért egy nagy üresség
idebent a lelkemben,
éjjel, nappal rád gondolok,
csak te vagy az eszemben.**

**Otthagytam én a hazámat,
amelyikből csak egy van,
bár laktam még két országban,
mégis magyar maradtam.**

**Férjhez mentél, megnősültem,
elváltunk mi örökre,
de azért még nap-nap után
csak te jársz az eszembe.**

**2006. szeptember 30.
Delhi, Ontario**

KÉT ÁTOK

Munkátokon van két átok,
Néztek, néztek, de nem láttok.
Hallotok, de nem értetek,
Be van dugva a fületek.

Nem látjátok a jó utat,
Vezetőtök rosszat mutat,
Sírba visz ő benneteket,
Mert csak háborúba vezet.

Oly szép lenne együtt menni,
Közös célokért dolgozni,
De neki az ágendája:
Piszkot szórni más dolgába.

Ő köztetek a fő cinkos,
Hazugsággal agyakat mos,
És ti hûen követitek,
Hát ti ezt nem szégyenlítek?

Ébredjetek fel már egyszer!
Ha lelketek Istent ismer.
Hagyjátok a hazugságot,
Védjétek a magyarságot.

Ti töletek egyet kérünk:
Ne osszátok meg a népünk.
Így is megosztottak vagyunk,
Ha így megyünk, elpusztulunk.

Munkátokon lehet áldás,
De kell hozzá új látomás,
Hogyha néztek, lássatok is,
Ha hallotok, értsetek is.

2006. október 2.
Delhi, Ontario

AHOGY ELMÚLT

Ahogy elmúlt ifjúságom,
kibővült a józanságom,
a szerelmet már nem várom,
mert nekem az nehéz járom.

Nem akarok többet égni,
a rosszban is jót remélni;
jobb egyedül tovább menni,
tüzes csókra már nem várni.

Igaz, én nem csókolgattam,
tüzes csókot sose kaptam,
a lányoktól elmaradtam,
átkozottul józan voltam.

Ahogy múltam felidézem,
meglátom a szerénységem,
az Istentől csak azt kértem
legyen egy hû feleségem.

Van megértõ feleségem,
vele osztom meg az éltem,
gazdagságban, szegénységben,
hû támaszom mindig nékem.

Ahogy elmúlt ifjúságom,
kibővült a józanságom,
a szerelmet már nem várom,
mert van nekem egy jó párom.

2006. október 2.
Delhi, Ontario

A HOLD

Nagyon sokan megéneklük
a hold ezüst sugarát.
Versben, dalban felidéznek
egy holdfényes éjszakát.

Emlékimben sehol sincsen
romantikus éjszaka,
pedig akkor épp a legszebb
a hold ezüst sugara.

Korán reggel, két órákor
kinéztem az ablakon,
csodálatos fényben úszott
az én kertes udvarom.

Nagy, mosolygó ezüst fejét
egy felhő se takarta,
a szellő meg bele dalolt
a ház menti avarba.

Szebb lett voln' a holdas éjjel
valakivel megosztva,
de a párom mélyen aludt,
magam néztem a holdba.

Egyedül is szép volt nagyon,
megcsodáltam ezt az éjt,
amikor majd rá emlékszem,
tudom ad majd egy kis kéjt.

Nem vettem róla fényképet,
de a fénye az enyém;
éjjel, nappal visszahozza
emlékét e költemény.

2006. október 5.
Delhi, Ontario

REGGEL NÉGYKOR

**Nem keltem fel én ma reggel
csak négykor.**

**Lehullott a szememről
álompor.**

**Mielőtt én a kávémat
megittam,
ma reggel is a szép holdat
csodáltam.**

**Káprázatos fényességgel
ragyogott,
sugarával ablakomon
bekúszott.**

**Átkúszott a függönyökön
táncolva,
bámultában le voltam én
láncolva.**

**Oly messze van egy égi test
az űrben,
mégis itt él egy élten át
szívemben.**

**Gyermekkorai holdas éj jut
eszembe,
szüleimmel kántáltunk mi
egy este.**

**Fagyos úton nagymamához
mentünk el,
s énekeltünk karácsonykor
örömmel.**

**Meghaltak már a szüleim
azóta,
de most is él az a holdas
éjszaka.**

**2006. október 6.
Delhi, Ontario**

HA SÖTÉT VAN

Ha sötét van körülöttem,
egy szivárványt teremt lelkem.
Hogyha sok, sok felhőt látok,
abból is én fényt kreálok.

Hogyha jön egy ködös éjjel,
reménykedve nézek széjjel,
tudom hajnal hasadtára,
eloszlik a köd és pára.

Mikor látok bús könnyeket,
biztatom az embereket;
hozok mindig reményt nekik,
tudom, ők is azt keresik.

Mikor gondot és keservet
ad az élet egy embernek,
vele is megosztom hitem,
örömömet hitben lelem.

Hol látom a gyűlöletet,
oda viszek szeretetet,
mikor hallok fájó sírást,
elviszem a vigasztalást.

Szomjazókat, éhezőket
szeretettel megsegítek;
így élem az életemet:
oszlatom a sötétséget.

Ha sötét van körülöttem,
egy szivárványt teremt lelkem.
Hogyha sok, sok felhőt látok,
abból is én fényt kreálok.

2006. október 6.
Delhi, Ontario

NEM NAGY ÚJSÁG

Nem nagy újság, ami történt,
mégis megéneklek:
deret láttam ma reggelre
a ház fedeleken.

Pedig még csak október van,
alig hullik levél,
mégis fénylő, deres fehér
nálunk a házfedél.

Ragyog a nap, sziporkázik
a gyönyörű őszben,
ezerszínű szivárvány van
a sok falevélben.

Zöld még a fű udvarunkon,
oly mintha nyár lenne,
de már faggyal üzen a szél,
bút küld a szívembe.

Istenem! De csodálatos
ez az őszi évszak,
hideg-meleg hírhozója
egy új elmúlásnak.

Nekem is már deresedik
fejem takarója,
és lehullik mint a levél
holnap virradóra.

Nem nagy újság egy másik ősz,
hisz már sokat láttunk,
de nekünk csak egy őszünk lesz,
s aztán eltávoznak.

2006. október 7.
Delhi, Ontario

HIÁBAVALÓSÁG

Korán reggel bízni tudtam,
optimista voltam,
de estére minden álmom
összeomlott holtan.

Elillant a reménységem,
könny gyűlt a szemembe,
hiábavalóság átka
jött be a lelkembe.

Jövõre már hetven leszek,
szolgaság a sorsom,
nem pihenek, csak dolgozok,
hogy legyen otthonom.

Fizetek egy lakás kölcsönt,
amin nagy a kamat,
az életem rabszolgaság,
s nem látok kiutat.

Jobb volna a temetőben
csendben elporladni,
a pénz miatt nem aggódni,
s mindig csak rohanni.

De jó volna most meghalni,
mindent elfeledni,
szerelmemet, vágyaimat
másvilágra vinni.

Teher lett az élet nekem,
hiábavalóság.
Küzdelmemben megfáradtam,
ezt most a valóság.

2006. október 9.
Delhi, Ontario

VÉGET ÉR

Véget ér most földi pályám,
komédiám, tragédiám.
Olyan volt, mint egy színdarab,
és a függöny ma leszalad.

A föld forog, mozog tovább,
másoké lesz a délibáb,
nekem csak egy mocsár jutott,
sorsom zsákutcába futott.

Nem kívánom az ingoványt,
nem akarok szeretni lányt;
el akarok csendben menni,
mindörökre megpihenni.

Jaj Istenem! De szomorú,
kék ég helyett ez a ború;
Búskomorság jött most reám,
megkezdődik az éjszakám.

Sűrű, sötét éj vesz körül,
mert a szívem már nem örül,
nem látja, hogy minek éljek,
nincsen okom, hogy reméljek.

Lemondok én most mindenről,
barátságról, szeretetről,
nem kell, nem kell semmi nekem,
legyen holtak közt a nevem.

2006. október 9.
Delhi, Ontario

KÉRLEK SZÉPEN

**Kérlek szépen! Izé uram!
A hatalmad, mondd, kitől van?
Egy kidobó legény lettél,
Hü, de nagyra emelkedtél.**

**Kérlek szépen! Fontos vagyok,
Tőlem csak az elnök nagyobb.
Megtisztítjuk Magyar Házunk,
Minden okost mi kizárunk.**

**Kérlek szépen! Rend lesz itten,
Mi felettünk nincsen Isten.
Urak lettünk, hatalmunk nagy,
Nagy az eszünk, nagy itt az agy.**

**Kérlek szépen! Ha bent vagyunk,
Bent létünkért kasszírozunk,
Mi szabadon költekezünk,
Senki se parancsol nekünk.**

**Kérlek szépen! Ez most a rend,
Hallgassatok! Legyen itt csend!
Aki beszél, mind kizárjuk,
Mint a futballt megrugdossuk.**

**Kérlek szépen! Főnök vagyok,
Mindenkinek parancsolok,
A részvényes csak egy szolga,
Munka csupán az ő dolga.**

**Kérlek szépen! Halld a szavunk!
Mi a törvény felett vagyunk.
Ne avatkozz az ügyünkbe,
Mert elküldünk az izébe.**

**2006. október 9.
Delhi, Ontario**

ÉJSZAKÁZOM

**Nekem az ágy nem barátom,
mert én sokat éjszakázom,
és soha sem lustálkodom.**

**Öt-hat óra alvás után
folytathatom már a munkám,
számító gép az én párnám.**

**Nem hajtom rá a fejemet,
csak ütöm a billentyűket,
írogatom a verseket.**

**Írok mást is, nem csak verset
írok hosszú leveleket,
normálisat, szerelmeset.**

**Elkészítem a híradót,
templomomnak tudósítót,
néha rosszat, legtöbbször jót.**

**Igehirdetést is írok,
túl rövidek így a napok,
ezért gyakran éjszakázok.**

**Ha egy hétben tíz nap lenne,
s harminc óra lenne benne,
a szívem de boldog lenne.**

**Harminc órás nap kén nekem,
ritkábban kén ágyba mennem,
hasznosb' lenne az életem.**

**A heten nem változtatok,
maradjanak így a napok,
én majd inkább éjszakázok.**

**2006. október 9.
Delhi, Ontario**

EGYSZER RÉGEN

Egyszer régen ötvenhatban
Én csupán egy porszem voltam,
Fegyverrel én nem harcoltam,
Tetteimről nem nagyoztam.

Voltak, akik dicsekedtek,
Hogy ők Budapestről jöttek,
A népünkért mennyit tettek,
Azért lettek menekültek.

Én falusi gyermek voltam,
A külhonban sem tagadtam,
Honnan jöttem, mi a múltam,
De magyarnak megmaradtam.

Tiszta magyar szeretettel,
Közmunkával, értelemmel,
Nem ropogó fegyverekkel,
Megmaradtam a népemmel.

Hol vagytok ti pesti srácok?
Szükség lenne most tirátok,
Eljött újból az órátok,
A harcunkat ne hagyjátok.

Ha ti hû magyarok vagytok,
Gyertek ti és családotok,
Fegyvereket ne hozzatok,
De koszorút azt fonjátok.

Emlékezzünk most azokra,
Ki hazánkért éltét adta,
Emlékezzünk ötvenhatra,
Történelmünk nagy napjára.

2006. október 10.
Delhi, Ontario

VAN KIT NEM ÉR

Van kit nem ér balszerencse,
nem göröngyös az élete,
mindig egyenes az útja,
nem fut bele a kátyúba.

Nincsen okom panaszkodni,
ritkán szoktam elakadni,
ha egy nagy hegy volt előttem,
átmásztam és tovább mentem.

Ha előttem egy nagy víz van,
s nincsen hajó sehol abban,
én a tengert is átúszom,
s mégis elérem a célokat.

Isten adta ajándékom,
a jó utat megtalálom,
ha torlaszok vannak azon,
átmászom én minden bajon.

Nem csábít hír, vagy dicsőség,
nekem nem kell csak békeség,
nem vagyok én nagyravágyó,
nem is vagyok ám utolsó.

Bár csak átlagember vagyok,
nagy dolgokat nem alkotok,
de én egyre büszke vagyok:
mindig igaz úton járok.

Itt-ott látok göröngyöket,
mégis áldom Istenemet,
mert jó úton vezet engem,
ezért boldog az életem.

2006. október 10.
Delhi, Ontario

MEGKÖSZÖNÖM

Megköszönöm az életed,
benne megértésedet,
köszönöm mit kapok tőled:
létemhez egy értelmet.

Köszönöm a hangod selymét,
arcod vidám mosolyát,
köszönöm a szemed fényét,
s benne a nap sugarát.

Köszönöm a nyíló rózsát,
látom benne arcodat,
köszönöm a szellők dalát,
amik őrzik hangodat.

Köszönöm az örömkönnyet,
mik elmoszák bánatom,
köszönöm, hogy szerelmemet,
tenéked elmondhatom.

Köszönöm a leveleket,
miket küldesz énnekem,
köszönöm a kedvességed,
és hogy törődsz énvelem.

Köszönöm, hogy imádkhatlak,
s megőrzöd a titkomat,
köszönöm, hogy élsz és hogy vagy,
s adsz reményt és álmokat.

2006. október 11.
Delhi, Ontario

SÛRÛN HULLÓ

Sûrûn hulló tölgy levelét,
mint a táncos a partnerét
pörgeti a feltámadt szél,
nótát füttyül, s közben zenél.

Mintha hópehelyeket látnék,
úgy hullanak a levélkék,
gyülekeznek házunk mögé,
bebújnak a bokrok közé.

Kétségtelen őszt lett újra,
már a szél is csak azt fújja:
véget ért már a nagy meleg,
jön a hideg, jön a hideg.

Bedugom én két fületem,
ne halljam az üzenetet;
bár bedugom, mégis hallom,
bekopogtat ablakomon.

Behunyom én két szememet,
ne lássam a sok levelet,
de hiába hunyogatom
lábam érzi az udvaron.

Csípi arcom a hideg szél,
pedig nem jött még el a tél.
Októberben vagyunk csupán,
november jön még ezután.

Mire eljön a december,
megbékélünk a hideggel;
hulljatok csak levelecskék,
elszálltak már rég a fecskék.

2006. október 11.
Delhi, Ontario

FELŐLEM

Felőlem sárgulhat a lomb,
felőlem hervadhat a domb,
eltűnhet a rét virága,
nem állok az őszt útjába.

Én már fénylő tavaszt várok,
ahol virágokat látok,
nem bánom én az elmúlást,
keresem a megújulást.

Várom egy új kikeletet,
megújuló természetet,
keresek egy új életet,
benne újabb embereket.

Nem gyászolom én a múltat,
mert az új az jobbat adhat,
annyi sok-sok balsors után,
áldást hozhat az én munkám.

Nincs bánatom az őszt miatt,
nem is okoz aggodalmat,
mert én már a jövőt várom,
s ott a kikeletet látom.

Felőlem sárgulhat a lomb,
felőlem hervadhat a domb,
eltűnhet a rét virága,
nem állok az őszt útjába.

2006. október 12.
Delhi, Ontario

SZERETNÉK

Szeretnék árnyékod lenni,
Mindenüvé veled menni.
Ha te mindig fényben járnál,
Soha tőlem el nem válnál.

Ám ha te sötétben laknál,
Engem többé nem láthatnál.

Kérlek, hogy élj örök fényben,
Soha ne járj sötétségben,
S követlek én mint árnyékod,
Vagy néha majd eléd futok.

Néha oldalt, néha hátul,
Ott leszek én mindig társul.
Néha kisebb az árnyékunk,
Mert attól függ, hogy hol állunk,

Néha árnyékunkra lépünk,
Mégis mindig együtt megyünk.

Szeretnék árnyékod lenni,
S mindenüvé veled menni.

2006. október 13.
Delhi, Ontario

DE SZERETNÉK

De szeretnék hozzátok elmenni,
"Adjon Isten jó napot" köszönni,
Leülnénk a nagy ládára ketten,
Csillagokat látnék a szemedben.

Ha lehunynád sötét szempilládat,
Megcsókolnám én a piros szádat.
Ahogy nézném gyönyörű mosolyod,
Boldogságtól ragyogna az arcod.

A jó anyád a konyhában ülne,
Vasárnapra jó ebédet főzne,
Meggzólalna a déli harangszó,
Elsuttognám, hogy az élet mily jó.

Annyi mindent elmondanék néked,
Rosszat soha, mindig csak a szépet,
Tervezgetnék a jövőt mindketten,
Azzal élnék, akit megszerettem.

Ha jönnének az apró csemeték,
Az ágyunkat reggel körülvennék,
Lenne öröm, lenne ott boldogság,
Miénk lenne a széles nagy világ.

Ábrándomban már kertet ültettem,
Közepébe házat építettem,
Mindezt a jót éppen tervezgettem,
Amikor egy zajra felrebbentem.

A postás jött, leveledet hozta:
Férjhez mentem, ne gyere már vissza.
Külföldön élsz nem győztelek várni,
Isten veled! Nekünk el kell válni.

2006. október 14.
Delhi, Ontario

EGY ERŐS SZÉLVIHAR

**Egy erős szélvihar elhordta
a tölgyfánk hervadt levelét,
de itt-ott még ma is láthatom,
a nyár itt maradt emlékét.**

**Nem búslakodom az ősz jöttén,
tudom ez az élet sora,
de felettem sok sötét felhő
fájó könnyekkel siratja.**

**A napsugár is álmosabb lett,
és korábban nyugszik a nap,
a sötét a nappali fényből,
apró darabokat harap.**

**Kint szerenádot zenél a szél,
át dalolja az éjszakát,
s hideg ujjaival pengeti
kopott hegedûje húrját.**

**Újból és újból azt dalolja:
véget ért a virágos nyár,
de akkor is ha nem dalolná,
elárulja a napsugár.**

**Tovább turbékol a vadgalamb,
eső és szél nem zavarja,
a verebek is csiripelnek;
s együtt várunk új tavaszra.**

**Visszajönnek majd a madarak,
nyílik ismét ezer virág,
s a tél múltával, tavasz jöttén,
újból szép lesz majd a világ.**

**2006. október 16.
Delhi, Ontario**

MAGAM MÖGÖTT HAGYTAM

**Magam mögött hagytam hazámat,
Mégsem emészt meg a bánat.
Más országban van az otthonom,
Angol, de nem panaszkodom.**

**Meg van engedve a magyar szó,
Itt lenghet a magyar zászló;
Énekelhetjük himnuszunkat,
Ápolhatjuk a múltunkat.**

**Templomunkban magyar az ének,
Vannak daloló cserkészek,
Idegenben is szép a világ,
Ez itt egy új Magyarország.**

**Ám vannak, akik beolvadnak,
Áldozatot nem vállalnak,
Mert pénzük van és vígan élnek,
Elfelejtik, honnan jöttek.**

**Nem pénzben mérem az életet,
Engem egy más érzés vezet:
Megtartani magyarságomat,
Bármily nagy is az áldozat.**

**Kanadában, az új hazámban,
Még magyar szó van a számban,
Hazaszeretet él szívemben,
Magyar érzés van lelkemben.**

**Magam mögött hagytam hazámat,
Mégsem emészt meg a bánat.
Bárhol élek, én magyar vagyok,
Halálomig az maradok.**

**2006. október 19.
Delhi, Ontario**

KARÁCSONYI PARTI

Szép karácsonyi ének helyett
Világi dalt énekeljeteK!
Gyűljetek össze énekelni:
Én úgy szeretek részeg lenni.

Kiválasztván jó falatokat,
Tömjétek meg a hasatokat,
S ha már tele van a hasatok,
Ne karácsonyra gondoljatok.

Mert az a szeretet ünnepe,
Nem fér be a ti lelketekbe.
Ha ti keresztyének lennétek,
Egész más lenne itt az élet.

Most dorbézolni, mulatozni,
A békességre nem gondolni,
Ti így jöttök el ünnepelni,
Titeket kellene kirúgni.

Amíg ti itt vezetők vagytok.
Karácsonyotok csak egy átok.
Egész évben csak gyűlölködtök,
Ide rossz lelkülettel jöttök.

Felébred a Magyar Ház népe;
Közeleg hatalmatok vége,
Véget ér a sok, sok gyűlölet,
Visszatér újból a szeretet.

Ha ez a vezetőség marad,
A Magyar Házon lesz egy lakat.
Itt megszûnik a magyar élet,
Nem marad meg csak az épület.

2006. október 19.
Delhi, Ontario

CIRKUSZI MUTATVÁNY

Egy hús vasárnap délután
bicikliztem a fő utcán,
csillogtattam tudásomat,
csináltam nagy bravúrokat.
Játszva hátrafelé mentem,
amint a kormányon ültem,
szemem kezemmel takartam,
a farommal kormányoztam.

Bohócságnak úgy lett vége,
hogy felálltam az ülésre,
egy lábammal a kormányon...
megbámulták mutatványom.
Az ülésen én voltam úr,
betetőzte ezt egy bravúr,
lehajoltam, hogy megálljak,
de kellett, hogy fogózkodjak.

A mutatvány úgy ért véget,
behúztam az első féket,
az a kerék rögtön megállt,
de a jármű utánam szállt.
Szaltóm után talpra estem,
jó hogy nem a nyakam törtem,
nem volt tervem így megállni,
biciklimről légbe szállni.

Azok, akik ott bámultak,
tapsoltak és gratuláltak,
azt akarták ismételjem,
még egyszer a szaltós tettem.
Dehogy, dehogy ismételtem,
örültem, hogy ezt túléltem.
Évek múltak s emlegették,
Kántor Palkó nagy hőstettét

2006. október 20.
Delhi, Ontario

ISTEN HOZZÁD

**Isten hozzád szép leányka,
Eljöttem egy búcsúszóra,
Megállok a tornácodon,
Kopogtatok ablakodon.**

**A hazámtól el kell válnom,
Megkezdődik bujdosásom.
Idegen föld lesz lakásom,
Ott keresem szabadságom.**

**Hazám ellen nem vétettem,
Mégis nekem el kell mennem.
Sajgó lelkem bánat járja,
Isten hozzád szívem párja.**

**Ha nem fogsz te mást szeretni,
Vissza fogok érted jönni,
Elviszlek egy új hazába,
Messze földre más országba...**

**Elköszöntem, messze mentem,
Idegen földre kerültem;
Haza többé nem mehettem,
Így örökre búcsút vettem.**

**Búcsút vettem, mert azóta,
Nincs ajkadon már több nóta,
Kint nyugszol a temetőben,
De még élsz az emlékimben.**

**Elém tárul most az ablak,
Hol utolszor megláttalak,
Most is látom könnyeidet...
Édes rózsám, Isten veled.**

**2006. október 20.
Delhi, Ontario**

TÉLI VERS

Minden fehér, semmi se zöld,
a hó alatt alszik a föld.
A rügyek még szunyókálnak,
új tavaszcól álmodoznak.

Be van fagyva még a folyó,
betakarta a selymes hó,
betakarta, meg ne fázzon,
nyuszi pajtás korcsolyázzon.

A töltésnek lankás dombján,
vígán csúszik a sok kis szán,
gyermeksereg hógolyózik,
hemperegve szórakozik.

Minden vidám, minden élénk,
de a nap már nagyon félénk,
lenyugszik a láthatáron,
tovább marad majd a nyáron.

Lámpák gyúlnak a faluban,
azt hinném, hogy éjszaka van,
de az éj még nincsen itten,
lefeküdni nincs még kedvem.

Mesét mondok gyermekimnek,
álmos szemmel rám tekintnek,
majd lezárul szempillájuk,
tovább mesél a párnájuk.

Minden fehér, semmi se zöld,
a hó alatt alszik a föld,
gyermekeink elaludtak,
tündér kertben játszadoznak.

2006. október 20.
Delhi, Ontario

VISSZATÉRTÜNK

Visszatértünk ötvenhathoz,
De nem a volt szabadsághoz,
Hanem csak a gyarlósághoz,
Kommunista hazugsághoz.

Odabent a parlamentben,
Hazudnak a beszédekben,
Hazudnak ott éjjel, nappal,
Tele vannak hamissággal.

Ha valaki most szólni mer,
Üldöztetik rendőrökkel;
Jaj annak, kit zászlót emel,
Megveretik bikacsökkel.

Az oroszok tankkal jöttek,
Országunkon végigmentek,
Pusztították ami magyar,
Szövetkeztek árulókkal.

Ti belülről pusztítotok,
Álruhákba bebújt gazok!
És ti népek balgák, vakok,
Felejtitek a múltatok?

Az árulók még itt vannak,
Köpönyeget fordítottak,
Csak nevüket változtatták,
De ők még a kommunisták.

Szocialista álnév alatt
Bitorolják országunkat.
Ébredj magyar! Halld meg dalom!
Kell egy újabb forradalom.

2006. november 3.
Delhi, Ontario

ÖTVEN ÉVE

Ötven éve megtámadták
a moszkvai kommunisták,
Európának kis országát,
s megtörték egy nemzet álmát.

Lehullott a vörös álarc,
véget ért egy hős, nemes harc,
visszajött a hazug korszak,
de álmaink megmaradtak.

Újból vérzett Magyarország,
jogainkat széttaposták,
Budapestet lebombázták,
hőseinket meggyalázták.

Nagy Imrét és Maléter Pált
hazugsággal törbeccsálták,
kivégezték, s eltemették,
de nem ölték meg az eszmét.

Aki nem félt, otthon maradt,
s szenvedett a terror alatt;
voltak, akik menekültek,
idegen földre kerültek.

Szüleimmel, testvéremmel,
mi is szöktünk félelemmel;
amink volt, az otthon maradt,
nem élhattünk terror alatt.

Karácsonyra Bécsben voltunk,
véget ért a forradalmunk...
De külföldön úgy harcoltam,
hogy magyarnak megmaradtam.

2006. november 4.
Delhi, Ontario

AZ ELLENSÉG

**Akarsz egy kis békességet?
Ne szerezz új ellenséget,
Könnyebb lesz az élted néked.**

**Ha van néhány ellenséged,
Úgy lehet legyőzni őket,
Hogyha mindet te túléled.**

**Az ellenség nő, mint gomba,
Felrobbanhat mint egy bomba,
S eltemet egy szemétdombba.**

**Fő fegyvere a hazugság,
Ahol ő él, nincs igazság,
Oldalán kard az ármányság.**

**Ha cáfolod hazugságát,
S aláásod a hatalmát,
Rajtad tölti ki bosszúját.**

**Akkor mint egy terrorista,
Önmagát is felrobbantja,
Csakhogy téged vigyen sírba.**

**Bemocskolja a nevedet,
Beszennyezi becsületed,
Meggyalázza emlékedet,**

**Ha sarokba szorul egyszer,
Átkot szór rád hetvenhétszer;
Bátorságod az ellenszer.**

**Ne félj hát, ha jó ellened,
Ott lesz Isten mindig veled,
S a csatádat te megnyered.**

**2006. november 6.
Delhi, Ontario**

SZERETNÉLEK ELFELEDNI

**Szeretnélek elfeledni,
terólad nem ábrándozni,
de hiába próbálkozom,
ha terólad álmodozom.**

**Amikor a hajnal hasad,
korán reggel, mikor virrad,
gondolatban te velem vagy,
sajgó szívem békét nem hagy.**

**Amikor a nap magasan jár,
s fényben úszik a láthatár,
ott látlak a napsugárban,
sziporkázó ragyogásban.**

**Jön az alkony, a nap nyugszik,
bíborfényel elbúcsúzik,
benne vagy a fellegekben,
alkonyt nyújtó hús egekben.**

**Csillag-világ ragyogása,
két szemednek csillogása;
bármit nézek, bármit látok,
gondolatban veled vagyok.**

**Párnára hajtom fejemet,
és lehunyom két szememet,
jaj de nehéz elaludnom,
mert te rólad gondolkodom.**

**Szeretnélek elfeledni,
nem terólad ábrándozni,
de hiába próbálkozom,
csak terólad álmodozom.**

**2006. november 6.
Delhi, Ontario**

TURÁNI ÁTOK

Egy elkésett dalnok vagyok,
rég elavult gondolatok,
sírnak fel a keblemben.
Nem magamért sír a dalom,
engem nem bánt a fájdalom,
más ég az én bensőmben.

Hazám sorsa aggaszt engem,
idegenből azt üzenem:
szûnjön meg a hazugság.
Ne bántsod testvér testvéredet,
ne üsd magyar a népedet,
ne legyen több csalárdság.

Ne legyen több veszekedés,
legyen egy új vérszerződés,
mi áldást hoz reátok.
De ha mindig széjjelhúztok,
és egymásra rosszat mondtok,
ez már turáni átok.

Szent Istvánnak szellemében,
a krisztusi szeretetben
nem tudunk mi egyesülni?
A "szereket" elcsépett szó,
mégis, mégis az lenne jó,
hogya tudnánk gyakorolni.

Bár elkésett dalnok vagyok,
jók a régi gondolatok,
mik lappangnak keblemben.
Jaj, Istenem de jó lenne,
ha a magyar, magyar lenne,
s együtt élne egységben.

2006. november 9.
Delhi, Ontario

GONDOLOD?

**Gondolod, hogy forradalmunk
Ötven éve véget ért?
Most is folytatjuk a harcunk,
Sok kitűzött szent ügyért.**

**Szabadabb lett bár az ország,
Utazhatunk szabadon,
De a régi kommunisták
Ülnek még a nyakunkon.**

**Nem volt soha számonkérés
Vétkeikért, bűnükért,
Amit adtak édes kevés,
Sok kioltott életért.**

**Báránybőrbe átöltöztek
De farkasok maradtak,
Milliomos urak lettek,
Abból, amit elloptak.**

**Kik népünket elárulták
Vezetik az országot,
Ők a régi kommunisták,
Becsapják a világot.**

**Hát a népünk meddig állja
Azt a sok, sok hazug szót,
Ami most is meggyalázza
A templomi harangszót?**

**Névleges még a szabadság,
Sok célt kell még elérni,
De győzni fog az igazság,
Ha te segíts kivívni.**

**2006. november 10.
Delhi, Ontario**

MINDENKINEK ELJÖN

**Mindenkinek eljön a nap,
melynek vége egy alkonyat,
amikor az este leszáll,
és a szívünk végleg megáll.**

**Nem dobog az többet soha,
véget ér egy földi csoda;
szép csendesen eltávoznak,
megkezdődik porladásunk.**

**Ez az élet egy nagy titok,
amit soha meg nem nyitok,
mert csak a jó Isten tudja,
hová vezet éltünk útja.**

**Bár hallani nem szeretjük,
mégis, mégis azt hirdetjük:
alig jöttünk, máris megyünk,
porból lettünk, porrá leszünk.**

**Lehetsz gazdag, lehetsz szegény,
az életünk, mint egy regény,
az élet szóval kezdődik,
és halál szóval végződik.**

**Mit csináljunk? Elfogadjuk.
Változtatni ezt nem tudjuk.
Isten adta, Isten vette,
áldjuk az Ő nevét érte.**

**Megáldalak jó Istenem,
megköszönöm az életem;
véget érhet földi létem,
de tovább él az én lelkem.**

**2006. november 14.
Delhi, Ontario**

ŐSZI NAPSUGÁR

Az ős halvány napsugara
fáradtan hull a falura,
mert az arany koronája
lepottyant a fagyos sárba.

Emelgeti fáradt fejét,
de nem látni már a fényét,
vér takarja be az arcát,
kész feladni már a harcát.

Amióta elmúlt a nyár,
a hatalma véget ért már,
kutatja a sírhalmokat,
hol tavaszig szunyókálhat.

Az ég alja bíborban ég,
a levegő hideg, mint jég,
hervadással tele a táj,
sír a nap is, mert neki fáj.

Bámulom az alkonyatot,
vigasztalnám én a napot,
de egy felhő elrejtette,
az éjszaka átölelte.

Ó, te ősznek fáradt fénye,
gyűjtsd az erőd, hogy jövőre
ezer színnel ragyogj nekem,
aranyozd be ismét lelkem.

Tedd fel újból koronádat,
köszöntsd fel a virágokat,
de most aludj, pihenj csendben,
eljött az ősz, így van rendben.

2006. november 14.
Delhi, Ontario

CSENDŐR-BETYÁR

**Kiskoromban, szünetekben
Csendőr-betyárt játszottunk.
Az utcán is szaladgáltunk,
És sok betyárt megfoglunk.**

**Szerepünket megosztottuk,
Cserélgettük állásunk.
Betyárokból nap, nap után
Rendes embert faragtunk.**

**Én voltam csak tán egyedül,
Aki csendőr maradtam,
Nem akartam betyár lenni,
S szerepemet megszoktam.**

**Érdekes, hogy évek múltán
Folytattam a szerepet,
Iskolámban, a munkámban
Követeltem a rendet.**

**Ahogy repültek az évek,
Jöttek igaz betyárok,
Nem gondoltam soha arra,
Hogy én közéjük állok.**

**Én még ma is csendőr vagyok,
Az igazat megvédem,
Akkor is ha a tömegből
Nem jön senki én vélem.**

**Nem tûröm a hazugokat,
Mert ők lopnak és csalnak,
Csendőr vagyok, az maradok,
S nem állok be betyárnak.**

**2006. november 15.
Delhi, Ontario**

BARÁTSÁGOM

Hiszem, hogy barátságunk
nem csupán egy kártyavár,
amit a szél fuvallata,
felborít és sírba zár.

Akkor is ha nem láthatlak,
barátságom szent, örök,
ne engedd, hogy sírba hulljon,
s eltakarja ezer rög.

Életünknek vihariban
sok ködös út vár reád,
s ha eltévedsz néha, néha,
mégis mindig várok rád.

Hogyha egyszer én megbotlok,
s nehéz újra indulni,
nyújtsd felém a két kezedet,
segíts nekem felállni.

Barátságom több mint egy szó,
mély annak az értelme,
az, hogy nekem barátom vagy,
elkísér egy életre.

Barátságom nem kártyavár,
jöhet rája száz vihar,
megmaradok barátodnak,
mígnem sírom eltakar.

Szeretném ha így szeretnél
egy élten át engemet,
s a te örök barátságod,
szebbé tenné éltemet.

2006. november 16.
Delhi, Ontario

SZŐKE HAJÚ

Szőke hajú gyönyörű hölgy
várt reám egy szobában,
intett, hogy foglaljak helyet
a kis szoba sarkában.

Kényelmesen ültem ottan,
néztem a nő kék szemét,
ő is nézett az enyémbe,
s közelebb húzta székét.

Egész közel hajolt hozzám,
leheletét éreztem,
majd a képe elmosódott,
alig láttam a fényben.

Néztem jobbra, néztem balra,
felfelé és lefelé,
érintette szempillámat,
úgy néztem a hölgy felé.

Eloltotta mind a lámpát,
vártam mi fog történni,
még közelebb hajolt hozzám,
szemembe akart nézni.

A könnyel telt két szememet,
megtöröltem csendesen,
ennyi fényt tán sose láttam,
szinte égett a szemem.

Az én kedves szemorvosom
búcsúzóul ezt mondta:
egy év múlva látom újra,
a szemének nincs baja.

2006. november 17.
Delhi, Ontario

TEGNAP ESTE

Tegnap este alkonyatkor,
Megrezzent a málnabokor,
Rászállott egy kismadárka,
Ráismertem a hangjára.

Fülemüle jött kertünkbe,
Jaj, de szép volt az éneke,
És az alkony fuvallata
Bús trilláit széjjelhordta.

Ott, ahol rég napfény honolt,
Szerelemről, csókról dalolt;
Üzent egy szép kismadárról,
S a közelgő félhomályról.

A megsápadt félhomályban,
Szomorúság volt dalában,
A párjának várta jöttét...
Várt egy másik fülemülét.

De az késett, nem volt sehol,
Ki tudja, hogy most hol dalol?
Azért nem láthatta párja,
Bezárták egy kalitkába.

Rabságában néma csend ült,
Bánatában elszenderült,
Nem láthatta kedves párját,
Nem hallatta többé dalát.

Az ő párja hívta, hívta,
Dalolt, dalolt, amíg bírta,
De, hogy eljött az éjszaka,
Meggzúnt a kismadár dala.

2006. november 22.
Delhi, Ontario

ŐSZI KÖD

Nappali fény kék egekkel
Az, amit a szívem kedvel.
Ám utunkra holdfény helyett
Szürke homály telepedett.

Sötétben állt erdő, puszta,
A köd függöny le volt húzva,
Kerestem az erdő szélét,
Hogy mutassa az út szélét.

Nem láttam én fákat sehol,
De tudtam, hogy itt valahol,
Út van a nagy rengetegben,
Elbújt a nagy sűrűségben.

Lelassultam, meg is álltam,
Míg az utat megtaláltam.
Szürkén pihent, szürke ködben,
Nem bánta, hogy merre mentem.

Velem szembe nem jött kocsi,
Nem volt senki most oly csacsi,
Hogy nagy ködben autót hajtson,
S a sötétben barangoljon.

Én csak azért voltam csacsi,
Mert akartam hazamenni.
Sütött a nap mikor jöttünk,
Este lett, hogy elkészültünk.

Ja, de ködös lett az estünk,
Alig láttuk merre megyünk,
Reméltük, hogy utunk vége,
Nem vezet a temetőbe.

2006. november 24.
Delhi, Ontario

MIÉRT HAZUDTOK?

**Miért hazudtok ti nekünk?
Tinektek már mi nem hiszünk.
Megtudjuk az igazságot,
Bármennyire takarjátok.**

**Hazudtok, hogy becsapódjunk?
Azt hiszitek, hogy bizalmunk
Megnyeritek hazugsággal?
Nem! Nem! Csak az igazsággal.**

**Hazudtok ti félelemből?
Menekültök a szégyentől?
Vagy féltetek a büntetéstől?
Félhettek is a népüktől.**

**Haszonlesés tán célotok?
Így szerzitek a profitot?
Hazugsággal kárt okoztok,
Bizalomtól többet loptok.**

**Egymásnak is hazudtok ti,
Nem fog nektek senki hinni,
Nem lesz nektek barátotok,
Mert egymást is meglopjátok.**

**Megtévesztés fegyveretek,
Nincs nektek más erényetek,
Erkölcstelen hullák vagytok,
Ezért száll majd rátok átok.**

**A Teremtőnk nem ver bottal,
De megver majd gyalázattal.
Verd meg, Uram, a hazugot,
Ki népünkre szégyent hozott!**

**2006. november 24.
Delhi, Ontario**

HÁROM VÁLASZ

Isten, a világnak Atyja,
Az imádat meghallgatja,
Ismerd meg a válaszait:
Igen, nem, és várj egy kicsit.

Lelkierőt ha kérsz tőle,
Igent mond a kérésedre,
Megerősít Szentlelkével,
Segít minden nehézséggel.

Ha nehéz az élet terhe,
S vágyódsz te egy új életre,
Mondd el neki kívánságod,
Megsegít Ő, majd meglátod.

Ha szeretet kell tenéked,
Mitől szebb lesz a te élted,
Mivel mást is gazdagíthatsz,
Elhíheted, sokat is kapsz.

Ha vagyonra vágyik szíved,
S kérésedet elé viszed,
Nemet mond Ő majd teneked,
Máshol legyen a te kincsed.

Hogyha siker, hírnév kéne,
Nem hull az a te öledbe,
Semmi célja annak nincsen,
Ha lelkedben nincs ott Isten.

Ha kérsz tőle egy koronát,
Jól jegyezd meg az Úr szavát:
Várj gyermekem a sorodra,
Tövis nélkül nincs korona.

2006. november 24.
Delhi, Ontario

REGGELI HÁLAADÁS

**Amikor a hulló levél
ezer színét nézem,
az Istennek alkotását
szememmel is érzem.**

**Millió szín, ezer pompa,
beszél Istenünkről,
az életnek sok csodáját
kapjuk Teremtőnktől.**

**Korán reggel, ha egy madár
ablakomnál megáll,
dalos hangja az enyémmel
Istenemhez felszáll.**

**Bár nem értem a madárnak
dalos üzenetét,
megosztom a boldogságát,
érezem dicséretét.**

**Bármit hallok, bármit látok
széles e világban,
gyönyörködöm Teremtőmnek
csodás munkájában.**

**Hálakönnyek a szememben
gyakran összegyűlnek,
nem győzők én hálát adni
az én Istenemnek.**

**Ma reggel is megköszönöm,
hogy e földön élek,
s hálát adok nap-nap után
az én Teremtőmnek.**

**2006. november 25.
Delhi, Ontario**

DALLAL JÖTT

**Dallal jött az alkonyat
a sűrű ködön át,
dúdolt apró dalokat,
hozta az éjszakát.**

**Bekapcsoltam a lámpát,
s elillant a sötét,
fény járta át a szobát,
megéreztem nesztét.**

**A fény lágyan ölelte
a hamvas árnyakat,
és fehérre meszelte
szobámban a falat.**

**Elrebegtem egy imát,
alkony érkezéssel,
és néztem az éjszakát,
amint terült széjjel.**

**Betakarta ablakom
fekete karjával,
mégis ment ki fény azon
pislogó gyertyákkal**

**Fény bújt ki az ablakon,
halvány villanással,
s egyesült az udvaron
szentjánosbogárral.**

**Áhítatos mély csendben
jött el a napnyugta,
és pihent le bensőmben
e napnak alkonya.**

**2006. november 29.
Delhi, Ontario**

EMLÉKEZZÜNK!

**Kegyelettel emlékezzünk,
arra, aki itt élt köztünk,
egy szeretett családtagra,
testvérünkre, barátunkra.**

**Isten adta életünket,
határt szab a földi létnek,
és amikor üt az óra,
hazatérünk nyugovóra.**

**Templomunkban találkozunk,
Istenünkhöz imádkozunk,
kérjük adjon vigaszt nekünk,
most, amikor emlékezzünk.**

**A hívek, kik imádkoznak,
lelkeikben összeforrnak
azokkal kik eltávoztak,
emlékezve áldást kapnak.**

**Áldd meg, Uram, emléküket,
kik átadták a lelküket,
és már a te országodban
élnek örök nyugalomban.**

**Míg e föld a sátorházunk,
benned, Urunk, a hajlékunk,
akár élünk, akár halunk,
Te vagy nekünk az otthonunk.**

**Amíg élünk, taníts arra,
hogy addig, míg üt az óra,
bölcsen éljünk igaz hitben,
és örökös szeretetben.**

**2006. december 1.
Delhi, Ontario**

AMIKOR AZ ALKONY

Amikor az alkony leszáll,
és elcsendesül a világ,
a vörös nap már szundikál,
aludni tér ezer virág.

Engemet is hív egy párna,
amire lehajtom fejem,
várom, hogy az éjnek álma
elhozza az arcod nekem.

Édes álmok közt jössz felém,
a csillagokkal együtt laksz,
s mint üstökös éltem egén,
alig jöttél, s már elsuhansz.

Az álmaim véget érnek,
anélkül, hogy ölelnélek,
mert már a hajnali fények
napkeleten megjelentek.

A ragyogó virradat hív,
felednem kell álmaimat,
bármennyire sajord a szív,
elaltatom vágyaimat.

Egy üstökös vagy te nekem,
mit elűz a nappali fény,
álmaimban vagy csak velem,
ó te kedves tündéri lény.

Én titokban arra vágyom,
hogy nappal is lássak álmot:
te légy ottan az én álmom,
s találjak egy szebb világot.

2006. december 1.
Delhi, Ontario

A NIAGARÁNÁL

Kezd oszlani már a sötét,
Nézem a pirkadat jöttét;
Most még vörös az ég alja,
Aranyszínű lesz hajnalra.

Hallom a vízesés zaját:
Niagara lány moráját,
Amint itt az ablak alatt,
Éjjel-nappal duruzsolgat.

Húsz emelet magasságból,
Megcsodálom a szobámból
Két vízesés zuhanását,
A reggeli panorámát.

Készítem a fényképeket,
Hogy őrizze emlékemet,
Amit a szép Niagara
Tartogatott a számomra.

Láttam a vízesést sokszor,
Éjszakákként, virradatkor,
De sohasem egy hotelből,
Húsz emelet magasságból.

Felejthetetlen egy emlék!
De szívesen visszajönnék
Több ily kedves éjszakára,
Amit nyújt a Niagara.

Itt a szállást ingyen kaptuk,
És mi bölcsen kihasználtuk.
Megmaradnak emlékeink,
És őrzik majd fényképeink.

2006. december 4.
Niagara Falls, NY

ELJÖTT MÁR

**Eljött már a drága advent,
Jer, dicsérjük a jó Istent!
Készüljünk a karácsonyra,
Várjunk együtt Megváltónkra.**

**Jöjj karácsony! Igen várunk,
Te vagy a mi boldogságunk,
Ajándékunk van a mennyből,
Egy kis Gyermeke Betlehemből.**

**Közeleg a szent ünnepünk,
Nagy örömmel énekelünk,
Istent áldjuk szentjeinkkel,
Az angyali seregekkel.**

**Hallgatjuk az angyal szavát:
Isten küldi az Ő Fiát,
Hogy Ő hozzon üdvösséget,
És örökös békességet.**

**Égi hárfán ha húr pendül
Egész valónk vele zendül,
A mennyei alleluja
Testünk, lelkünk átfformálja.**

**Jó akarat legyen köztünk!
Ez most is az üzenetünk;
Szeretettel teljen szívünk,
Így lesz szent a mi ünnepünk.**

**Áldott ünnepet kívánunk!
Legyen boldog karácsonyunk,
Teljünk meg ma szeretettel,
Isten küldte üzenettel.**

**2006. december 5.
Delhi, Ontario**

HOVA MENNEK?

**Hova mennek a hónapok?
Nem látszanak meg a nyomok,
Hogy valaha itt jártak.
Hová szállnak el az évek?
Soha vissza már nem térnek,
Elrepülnek, nem várnak.**

**Hova lett a hajam színe?
Nem maradt meg csak ezüstje,
Galamb szürke már fejem.
Hova lett a test ereje?
Régen alig bírtam vele;
De fáj, hogy legyengültem.**

**Hát csak ennyi ez az élet?
Miénk volt és semmivé lett?
Csak emléink maradnak?
Hová lesz az alkotásunk?
Enyészet az útitársunk,
S elporladunk maholnap.**

**Mit csináljak, siránkozzak?
Vagy valami nyomot hagyjak?
Jelezzem, hogy itt jártunk?
Vajon minden csak mulandó?
Nincs itt semmi maradandó?
S reménytelen a sorsunk?**

**Keresem a válaszokat,
De nem lelem meg azokat,
Titok marad előttem.
Mégis, mégis tovább megyek,
Ezt várják el az emberek;
S ezt sugallja a hitem.**

**2006. december 6.
Delhi, Ontario**

HAJNALBAN

**Hajnalban a csörgőóra
Nem cseng nekem virradóra;
Felkelek én magamtól,
S kiugrok az ágyamból.**

**Utánam a nap is felkel,
Ez történik minden reggel.
Felkelek a nap előtt,
Hagyok neki pihenőt.**

**Délutánra a nap elfárad,
Alkonyatra keres ágyat,
De én tovább fent vagyok,
Éjszakánkként irkálók.**

**A magas menny kéklő egén
Többet alszik a nap, mint én,
Biztos túlél engemet,
Mert nem alszom eleget.**

**Egyszer talán megváltozom,
Éjjel, nappal mindig alszom,
Nem kelek fel öt előtt,
Őrzöm majd a temetőt.**

**De addig, míg szívem dobog,
Pihenésre nem gondolok,
Éjszakánként irkálók,
Az életről firkálók.**

**Mivel rövid az életem,
Kevés alvás elég nekem,
Hátha azt is átalszom,
Magam én megátkozom.**

**2006. december 7.
Delhi, Ontario**

A HARAGUNK

**A haragunk egy kőszikla,
Abból pattan ezer szikra,
Mikor hazugságot hallunk,
Vagy ha hamisságot látunk.**

**Ki népünket ma becsapja,
Az egy aktív kommunista,
Baloldali terrorista,
Egy álarcos gyurcsányista.**

**Álarc takarja a képét,
Félrevezeti a népét,
Nem mutatja igaz arcát,
De már láttuk az álarcát.**

**Ó, ti hazug, hitvány bábok!
Rólunk ti azt gondoljátok,
Hogy mi mindent elfogadunk,
S idétlenek, buták vagyunk?**

**Rettegjetek ti álszentek!
Kik egy hazát tönkretesztetek;
Eladjátok országunkat:
A földeket és gyárákat.**

**Ma haragunk csak szikrázik,
De szikrája messze látszik,
Holnap taplót gyújtunk vele,
Lángolni fog annak tüze.**

**Rettegjetek ti hazugok!
Mert népüktől egyre loptok.
Nem tűrjük ezt! Fellázadunk,
S égig érő tüzet gyújtunk.**

**2006. december 8.
Delhi, Ontario**

AZ ÉLET

Az élet nem maradandó,
Úgy eltűnik, mint a friss hó,
Érzem, hogy az évtizedek
Elszállnak, mint másodpercek.

Honnan jöttek, hová lettek?
Felhangzanak a kérdések.
Nem tudom a válaszokat,
Pedig gondolkodom sokat.

Ez az élet egy nagy titok:
Megszülettem, és itt vagyok...
Mi lesz velem, ha elmentem?
Megmarad-e az én lelkem?

Mikor éltem véget ért már,
Tetememre hamvasztás vár;
Porból lettem, porrá leszek,
Közületek én elmegyek.

Egy urnában lesz lakásom,
Nem takar el majd sírhalom,
Márványfalban lesz az urna,
És a nevem rá lesz írva.

Nevem alá véssétek be:
Elment tőlünk mindörökre.
Közöttünk élt és szeretett,
Mégsem tudta mi az élet.

Titok maradt az életem,
De remélem, hogy a lelkem,
Tehozzád száll, jó Istenem,
S Tenálad lesz a menhelyem.

2006. december 9.
Delhi, Ontario

AMIKOR ÉN

Amikor én ifjú voltam
Havat sose lapátoltam,
nem volt nekem lapátom,
nyár volt az én barátom.

De mióta felnőtt vagyok,
minden télen lapátolok,
bár hófűvót használok,
dolgozom s nem lazszálok.

Ha naponta sok hó esne,
lapátolnék reggel, este;
fűvet vágni ritkán kell,
ha nincs rajta sok tápszer.

Mi rábízunk az Istenre,
hogy fűvünket Ő öntözze,
trágyázza a természet,
ha kiszárad feléled.

De a hó az nem hagyható,
mert, amikor esik a hó,
a járdát kell tisztálni,
amúgy jéggé fog válni.

Csúszós jegen eleshetünk,
kezet, lábat eltörhetünk,
ezért a hó szeszélyes,
hogya sok van, veszélyes.

Nem csoda, ha lapátolok,
tisztá járdákat akarok,
nem szeretnék elesni,
azért kell most dolgozni.

2006. december 9.
Delhi, Ontario

NEGYVEN ÉVIG

Negyven évig szolgáltam,
Még sincs pénzem, se házam.
Nincs szeretőm, s barátom,
Nincs senkim a világom.

Ha nyugdíjas lehetnék,
Akkor talán pihennék,
Ám nyugdíjas nem leszek,
Így én sose pihenek.

Nem tudnék én henyélni,
A nyugdíjból megélni;
A nyolcvan't ha elérem,
Tartozásom rendezem.

De addig nincs megállás,
Vagy egy percnyi lazsálás.
Pénzhiánnyal küszködöm,
Mert amim van elköltöm.

Én már szegény maradok,
Pedig mindig dolgozok.
Az én munkám szolgálat,
Kevés öröm, sok bánat.

Nem úgy van, mint akarom,
Még sincs nekem panaszom,
Én vetettem ágyamat,
Benne alszom álmomat.

Ha véget ér életem,
Meváltás lesz az nekem;
Véget ér egy küszködés,
Ez a földi szenvedés.

2006. december 10.
Delhi, Ontario

HA ÉN

Ha én pásztor ember volnék,
Egy fekete subát vennék,
Az lenne a vállamon,
Uralkodnék nyájamon.

De ha nagyon meleg lenne,
Nem izzadnék én meg benne,
Leterítném a földre,
Heverésznék kedvemre.

Vennék én egy tárogatót,
Fújnék nótát, andalítót;
S ha jönne egy menyecske,
Beültetném ölembe.

Az én Pulim megbámulna,
Hogy mi ütött gazdájába:
Szeretem a babámat,
Jobban mint a kutyámat?

Értsd meg Puli ez az élet,
Szeretem a menyecskémet,
És ha kijön minden nap,
Télen összead a pap.

Hej, de szépen kigondoltam:
Közben meg is házasodtam,
Hozzám jött a menyecske,
S született tíz gyereke...

Annyi gyerek sok lesz nekem,
A subámat én levetem,
Megmaradok civilnek,
Közönséges embernek.

2006. december 11.
Delhi, Ontario

A VÖRÖS NAP

A vörös nap álmos szegény,
pedig többet alszik, mint én,
alkonyatra úgy elbágyadt,
tűzfelhők közt vetett ágyat.

Azért vörös, mert haragszik,
haraggal kelt, azzal nyugszik,
nem is nézett még ma széjjel.
birkózott a fellegekkel.

A fellegek függönyt húztak,
egész nap csak árnyékoltak,
eltakarták a nap arcát,
s az feladta már a harcát.

Hogyha nem süthet a tájra,
visszabújik az ágyába,
de megrázza még a felhőt,
hadd hullajtsa a jó esőt.

Ma már hideg szelek fújtak,
holnapra tán havat hoznak,
sötét felhőket hordoznak,
és a naptól elbúcsúznak.

Eredj pihenj vörös napfény,
menj pihenni többet, mint én,
mert ha nem alszol eleget,
ki hoz nekünk jó meleget?

Fel, borult az ég alja,
arany párna feje alja,
a nap fejét teszi arra,
de felébred majd hajnalra.

2006. december 11.
Delhi, Ontario

ELÉG VOLT

**Csalással és hazugsággal
Szereztek hatalmat.
Fondorlatos csalárdsággal
Kaptatok rá alkalmat.**

**Becsaptatok egy országot,
Nem mondtatok igazat;
Kürtöltetek hazugságot,
Hogy kapjatok voksokat.**

**Mikor népünk felismerte,
Félre lettek vezetve,
Tüntetéssel követelte:
Gyurcsány Ferenc mondjon le.**

**Ha véget ér a hazugság,
S a hazugok megbuknak,
Felszabadul ez az ország
Akkor győz majd ötvenhat.**

**De addig még nincs pihenés,
Folytatni kell a harcunk,
Kell egy újabb felismerés,
Arról, hogy mi kik vagyunk.**

**Árpád vére karjainknak
Erőt ad és úgy biztat:
Ne engedjük hazugoknak
Vezetni a hazánkat.**

**Elég volt a csalárdságból,
Jobb világot akarunk,
Építsen az országunkból
Egy szebb hazát a karunk.**

**2006. december 13.
Delhi, Ontario**

ELREPÜLTEK

**Elrepültek már a fecskék
más országba messzire,
de tavasszal visszajött mind
sárból készült fészke.**

**Kimentem a tornácunkra,
vártam őket örömmel,
itt laktak ők egész nyáron
nem költöznek őszig el.**

**Jaj Istenem, de jó lehet,
elrepülni szabadon,
egy új hazát választani...
mégis, mégis jobb itthon.**

**Visszajöttek évről-évre,
itt volt az ő hazájuk,
szerettük mi nagyon őket,
jók voltunk mi hozzájuk.**

**Nem vagyok én fecskemadár,
de elmentem messzire,
vissza innen nem mehetek,
nincs vissza út soha se.**

**Messze földön, idegenben
jól élek és nincs gondom,
mindezeknek ellenére
azt gondolom: jobb otthon.**

**Távol élek a hazámtól,
itt van az új otthonom,
ide köt az élet engem,
mégis mondom: jobb otthon.**

**2006. december 14.
Delhi, Ontario**

EGY HARCOS BIKÁNAK

Van nekem egy ismerősöm
ki megvadult bikaként,
füstöt lehel az orrából,
és fújja a gyilkos ként.

Haragszik ő mindenkire,
ahogy futja az útját,
üldözve az ellenséget
felökleli barátját.

Akik vele együtt mennek
azokat sem kíméli,
ahhoz, hogy önmagát meglássa
egy tükör kell önéki.

Tegnap este is berohant,
egy porcelán üzletbe,
felborított polcot, szekrényt,
s amit talált útközbe'.

Megtudta, hogy egy fiókban
vörös posztó rejtőzik,
ami egy ily harcos bikát
végtelenül felbőszít.

Azért mert ő nem tûrhet el
sehol vörös posztókat,
lerohanja barátait,
összetöri boltjukat.

Én nem vagyok Toldi Miklós,
de megfogom e bikát,
és ha tovább pusztít, rombol,
lecsavarom a szarvát

2006. december 14.
Delhi, Ontario

SZOMORÚ

Szomorú a rezgőnyárfa,
lehajtotta a fejét,
mert ez a szél, viharos szél
elsodorta levelét.

Alig maradt az ágakon
a kétszínű levélből,
a madár is tovarepült
megtépázott fészkeből.

Engemet is sodor a szél
a hazámtól messzire,
sose jutok vissza én már,
mert elmentem örökre.

Búslakodom én is nagyon,
lehajtom a fejemet,
mert a falum, szülőházam
nem lát többé engemet.

Úgy, ahogy a nyárfalevél
földre hullva elrepül,
engemet is sodor a sors,
megyek, futok egyedül.

Nem látom az utam végét,
hol lesz nekem megállás?
Vagy talán a vízben, sárban
talál rám a porladás?

Amikor a nagy vihar jön,
elsodor majd engemet,
de remélem, hogy nem bántja
több mint ezer versemet.

2006. december 15.
Delhi, Ontario

EZ AZ ÉLET FURCSA

**Ez az élet furcsa nagyon:
Ki egyik nap a barátom,
Másik nap már bárdot emel,
S a pokolba küldene el.**

**Levágna az én fejemet,
Meggyalázza a nevemet,
Mert magáról azt képzeli,
Főbírónak nevezték ki.**

**Saját magát kijelölte
Egy bírói tisztességre,
S a barátja bűnös neki,
Ha a Gyurcsányt nem gyűlöli.**

**Azon áll, vagy dől világa,
Átkot szórunk-e Gyurcsányra.
Neki gyűlölet a nedű,
A barátság másodrendű.**

**Nem kérek én e nézetből,
Vagy efféle gyűlöletből;
Keresztyénség a hátterem,
Az életem csak jót terem.**

**Szeretem én a hazámat,
Utálom a rágalmakat,
Öntudatos magyar vagyok,
Igazságért harcot vívok.**

**Hűtlen barát, ébredj már fel!
Hagyj fel már a gyűlölettel!
Amit csinálsz ostobaság,
Betegséggel telt gonoszság.**

**2006. december 16.
Delhi, Ontario**

FINOM MŰSZER

Finom műszer az én szívem,
virágokra rezonál,
és ha járok kiskertemben,
felgyorsulva táncot jár.

Ha meglátok egy szép rózsát,
ámulattal csodálom,
nézegetem gyöngé szirmát:
ez a kedvenc virágom.

Jaj, de szép a nyíló rózsza,
ahogy szirmát kibontja,
olyan mint egy leány ajka,
ha azt csókra megnyitja.

Megcsókolom én a rózsát,
beszívom az illatát;
megcsókolnék én egy lánykát,
hogya adná ajakát.

De a lányka makacs nagyon,
nem akarja csókomat,
így hát csókom másnak adom,
csókolom a rózsákat.

Imádom én virágimat,
gondozgatom naponta,
velük várom én a tavaszt,
várok meleg napokra.

Tél közepén nem nő rózsza,
nem nő virág kertemben,
de egy rózsza, piros rózsza,
mégis virít szívemben.

2006. december 18.
Delhi, Ontario

HIÁBA VAN

Hiába van lent irodám
Az ebédlő nagy asztalán
Eredményesebb a munkám.

Innen látom az utcánkat,
Kertünkben a virágokat,
Majdnem érzem illatukat.

Itt kreálok verseimet,
Rakosgatom rímeimet,
Kifejezem érzelmimet.

Itt a konyha közelében
Mellettem az eleségem,
Kávé is van, az tart ébren.

Ha éjszaka felébredek,
Én az ágyban nem heverek,
Verset írni én felkelek.

Szaporodnak már a versek,
Vajon velük mit kezdhettek?
Fiókomban megpihennek.

Van néhány jó, de van rossz is,
Mézes-mázos és normális,
Haragos és szerelmes is.

Az életünk sem egyforma,
Meváltozik napról napra,
Ezért várunk mindig jobbra.

Megéneklek a rosszat, jót,
A szépet és undorítót,
De ha fáj is: csak a valót.

2006. december 19.
Delhi, Ontario

ÚJ KARÁCSONY

Jaj, de szépen besüt a nap
az ebédlőnk ablakán;
Nemsokára karácsony lesz,
még sincs hó kint az utcán.

Tudom, vannak, akik várják,
hogy hulljon a pelyhes hó;
én nem bánom, ha nem esik,
nekem ez így éppen jó.

Pedig vártam kiskoromban,
nagyon vártam a havat,
amikor a szilaj lovak
röpítették szánkónkat.

Csengők hangja mennyei volt,
mint mikor a szent misén,
átváltozást jelez a pap
a szentélynek közepén.

Mi is télen átváltoztunk,
Krisztus jött a szívünkbe,
karácsonyi kántáláskor
felmentünk az egekbe.

Zengtük, fújtuk énekünket:
Isten Gyermeke született;
karácsonykor ott lakozott
szívünkben a szeretet.

Ha nem jöttek havas napok,
akkor is volt karácsony,
együtt voltunk családdunkkal,
legszebb ez a világon

Hej, azóta sok évtized,
maradt el már mögöttem,
a hazámtól, a falumtól,
messze földre kerültem.

Itt nincsenek lovas szánkók,
nem hallom a csengőket,
de azért még visszajönnek
a régi szép emlékek.

Harangszava itt is csendül,
hívogat a templomba,
üzenete itt is biztat,
úgy mint rég a falumba'.

**Karácsonynak közeledte,
melegíti szívemet,
itt is hallom, nekem is szól
a régi szép üzenet.**

**Átjárja a szíveinket
jó akarat, békesség,
visszatér az életünkbe
a mennyei Istenség.**

**Szeretemben gyűlünk össze
otthonunkban, templomban,
mert érezzük és jól tudjuk
a jó Isten velünk van.**

**Nem kell hó a karácsonyhoz
hó nélkül is áldást hoz,
ilyenkor mi visszatérünk,
a mennyei Atyánkhoz.**

**2006. december 19.
Delhi, Ontario**

NEM KERGETEK

**Nem kergetek ábrándokat,
Nem keresek kalandokat,
Elfogadom amit kapok,
Amin lehet változtatok.**

**Reálisan nézek mindent,
Sose hagyom ki az Istent,
Mert felettem egy hatalom
Megmutatja mi a sorsom.**

**Vannak, akik siránkoznak,
Örökösen panaszkodnak;
A panaszban nincs orvosság,
Nem lesz tőle szebb a világ.**

**Ábrándozás nem ad több fényt,
Nem is táplálja a reményt,
Ha az élet keveset ad,
Változtasd meg a sorsodat.**

**Légy reális napról napra,
De légy kész a pillanatra,
Amikor majd meg kell állni,
S az élettől el kell válni.**

**Napról-napra készen vagyok,
Az útra nem csomagolok;
Semmi nélkül születtem én,
Nincs egyebem, csak a remény.**

**Nem kergetek ábrándokat,
Nem keresek kalandokat,
Elfogadom amit kapok,
Amin lehet változtatok.**

**2006. december 20.
Delhi, Ontario**

REGGEL HÉTKOR

Reggel hétkor a nagy égbolt
Nem ragyogott, még sötét volt.
Rövidebb már a mi napunk,
Arany napfényt alig kapunk.

A naptárunk télre mutat,
Nemsokára minden utat
Fehér hóval behord a szél,
Elmondjuk majd: itt van a tél.

Ma reggelre nincs panaszunk,
Decemberi őszben vagyunk,
Bent meleg van, kint sem fázunk,
Enyhébb telet együtt várunk.

Reggel kilenc. Ragyog a nap:
Átjárja az ablakomat,
Dél-keletről szemembe tüz,
Édes álmot távolba űz.

Pedig szép volt az én álmom,
Virágok közt jártam nyáron,
Bársony fűvön, zöld pázsiton
Fehér híd volt egy patakon.

Kéz a kézben azon álltunk,
Majd mint lepke tova szálltunk;
Megnéztük a kertünk selymét,
Élveztük nyárnak hevét...

Szertefoszlott az éj álma,
Felébredtem valóságra:
Nincs patak az udvarunkon,
Mégis szép a portánk nagyon.

2006. december 20.
Delhi, Ontario

HAZÁT ÁRULÓK

Országunknak két-harmadát
Trianonban elrabolták.
Egy-harmada most eladó,
Van is köztünk sok áruló.

Magyarország nem az, mi volt,
Most árúház, nagy vegyes bolt:
Mehet kórház és palota,
Hazánk drága ingatlana.

Eladó most gyár, üdülő,
Repülőtér és repülő.
Tokaj hegye sem kivétel,
Más népé lesz a bevétel.

Hogyha ingatlan nem maradt,
Bérbe vesszük országunkat.
Kamatot is fizethetünk,
Hogyha lesz rá elég pénzünk.

És ha nem lesz, költözhetünk,
Egy új hazát kereshetünk,
Bár itt folyt az áldott vérünk,
Magyar hazánk nem lesz nekünk.

Ébredjetek fel magyarok!
Árulják az országotok.
Ami Trianonból maradt,
Most van kalapácsok alatt.

Ti hazánkat elárulók,
Kommunisták, hazug csalók,
Amíg népünk fáradt, izzadt,
Eladtátok országukat.

2006. december 21.
Delhi, Ontario

NEGYED NYOLCKOR

Negyed nyolckor sötét az ég,
mivel tél van, nem virrad még,
míg hó helyett eső esik,
az álmos nap egy jót nyugszik.

Mától kezdve több fényt kapunk,
hosszabb lesz majd a mi napunk,
megrövidül az éjszaka,
s júniusig tart e csoda.

Ez a sorsunk évről évre:
karácsony van, s vágyunk fényre;
az ünnepben fények jönnek,
a szívünkben szállást vetnek.

Bár nem hallunk angyalokat,
csak néhol a kántálókat,
mégis, mégis csodát látunk,
ahogy Krisztusunkra várunk.

Az emberek kedvesebbek,
átjár minket a szeretet,
ajándékot hoz a kezünk,
boldogsággal tel meg szívünk.

De jó lenne ha karácsony
lenne mindig a világon,
és mireánk, emberekre,
eljönne az örök béke.

A békéből akkor kapunk,
ha bennünk él Krisztus Urunk,
ha egymásnak kezet nyújtunk,
s vallásunkhoz hűek vagyunk.

2006. december 22.
Delhi, Ontario

ESŐT KAPTUNK

**Esőt kaptunk hó helyett,
rég nem láttam én ilyet,
karácsonynak reggelén
nem lesz havunk az idén.**

**Nem lesz fehér karácsony,
de lesz fehér kalácsom,
lesz sült malac, sütemény,
nem is kérek többet én.**

**Ha családunk együtt van,
akkor nálunk ünnep van,
nem kell nekünk fehér hó,
a karácsony így is jó.**

**Ha van nálunk szeretet,
az ad nekünk ünnepet.
Jézussal a szívünkben
részünk van az örömben.**

**Öröm ünnep karácsony,
és ha nincs hó, nem bánom,
többet ér a békesség,
mint a csúszós fehérség.**

**A szeretet napja ez,
amit szívem átérez,
mert a legszebb ajándék:
jó akarat, békesség.**

**Essél eső, nem bánom,
mert nekem a karácsony,
nem a hó mi elolvad,
hanem Ő, ki megmarad.**

**2006. december 22.
Delhi, Ontario**

KARÁCSONY ELŐESTJE

Álomport szórt a szemembe
ez az esős vasárnap,
de engemet nem altat el,
bármennyire próbálgat.

Nem hunyom le a szememet,
figyelem az ég alját,
bámulom a záporosöt,
ahogy járja a táncát.

Esőcseppek táncolgatnak
a didergő ágakon,
suhogásuk szinte altat,
oly egyhangú, monoton.

De szívesen ágyba mennék
aludni egy jó nagyot,
s holnap reggel megnézem én
a Jézuska mit hozott.

Általában nem hoz semmit,
de munkát ad eleget,
na meg azért a szívembe
hoz egy nagy zsák meleget.

Karácsonyra készülődöm,
olvasom a lekiót,
írok egy szép üzenetet,
nyomtatom a híradót.

Holnap együtt ünnepelünk,
bár dolgozom, nem bánom,
mivel én egy lelkes vagyok:
munka nap a karácsony.

2006. december 22.
Delhi, Ontario

AZ ESZTENDŐ ELSŐ NAPJÁN

**Az esztendő első napján
elmondok egy hõ imát,
megköszönöm az Istennek
az elmúlt év áldását.**

**Az újévnek a kezdetén,
zengek hálaéneket,
megköszönöm az Istennek
a tovaszállt éveket.**

**Köszönettel a szívemben
járulok az Úr elé,
mert érzem én a szívemben,
hogy az éltém az Övé.**

**Hatalmával kél fel a nap,
jönnek rám az évszakok,
Öneki jár köszönetem,
azért mert én itt vagyok.**

**Bennem Isten munkálkodik,
erõt ad az élethez,
napjaimhoz napokat told,
s éveket az évekhez.**

**Áhítattal megcsodálom
ezt a csöndes életet,
s napról-napra meghálálom
az újabb, s szebb éveket.**

**Az esztendő első napján
elmondok egy hõ imát,
megköszönöm az Istennek
az elmúlt év áldását.**

**2006. december 23.
Delhi, Ontario**

ÚJÉVKOR

Újévkor, az első nap,
harangozni megy a pap;
az egyházfi berúgott,
szilveszterkor beivott.

Húzzad, atya, húzzad jól,
hadd zengjen a disznóól;
az egyházfi ott alszik,
a disznókkal álmodik.

Dél lesz, mire felébred,
akkor kap majd ebédet.
Moslékot hoz az asszony,
hogy a disznó jól lakjon.

Amikor már józan lesz,
s elpárolog mind a szesz,
bemehet majd a házba,
befekhet az ágyába.

Az bizony még távol van,
mert a feje gőzben van,
nem bírja még a lába,
nem mehet a templomba.

Az ő papja megérte,
minden évét így kezdi,
karácsonyra kijavul,
majd berúg ő cudarul.

Ha szilveszter csábítja,
felönt ő a garatra,
s újévkor, az első nap,
harangozhat majd a pap.

2006. december 23.
Delhi, Ontario

ÉGŐ GYERTYA

Égő gyertya vagyok én,
De múlik a régi fény,
Nemsokára csonk leszek,
S előbb-utóbb elégek.

Kétezerhat mögöttem,
Kevesebb év előttem;
Hová lesz a régi fény?
Egyre fogy az év végén.

Életemnek gyertyája,
Mint az élet virága,
Elalszik és elfonnyad,
Belőle csak por marad.

Hogyha én megtehetném,
Kissé másképp rendezném:
Szeretnék még maradni,
Nem mennék még aludni.

Én az alvást nem bánom,
De azt nagyon sajnálom,
Ebből nem lesz ébredés,
S ez az élet túl kevés.

Annyi mindent terveztem,
S vajon véghez mit vittem?
Mindhiába dolgoztam,
Oly keveset alkottam.

Égő gyertya vagyok még,
De már lángom alig ég,
Nemsokára csonk leszek,
És mint mások: elégek.

2006. december 26.
Delhi, Ontario

NEGYVENÖT ÉVE

**Negyvenöt éve készítém
a templomi híradót,
az egyházi életünkről
lerögzítém a valót.**

**Megláthatja az utókor,
milyen munkát végeztünk,
idegenben élő törzsként
mi az, amit mi tettünk.**

**Nemcsak vallás az életünk,
őrizzük a kultúrát,
idegenben, a templomban,
teremtünk egy új hazát.**

**Száz éve már, és már több is,
elindultak véreink,
hogy fehérebb lágy kenyeret
ehessenek fiaink.**

**Nemcsak jólét volt a céljuk,
kellett nekik szabadság;
láncaiktól szabadulva,
idegenben megkapták.**

**Megőrizték a hitüket,
új templomok épültek,
magyar nyelven szólt az ige,
zengtek magyar énekek.**

**Befogadó új hazánkban
történelmet alkotunk;
bár szállnak az évtizedek,
mi magyarok maradunk.**

**2006. december 29.
Delhi, Ontario**

FEKETE VOLT

**Fekete volt most karácsony,
Nem volt hó az udvarunkon,
Zöldült a fű a határban,
Azt gondoltuk már tavasz van.**

**Dehogy is az, még tél sincsen,
Csak egy kicsit késik minden.
Enyhe szelek fújdogálnak,
A mókusok szaladgálnak.**

**Az erdőben gyűjtögetnek,
Még a télre készülődnek.
A vadlibák vígan szállnak,
Ők telet tán nem is várnak.**

**Decemberben nem lesz telünk,
Mert megjött a szilveszterünk.
Hogy elrepült egy év megint,
Szemünk már az újra tekint.**

**Újév veszi most kezdetét,
Megkezdődik Kétezer-Hét;
Elmúlnak az enyhe napok,
Havat hoznak a holnapok.**

**Mára is már hűvösebb lett,
Kaptunk egy kis hideg szelet.
A hideg fagy ma reggelre
Pontot tett az esztendőre.**

**Köd öleli át házunkat,
Betakarja a bokrokat,
Fátyolt húz a hideg tájra,
S készülődünk januárra.**

**2006. december 29.
Delhi, Ontario**

“MENNYEI LÁTOMÁS”

**Egy mennyei látomásban
Felmentem az egekbe,
Megnézni, hogy mi vár ott rám,
Ha elmegyek örökre.**

**Milliónyi fényes csillag
Szegélyezte utamat,
Dicséretet énekelve
Magasztaltam Uramat.**

**Aranyfelhők közepette,
Angyalszárnyon repülve,
Mennyei had kísért engem,
Teremtőnket dicsérve.**

**Megérkeztem egy kapuhoz,
Kopogtattam csendesen,
Megkérdeztem Szent Pétertől:
Hol lesz az én menhelyem?**

**Megnézte ő a nagy listát,
S nem találta nevemet.
Ejnye, ejnye, teremtette!
Nem várnak itt engemet.**

**Bánatomban hazamentem,
Mert nem vártak fent énrám.
Otthon aztán boldog voltam,
Mert várt rám az én kutyám.**

**Megcsókolta az arcomat,
Felébresztett álmomból,
Így érkeztem én ma haza
Egy mennyei nagy útról.**

**2006. december 29.
Delhi, Ontario**

ÉBRESZTŐ!

**Néha balga a mi népünk,
Nem látja az igazat,
És ha jönnek diktátorok,
Meválasztja azokat.**

**Saját magát leláncolva,
Vakon követ valakit,
Aki jogokat tiporva
Rab országot alakít.**

**A hazánkat is vezeti most
Egy diktátor lelkület,
Ami minket hazug szóval,
Rendőrökkel fenyeget.**

**Váltsd le testvér, amíg lehet
A diktátor vezéred,
Ne higgy neki, ne higgy soha,
Bármennyire hiteget.**

**Ne hallgass a hazug szóra,
Ha jön egy új választás,
Nem elég egy koporsónál
A halotti virrasztás.**

**Nemzetünknek koporsóját
Ne sóhajod fogja át;
Hanem zúgó harangszóval
Éleszd újra a hazát!**

**Kongasd meg a harangokat!
Ébreszd fel a nemzetünk!
Igazsággal, akarattal
Nagy nemzetté lehetünk.**

**2006. december 30.
Delhi, Ontario**

NEM TUDOM

Nem tudom, hogy mi vonz engem
a temető kertjébe,
belenézek minden este
a halastó tükrebe.

Szomorúfűz a víz partján
bámulja a halakat,
én meg a kis padon ülve
nézem a friss sírokat.

Minden nap egy új ismerős
talál otthont közöttük,
hej, pedig nem sok évtized
gyűlt össze még mögöttük.

Fiatalon elmegy tőlünk
egy ismerős, vagy barát,
alig élt még ő közöttünk,
és már ássák a sírját.

Ilyenkor a temetőben
érezem Isten kegyelmét,
mert kezével most is óvja
földi sorsom idejét.

Én nem tudom hány évem lesz
közöttetek emberek,
de ameddig az Isten éltet,
alkotok és termelek.

Hat évtized már nem enyém,
enyészett lett belőle,
úgy elrepült, úgy elporladt,
mint a fűzfa levele.

2006. december 31.
Delhi, Ontario

A KÖLTEMÉNYEK BETŰRENDES MUTATÓJA

A halász legény szerencséje -----	370
A haragunk -----	334
Ahogy elmúlt -----	289
A hold -----	290
A holdvilág -----	194
A homlokom -----	123
A kondás -----	97
A költőnek -----	13
Amikor -----	130
Amikor én ifjú voltam -----	338
Amikor az alkony -----	329
Amióta nem láttalak -----	53
A nagyapám -----	257
Annának (Peller) -----	200
Anyám -----	81
A parányi gyermek -----	212
Aranyhintón -----	55
A régi ház -----	30
A szerető -----	242
A táborban -----	240
A Tisza partján -----	82
A tó partján járok -----	234
A verseim -----	157
A vörös nap -----	339
Az ablaknál -----	68
Az álmaink -----	272
Az ellenség -----	313
Az Erie tónál -----	32
Az esztendő első napján -----	355
Az élet -----	335
Az én falum -----	222
Az én jó apám -----	184
Az én lelkem -----	122
Az én szívem -----	176
Az éveim -----	248
Az idő szekere -----	6
Az ötvenes évek -----	66
Azt gondoltam -----	169
Az udvarunk -----	228
Átok rátok -----	270
Barátságom -----	320
Bejött egy légy -----	221
Beképzeled -----	247
Bingó Jóska -----	131
Bodri kutyám -----	65
Bolond álom -----	163
Bolondság -----	19
Bözsi Ángyom -----	63
Búsan szól a kislelumnak -----	60

Carpe Diem -----	38
Címek-rangok -----	121
Cirkuszi mutatvány -----	308
Csalódásom -----	232
Csendőr-Betyár -----	319
Csillag vagyok -----	181
Csendes patak csörgedez -----	174
Csörgedező csermely -----	21
Csupán egy csepp víz vagyok -----	276
Dallal jött -----	327
Darumadár -----	313
De jó lenne -----	109
De jó lenne, de jó lenne -----	224
De jó lenne megpihenni -----	125
De szeretnék egyszer hazamenni -----	192
De szeretnék fecskemadár lenni -----	236
De szeretnék hozzátok elmenni -----	304
De szomorú -----	218
Diktátorok -----	253
Dinnyét vettem -----	62
Dombon van -----	211
Egy csokor virág -----	261
Egy erős szélvihar -----	305
Egy fűzfapoéta verse -----	39
Egy harcos bikának -----	342
Egy leánynak -----	5
Egy rádió -----	245
Egy régi emlék -----	150
Egy urnában -----	29
Egy volt barátnak -----	264
Egyszer régen -----	298
Egyszer véget ér -----	113
Elégett gyertya -----	250
Elég volt -----	340
Elfeledsz -----	204
Elfőtt a víz -----	79
Elhervadt már -----	171
Eljött -----	160
Eljött már a drága advent -----	331
Elrepültek -----	341
Első szerelmemnek -----	287
Eltévedt vándor -----	69
Ember! -----	64
Ember-Barom -----	255
Emlékek -----	182
Emlékezzünk -----	328
Erie tónál -----	20
Erkélyünkön -----	266
Erős vihar -----	210
Eső -----	254
Esőt kaptunk -----	353

Erzsébet emlékére -----	230
Ez a kislány -----	141
Ez a napfény -----	283
Ez az élet furcsa -----	344
1956. október -----	46
Ébren vagyok -----	18
Ébresztő! -----	361
Égő gyertya -----	357
Éjfél (Az óra már éjfélre jár) -----	239
Éjszakai vihar -----	235
Éjszaka van -----	76
Éjszakázom -----	297
Életünk része -----	161
Éltem fája -----	127
Fájdalmaim virágai -----	196
Falevélszőnyeg -----	99
Falusi alkony -----	267
Falusi ballada -----	142
Fejem felett -----	273
Fekete volt -----	357
Felőlem -----	302
Felelőség -----	271
Felkeltem én -----	229
Felmennék -----	252
Felmentem -----	114
Fényképek -----	119
Férjek -----	244
Figyelemmel kísérem -----	274
Finom műszer -----	345
Forró nyári nap -----	31
Förmedvény -----	10
Gondolatban -----	172
Gondolod? -----	316
Gonosz vallás -----	223
Ha egyszer -----	94
Ha elmegyek -----	225
Ha én -----	338
Ha én egyszer -----	136
Ha én hozzád való lennék -----	61
Ha igaz szívből szeretsz -----	9
Hajnal -----	22
Ha kiálszik -----	74
Hajnalban -----	333
Hajnali álom -----	33
Hajnalodik -----	280
Harangoznak -----	154
37° C fok meleg -----	217
XXXII év (Harminckét év) -----	241
Ha sötét van -----	292
Hatvankilenc lettem -----	249
Hazamegyek -----	104

Hazát árulók -----	351
Hazugságok hálója -----	258
Három válasz -----	325
Hiábavalóság -----	294
Hiába van -----	346
Hiba keresők -----	36
Hitvalló ima -----	92
Hív az élet -----	133
Hogyha én -----	23
Hogy lettem öreg? -----	83
Hova mennek a hónapok? -----	332
Hullik, hullik -----	78
Hulló csillag -----	44
Isten hozzád -----	309
Itt volt -----	131
Jaj, de füstöl -----	173
Jaj, de rövid ez az élet -----	77
Jer közelebb -----	170
Jégvirág -----	151
Jó éjszakát -----	89
Jól tudom (Hosszú téli éjszakákon) -----	73
Jól tudom, hogy megérem én -----	284
Jó részvényes vagyok -----	147
Karácsony előestje -----	354
Karácsonyi parti -----	307
Karácsony van -----	155
Karioki -----	279
Kártyavár -----	260
Kátyú -----	193
Képzeletben -----	24
Kérlek szépen! -----	296
Késői telefonhívás -----	201
Két átok -----	288
Kilencet ütött -----	11
Kiscserkész -----	277
Kisgerlice -----	219
Kishalálok -----	165
Kitárom én -----	246
Koporsó készítés -----	7
Korán jött -----	146
Kövér szedrek -----	35
Lecsó -----	112
Lekvárfőzés -----	57
Lement a nap -----	90
Lemondás -----	96
London felé -----	156
Madárfészek -----	198
Magam mögött hagytam -----	306
Magyar hazám -----	178
Magyar Házunk -----	209
Magyarország 1956 -----	226

Magyar vagyok -----	187
Marcsinak -----	188
Marcsinak emlékül -----	237
Marhapásztor álma -----	15
Megjött az ősz -----	105
Megköszönöm -----	300
Megnézem -----	85
Megváltozna -----	207
Megy a juhász -----	138
Menekültem -----	203
Mennyei képek -----	110
Mennyei látomás -----	360
Messze földről -----	87
Messze, messze -----	162
Mégis megbocsátok -----	259
Mindenkinek eljön -----	317
Miért hazudtok? -----	324
Mindig velem -----	91
Mit ér? -----	27
Mikor -----	12
Mikor megint -----	118
Mit nem kértem -----	52
Munkám közben -----	43
Nagyot dobbant -----	143
Napok óta -----	197
Ne félj -----	140
Negyed nyolckor -----	352
Negyven évig -----	337
Negyvenöt éve -----	358
Ne menj, ne menj -----	195
Nem félek (A haláltól) -----	67
Nem félek (Szabadon kimondom) -----	275
Nem harcolok -----	215
Nem iszom -----	177
Nem kergetek -----	349
Nem kötöttem esküt -----	166
Nem nagy újság -----	293
Nem öltözik -----	265
Nem szeretsz, mert -----	56
Nem tudja azt -----	16
Nem tudom -----	362
Nincs több nóta -----	117
Nyarálótok -----	233
Nyárból megyünk -----	262
Nyári napsugár -----	214
Ódon, kopott ingaóra -----	47
Óh, ha egyszer -----	256
Ötven éve -----	312
Ötven éve eljöttem -----	183
Ötvenhatban -----	199
Öreg magyar -----	135

Örök álmok csendje -----	70
Ősz felé -----	278
Őszi alkonyat -----	145
Őszi falevelek -----	269
Őszi köd -----	323
Őszi napsugár -----	318
Őszi szelek -----	100
Őszi szellő -----	128
Papírhajó -----	168
Paraszt legény-----	268
Pálinkás Etának -----	98
Politikus -----	137
Pusztai ábrándozás -----	72
Ragyogj mindig nekünk -----	153
Rádió hirdetés -----	139
Rádió üzenet -----	103
Reggel három -----	17
Reggel hétkor -----	350
Reggel 7:30 -----	285
Reggeli hálaadás -----	326
Reggel négykor -----	291
Régi játszótársak -----	102
Rokonaim (Humor) -----	129
Rövid szüret -----	106
Sári verse -----	34
Semmiség -----	71
Sűrű ködben -----	164
Sűrűn hulló -----	301
Szappanbuborék -----	251
Száműzetés -----	124
Százados úr -----	84
Szent akarások -----	231
Szeptember -----	80
Szeptemberi szélnek szárnyán -----	282
Szerencsés lovag -----	220
Széles út -----	206
Szélvihar -----	116
Szép a világ (A nap szétszórja) -----	175
Szép a világ (Esőcseppnek) -----	41
Szeretem -----	202
Szeretnék -----	303
Szeretnélek elfeledni -----	314
Szesztársak -----	268
Szilvafák -----	126
Szilveszterkor -----	151
Szivárvány -----	189
Szomorú -----	343
Szőke hajú -----	321
Születésnapodra -----	37
Szürke verebek -----	57
Találkoztunk -----	28

Tábortűz után -----	238
Távol élek -----	281
Tegnap este -----	45
Tegnap este alkonyatkor -----	45
Tegnap este dörgött -----	108
Tegnap kezdődött -----	8
Telefon -----	191
Tele van a lelkem -----	286
Temetői szonett -----	144
Templomban -----	107
Téli vers -----	310
Tények -----	205
Tiszavirág -----	2
Tragédia -----	180
Tudat alatt játszódik le -----	50
Tudom egyszer -----	88
Tudom, nem vagyok -----	148
Turáni átok -----	315
Tücsökzene -----	93
Tüzes kocsin -----	86
Tűzhányók -----	51
Úgy szeretném -----	208
Új biztatás -----	14
Újévkor -----	356
Új karácsony -----	347
Útban hazafelé (Én zarándoknak születtem) -----	58
Útban hazafelé (Évtizedek vándorlását) -----	115
Vadnyuszi -----	101
Vajon miért? -----	152
Valamikor -----	132
Van nekünk -----	186
Van kit nem ér -----	299
Vasárnap -----	243
Várom -----	190
Veled lenni -----	26
Vendég mókus -----	167
Verseim -----	179
Vége lesz a nyárnak -----	40
Véget ér -----	295
Vétek -----	25
Világjárta ember -----	149
Virágcsokor -----	216
Visszatértünk -----	311
Víz vagyok -----	4
Voltál-e már? -----	42

V É G E

HALÁSZ LEGÉNY SZERENCSEJE

Tisza vize fölött kérészek röpködtek,
Csuka, harcsa, potyka lakomára gyűltek.
Szegény halász legény szomorúan nézte,
Hálóját a sok hal messze elkerülte.
Tisza virágzaskor volt eledel bőven,
Sóhajtott a legény: Nem lesz eleségem.
Hogy ő éhes maradt, nem is igen bánta,
De ma fájó szívvel gondolt asszonyára.

Egy közeli dombon volt szerény kis háza,
Halat akart vinni neki vacsorára.
Várandós volt Örzse, az ő kedves párja,
Már a bábaasszony át is ment hozzája.
Féltő szeretettel gondozgatta Örszét,
És aggódva nézte órási terhét.
Itt vagy óriás lesz, vagy egy sereg gyerek,
Ha az utóbbi lesz, vajh mit esznek ezek?

Hiába volt házuk, szegénység volt sorsuk,
Idáig még nem volt nekik kisbabájuk.
Míg a bábaasszony magában töprengett,
Örzse férje, István, bámulta a vizet.
Egyszerre csak mit lát, mi van a hálóban?
Óriási harcsa fickándozott abban.
Nagyobb volt, mint István, ilyent még nem látott,
Ezért megvehetné talán a világot.

Hogy fogom kihúzni, csónakomba tenni?
Hogy fogom én innen a boltba elvinni?
Ehhez szekér kéne, s nekem nincs szekerem,
Drága jó Istenem! Adj tanácsot nekem.
Amíg István csendben ezen tanakodott,
Az ócska hálója lassan szakadozott.
Evezőjét gyorsan magasra emelte,
Hogy harcsáját azzal, másvilágra küldje.

De csodák csodája! Megszólalt a harcsa,
Ne bántsz, halászlegény! Remegett a hangja.
A harcsák királya van a te hálódban,
Ha elengedsz engem, örömöd lesz abban.
Hosszú élted során sok vizet bejártam,
És Attila kincsét régen megtaláltam.
Víz alá temették fényes koporsóját,
De a hullámok már régen elsodorták.

A sok arany és kincs itt van az iszapban,

*Hozok fel belőle, meggazdagodsz nyomban.
Minden nyár kezdetén gyere ki a vízre,
Adok neked újból, elég lesz egy évre.
Mire ma hazaérsz hét fiú vár otthon,
Kicsi lesz a házad, kell egy másik otthon.
Nevezd fiaidat, hét vezér nevére,
Így megmarad mindnek örökké emléke.*

Elengedte István a harcsák királyát,
Ő meg hűségesen betartotta szavát.
Tízszer is visszajött, drága kincset hozott,
Istvánnak a zsebe már-már szakadozott.
Bár gazdagság jutott neki a Tiszából,
Nem feledkezett el ócska csónakjáról.
Kihúzta a partra, egy fához kötötte,
Rohant a házához, s táncolt örömébe.

A házánál ott állt már a falu népe,
Odabent meg várta hét fiú csemete.
Odajött a sok nép világcsodát látni,
Parányi lényeknek segítséget nyújtani.
Kellett a segítség a bába asszonynak,
Nem is talált helyet a sok kis babának.
Kiválasztott rögtön öt fiatal mamát,
Hogy mindegyik vigyen haza egy-egy babát.

Kettő maradt otthon Örzsével, Istvánnal,
Na meg a bábával, az Örzse anyjával.
Nap-nap után hozták a dajkák a többbit,
Hét csöppség egy házban, sose láttak ennyit!
Jöttek a barátok kis-nagy csoportokban;
Ennivalót hoztak a családnak sokan.
A szomszéd falvak is kalákát szerveztek,
Gyermekeket nevelni messziről eljöttek.

A csodának híre a császárig jutott,
Tanácsosaitól jó híreket hallott.
Fenséges császárunk! Mi is segíthetnénk:
A szegény halásznak házat építhetnénk.
Dajkákat, szolgálkat rendelj Urunk oda!
Ne legyen a sorsuk sohase mostoha.
A császár is eljött nagy úri pompával,
Belépett a házba egész családjával.

Meglepődve látta a parányi házat,
Adott nekik nyomban egy marék aranyat.
Másnap már ott voltak ácsok, kőművesek,
A halász családnak házat építettek.
Őfélsége nyomban azt is elrendelte:
Szépen kikövezett utat építsenek,
Ez a falu többet ne legyen sárfészek.

Hogy így rendelkezett megvolt rá az oka,
Tengelyéig süllyedt a fényes hintója.
Ilyen sáros falut ő még sose látott,
Pedig beutazta az egész világot.
Nagy volt most az öröm az egész faluban,
Jöttek csodát látni az országból sokan.
Mialatt az ikrek növekedtek szépen
Fellendült az élet, megváltozott minden .

István nem szólt semmit a harcsa királyról
Aranyról, ékszerről és a halfogásról.
Szalmazsákba dugta a sok drága kincsét,
Nem is tudatta ő kedves feleségét,
Mert volt Örsének egy igen irigy bátyja,
Sehol az országban nem volt neki párja.
Tőle a róka sem volt talán ravaszabb,
Maga az ördög sem volt tőle gonoszabb.

Bántotta, hogy István kincsét osztogatja,
Honnan a sok ékszer? Tudni óhajtotta.
Egy nap megígérte, hogy ő vigyáz a házra,
Amíg a sógora elmegy a templomba.
Keresztelni vitték mind a hét gyermeket,
Ez a falu soha nem látott még ilyet.
A császár is eljött erre a nagy napra,
Három nap és éjjel tartott a lakoma.

Ezalatt az Örsze gonosz, irigy bátya
István rejtett kincsét hamar megtalálta.
Ellopta ő mindet, s egy vödörbe tette,
S István udvarának kútjába rejtette.
István oly foglalt volt, nem is vette észre,
Hogy egyszerre eltűnt gazdagsága, kincse.
Tisza virágzaskor beült csónakjába,
Ahogy kivezett, ott várta a harcsa.

Hozott neki újból aranyat, gyémántot,
István megpakolta jól a lisztes zsákot.
A beálló alkonyban nem is vette észre,
Hogy melléje úszott az Örsze testvére.
Le akarta szűrni, hogy elvegye kincsét,
De a harcsa király elkapta a kezét.
Villámló haraggal a víz alá húzta,
De a gonosz ember késével megsúrta.

Elpusztult a király, de magával vitte
Örsze gonosz bátyját a Tisza mélyibe.
Dulakodás közben kiszakadt a nagy zsák,
S elnyelték a habok a gazdag tartalmát.
Nem sajnálta István az ő gazdagságát,

**Inkább megsiratta a harcsák királyát.
Ahogy mélán nézte a zavaros Tiszát,
Halak kerülgették rozoga csónakját.**

**Kincset hoztak fel ők, szájuk tárva, nyitva,
Arany, gyémánt volt ott mindegyik szájába.’
Összeszedte István, s köszönetet mondva,
Megígérve nekik nem halászik soha.
Meggérték a halak: jöjjön egy év múlva,
Legyen itten újból Tisza virágzásra.
Hoznak neki kincset, drága ékszereket,
Nevelje fel abból mind a hét gyereket.**

**Örzse gonosz bátyját Tokajnál fogták ki,
Oly annyira rossz volt nem siratta senki.
Mikor megtalálták, kését szorongatta,
Az ő gonoszsága vitte a halálba.
Nem volt koporsója, csak egy deszka láda
Késsel a kezében tették a sírjába.
István nem szólt arról, hogy majdnem megölte,
Nem is tudta senki, csupán párja: Örzse.**

**Egy fényes nap István kútjába lenézett,
Meglepődve látta a kincsekkel telt vedret.
Rögtön kitalálta, hogy került az oda,
De nem kellett neki, mind szétosztogatta...
István mesterségre nevelte hét fiát,
Szeretik, tisztelik a kedves családját.
Én is megszerettem, mert már tudom titkát,
S várom minden évben Tiszám virágzását.**

**2006. január 15.
Delhi, Ontario**